

Hoàng Thúc Tân Khổ

Contents

Hoàng Thúc Tân Khổ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	24
12. Chương 12	26
13. Chương 13	28
14. Chương 14	31
15. Chương 15	33
16. Chương 16	35
17. Chương 17	37
18. Chương 18	39
19. Chương 19	41
20. Chương 20	44
21. Chương 21	46
22. Chương 22	48
23. Chương 23	50
24. Chương 24	52
25. Chương 25	55
26. Chương 26	57
27. Chương 27	59
28. Chương 28	61
29. Chương 29	63
30. Chương 30	65
31. Chương 31	67
32. Chương 32	69
33. Chương 33	71
34. Chương 34	73
35. Chương 35	75
36. Chương 36	77
37. Chương 37	79
38. Chương 38	82
39. Chương 39	84
40. Chương 40	86
41. Chương 41	88

42. Chương 42	90
43. Chương 43	92
44. Chương 44	94
45. Chương 45	96
46. Chương 46	98
47. Chương 47	100
48. Chương 48	102
49. Chương 49	104
50. Chương 50	106

Hoàng Thúc Tân Khổ

Giới thiệu

Thật ra thì Nguyên Tiểu Ngôn cũng ko muốn chết cho lắm nha. Hắn có thể nói với ngũ hoàng thúc r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-thuc-tan-kho>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Thật ra thì Nguyên Tiểu Ngôn cũng ko muốn chết cho lắm nha. Hắn có thể nói với ngũ hoàng thúc như vậy nè. Nói là hắn ko muốn làm hoàng đế, rồi đem cái chức danh đó tặng ko cho ông làm luôn. Sau đó xin ông phong cho hắn làm tiểu vương gia là được rồi.

Hắn nói cũng đúng lắm mà, ko hiểu sao lần nào cũng thấy ngũ hoàng thúc quỳ như mọc rễ xuống đất, mãi cũng ko chịu đứng dậy. Ông cứ thỉnh hắn lấy giang sơn xã tắc làm trọng, đừng có đùa giỡn mà nói bậy nói bạ như thế. Rồi nói cái gì là hắn nhất định đang hiểu lầm gì đó rồi.

Cũng lạ thật à nha, hể ông chú của hắn gặp vấn đề căng thẳng sẽ suy nghĩ miên man ngay, mà ông suy nghĩ miên man thì sẽ ko thềm xử lý chính sự dùm hắn. Thế thì khác nào quăng ngay hắn vào bể khổ kia chứ. Chuyện này lặp đi lặp lại vài lần rồi. Lần nào cũng thấm, nên giờ hắn sợ, ko dám nhắc lại luôn.

Ah, hiện tại con trai lớn nhất của hắn mới có 3 tuổi thôi hà. Chắc hoàng thúc cũng chưa bắt hắn thoái vị ngay đâu hén?

Mất hướng về phía cửa sổ, thấy mấy phi tử đang chạy tới chạy lui, tai còn nghe được hoàng thúc đang cắn thận dặn dò bảo bọn quan viên lớn nhỏ gì đó đều phải theo sát hắn đến tận chân lông.

Hắn năm nay 20 tuổi rồi. Theo như truyền thống thì phải làm lễ trưởng thành từ lâu rồi ah.

Thật ra hắn cảm thấy cũng ko có gì khó khăn lắm. Chỉ cần thay vài bộ quần áo rồi làm dáng làm vẻ là được ngay thôi. Phiên 1 nổi thời gian lâm triều lại dài hơn 1 chút. Mà thật khâm phục hoàng thúc nha, có

thể ở trong triều lâu như vậy ah.

Gọi là hoàng thúc, chứ thật ra Nguyên Ân cùng lắm chỉ hơn hẳn 8 tuổi rưỡi mà thôi. Ai bảo ổng là con nhỏ nhất của thái thượng hoàng làm chi?

“....Đứng ở đâu, quỳ ở đâu, thiết yến chỗ nào, người đều đã nhớ rõ chưa” Nguyên Ân nhấp một ngụm trà, trái táo nơi yết hầu cứ nhấp nhô theo từng câu hỏi.

“Biết rõ rồi.”

Chắc sắp nói xong rồi. Nguyên Tiểu Ngôn khí thế bồng bồng, cười tủm tỉm mà trả lời.

Thật ra, hẳn có nghe cái quái gì đâu. Bất quá, hẳn cũng chẳng mấy may lo sợ sẽ xảy ra sự cố gì. Vì ngũ hoàng thúc sẽ giúp hẳn chuẩn bị chu đáo toàn bộ. Hẳn chỉ cần giả bộ làm đáng mà thôi. Dù sao thì giờ có nghe rõ hay ko thì đến lúc đó vẫn sẽ có 1 thái giám được Nguyên Ân dặn dò chi tiết, nói với hẳn bước này nên làm thế nào. Vì thế, Nguyên Tiểu Ngôn vô cùng rõ ràng mà hiểu được, hẳn vốn dĩ ko cần nhớ mấy thứ rờm rà này làm gì. Có người sẽ nhớ dùm cho hẳn toàn bộ mà.

Diện mạo của Nguyên Tiểu Ngôn trong hoàng thất cũng ko phải là xinh đẹp lạ lùng gì. Bất quá, hẳn có hai má lúm đồng tiền thật dễ thương, lúc mỉm cười khiến người khác cảm thấy đáng yêu vô cùng. Vì thế, dù hẳn đã làm hoàng đế được 5 năm nhưng cung nữ, thái giám, thị vệ, vẫn cứ xem hẳn như tiểu hài tử mà đối đãi. Đây có thể suy ra là họ thích hẳn đi.

Nguyên Ân thấy Nguyên Tiểu Ngôn trả lời còn nhanh hơn tên bắn, thì lòng đã biết ngay là hẳn đến nữa chữ cũng chẳng chịu nghe cho đành hoàng rồi. Bất quá, y cũng đã quá ngán ngẩm với chuyện dạy hẳn rồi. Lúc mới bắt đầu còn kiên nhẫn được một chút, nhưng sau vài lần như thế thì phát hiện ra sự dạy dỗ của y thật giống như nước đổ lá môn. Đối phương vốn dĩ chẳng muốn học hành gì cả. Bất buộc lắm thì cũng là từ tai này chạy qua tai kia rồi mất tích luôn. Vì thế, cũng nên để dành chút hơi cho ẩm bụng, tốt nhất vẫn là dặn dò đại thái giám Tiểu Lục Tử, người chuyên phụ trách mấy chuyện đại sự trong triều đứng 1 bên mà nhắc Nguyên Tiểu Ngôn, tránh cho y phải tốn công vô ích.

“Hoàng thúc, còn muốn dặn dò gì nữa ko?”

Nguyên Ân nghĩ nghĩ một chút rồi nói: “Ko có.”

“Ta cũng ko phiền hoàng thúc xử lý quốc sự nữa, ra ngoài trước ah! “Nguyên Tiểu Ngôn thật cao hứng mà “Xin chỉ thị” .

Lời vừa nói ra, Nguyên Ân biết ngay là hẳn đã chịu hết nổi. ‘Muốn ra ngoài chơi’ mấy chữ này rõ ràng là đã viết rành rành trên mặt hẳn từ nãy giờ. Lúc này nhìn Nguyên Tiểu Ngôn thật gian manh ah. Bất quá, y cũng ko hờn giận gì. 5 năm làm hoàng đế, hẳn cũng bị dạy dỗ qua ko ít rồi. Nghĩ vậy nên y cũng lười đối co với hẳn, chỉ nói thật ngắn gọn: “Tối nay, ta muốn ở tẩm cung của người ah.”

Chưa kịp bước chân ra khỏi cửa, Nguyên Tiểu Ngôn đã phải đứng sững lại vì lời nói kia. Hẳn nghi hoặc hỏi: “Tại sao?”

“Vì sắp đến lễ trưởng thành của người rồi. Lúc này có rất đông người qua lại, sự tình rối ren, bọn thích khách sẽ rất dễ dàng nhân dịp này mà trốn trong hoàng cung ah. Vì thế từ giờ cho đến khi lễ trưởng thành chấm dứt, ta đều sẽ ở trong tẩm cung để bảo vệ người.” Nguyên Ân giải thích.

Lời giải thích này làm cho đỉnh đầu của Nguyên Tiểu Ngôn muốn bốc khói luôn. Trời đất ơi! Ngày ngày đêm đêm, lúc nào cũng phải nhìn thấy ông chú này sao, thế thì chẳng phải là 1 chút tự do hẳn cũng ko nữa ah?! Hẳn làm sao có thể chịu nổi đây hả trời!

“Nếu ta đây muốn sủng hạnh hậu phi, thì hoàng thúc nhà người vẫn cứ khẳng khẳng ở trong tẩm cung của ta nữa hả?!”

“Thông thường, chẳng phải là từ 10 ngày đến nửa tháng người mới lâm hạnh hậu cung 1 lần sao? Chuyện này dài lắm cũng chỉ hơn 10 ngày thôi. Mà tối qua, người đã sủng hạnh rồi còn gì. Nói cách khác, nó vẫn ko hề vượt qua thời gian ân ái của người phải ko?” Nguyên Ân nói.

Nguyên Tiểu Ngôn nghe xong mấy lời này, xem chút nữa là đã giơ chân lên rồi. Hắn nhần nhịn nói: “Ta là từ 10 ngày đến nửa tháng sẽ lâm hạnh 1 lần, nhưng đâu nhất thiết là phải đều tăm tắp như thế ah. Mấy chuyện này ko phải nổi hứng là làm sao? Có ai lại đi xấp lịch như thế bao giờ kia chứ!”

“Vậy lâm hạnh hậu cung và mạng sống của người cái nào quan trọng hơn hả? Đừng nói đến chuyện tính mạng, mà hãy xem giang sơn xã tắc làm trọng kia. Long thể của người khỏe mạnh hay đau ốm luôn có liên quan đến hàng ngàn hàng vạn vận mệnh của người khác ah. Lỡ như người có chuyện gì thì có biết là vương triều này sẽ chấn động ra sao ko hử?”

Chẳng biết có bao nhiêu người sẽ vì Nguyên Tiểu Ngôn xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà chấn động àh nha. Tự bản thân hắn cũng ko biết rõ nữa ah. Hắn chỉ cảm thấy là vương triều này dù có mình hay ko cũng chẳng sao cả. Dù sao thì ngày nào hắn cũng chỉ giả bộ làm vua, góp phần hùn vốn cho đông vui chút thôi hà!

Hắn chỉ biết rất rõ ràng 1 chuyện....

“Chỉ là thức ngủ thật xấu tính, lần nào cũng ôm ta hết nha, áp đến độ ta 1 chút thoải mái cũng ko có. Muốn thế cũng được, trừ khi ta và thức ko cùng ngủ trên 1 cái giường ah.”

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

“Không kỳ kèo gì hết. Tất cả vì an toàn của người. Ta và người phải ngủ trên cùng 1 cái giường. Cứ vậy đi, giờ người ra ngoài, ta còn phải phê duyệt tấu chương.”

Dường như trong nháy mắt, Nguyên Tiểu Ngôn cảm nhận được trán của Nguyên Ân đang nổi lên lên vài cọng gân xanh. Bất quá, thấy Nguyên Ân khẩu khí vẫn bình tĩnh như ko nên Nguyên Tiểu Ngôn cũng an tâm đôi chút. Hắn cứ ngỡ rằng lần này Nguyên Ân chắc là ko nổi giận đâu ha.

Lúc trước, Nguyên Ân cũng dạy hắn nhiều thứ lắm chứ. Bất quá, hiện tại hắn chẳng nhớ gì cả. Thật ra, đại khái là, cũng bởi vì hắn cảm thấy có Nguyên Ân rồi thì cũng chẳng cần phải nhớ làm chi cho mất công. Mà hắn thấy mình cũng ko đến nỗi ngu lâu dốt bền đâu àh. Học hành phải có hứng thú mới tiếp thu nhanh được. Tuy là vậy, nhưng đến bây giờ hắn cũng chẳng nhớ được cái gì cho ra hồn cả. Nhưng Nguyên Ân cũng chưa bao giờ vì thế mà nổi giận với hắn. Y chỉ thỉnh thoảng nói nặng vài câu thôi hà. Nghiêm túc tính ra thì cũng ko gọi là phát hỏa được. Nên vừa rồi trông thấy bộ mặt nhần nại kia, hắn còn lầm tưởng là ngu hoàng thức đang sinh khí. Kết quả là ko phải, thật sự vạn hạnh vô cùng nha.

Bởi vì hắn đã từng thấy qua Nguyên Ân nổi giận. Cực kỳ đáng sợ luôn, mặt y như muốn ăn tươi nuốt sống người ta ko bằng. Đương nhiên đối tượng không phải hắn. Vì thế hắn cảm nhận được mình cực kỳ may mắn, nếu ko đã bị cái mặt như quỷ kia dọa cho ngất đi rồi.

Nguyên Ân đã nói là ko thích thương lượng, Nguyên Tiểu Ngôn liền biết ngay là mình có nói gì cũng vô dụng. Hơn tất cả là hắn sợ mình chọc giận Nguyên Ân, nên chỉ có thể lui ra mà thôi.

Buổi tối, sau khi Nguyên Ân xử lý xong quốc sự, lúc trở về phòng ngủ thì phát hiện ra cái giường bỗng nhiên lớn đến độ 5, 6 người nằm còn dư. Chẳng những thế còn có mấy cái ghế con nhìn thoáng qua thấy ko dơ cũng bấn ah. Đang xếp thành 1 hàng dài, chia giường ra làm hai bên. Đến chăn nệm cũng được trải thật kỹ càng.

Nệm chăn bên trái màu vàng, chắc là của Nguyên Tiểu Ngôn đây, còn bên phải màu đỏ, khỏi nói cũng biết là của y rồi chứ gì.

Nguyên Tiểu Ngôn thấy y đến, liền chỉ chỉ giường mà cười nói: “Thức xem, này là ta mất hết 1 buổi trưa mới nghĩ ra được đó. 10 ngày tới chúng ta sẽ ở cùng với nhau. Sắp xếp như vậy, thức có hài lòng ko?”

“Chuyện này là sao đây?” Chỉ chỉ vào mấy cái ghế con, Nguyên Ân lạnh lùng hỏi.

“Thức ko nên ngủ chung giường với ta. Ta sợ thức ôm ta lắm, nên mới dùng ghế con tách ra như vậy nè. Cứ quyết định vậy đi, giờ cho dù có ngủ cùng 1 giường thì ta cũng sẽ ko còn lo lắng là thức áp lấy ta. Lường toàn tề mỹ ko phải sao, ta nghĩ sắp xếp như thế này là chu đáo nhất rồi ah.”

Nguyên Ân vẫn mặt lạnh như tiền nhìn cái tên đang tự cho mình là giỏi đang cười đến độ thật đáng yêu trước mặt mình kia. Sau 1 lúc lâu thì bắt đầu cởi áo khoác thêu long vân (~ mây và rồng). Y cũng chẳng thêm bảo người hầu hạ, tự mình cởi ra công phục màu đỏ, rồi đến y phục, cuối cùng chỉ còn lại 1 lớp xiêm y mỏng, xong thì ngồi xuống giường.

Nguyên Tiểu Ngôn thấy y ko nói ko rằng, cũng bắt đầu cởi xiêm y, thả ra nhẹ nhõm. Lúc hần cởi xong hài, sắp sửa nằm xuống thì thấy bên kia ra tay nhanh đến nỗi hần muốn ngăn cũng ko kịp. Một cái, hai cái, ba cái rồi toàn bộ số ghế trên giường đều bị ném xuống đất. Xong rồi y mới bắt đầu nằm xuống.

“Nguyên Ân!” Nguyên Tiểu Ngôn nổi giận. “Ta là Hoàng Thượng đó. Đây là tẩm cung của ta. Ta an bài sao thì người phải ngủ như vậy. Muốn phạm thượng ah!”

Nguyên Ân nhắm mắt, nằm sừng sững chẳng thêm động đậy gì ở bên kia. Cơ bản là ko thêm đếm xỉa gì đến lời của hần cả.

Nguyên Tiểu Ngôn thật quá dỗi tức giận rồi. Hần liền nhảy xuống giường, dậm chân Bình bịch, bình bịch mà đi ra ngoài. Lần này thì Nguyên Ân bắt đầu có động tĩnh. Y lên tiếng: “Đứng lại! Người muốn đi đâu hả?”

“Ta đến chỗ Nhu phi ngủ, hừ!”

Nhu phi người cũng như tên, đối nhân vẫn là rất dịu dàng hiền thực. Hần hiện tại đang bị thái độ dừng đứng của tên Nguyên Ân này chọc cho nổi nóng, nên cần có hậu phi ân cần ôn nhu, giọng nói nũng nịu, êm ái để xoa dịu tâm hồn đang bị thương tổn trầm trọng ah. Có điều là, phi tử mình thích, thì Nguyên Ân hình như cũng thích. Ko biết phải ko mà hoàng tử do do nàng sinh ra có bộ dạng thật giống y chạn Nguyên Ân luôn ah. Nhìn thật là bực. Nhưng mà, nhìn tới nhìn lui trong cung này chỉ có nàng ta là có thể giúp hần giải sầu, biết an ủi mỗi khi hần tâm tình ko thoải mái. Vì thế, dù cho Nguyên Ân có thích đi chăng nữa, thì hần cũng hết cách rồi, chỉ có thể tìm nàng ta mà thôi. Lại nói tiếp, là hần có thể cảm nhận được, cho dù hần thích ai thì ông chú kia cũng sẽ giành với hần. Đáng ghét!

Nghe Nguyên Tiểu Ngôn nói thế, Nguyên Ân còn lạnh hơn băng, rét căm căm mà nói: “Nếu hôm nay người dám bước ra khỏi cửa này, thì ngày mai chắc chắn ta sẽ ném người xuống con sông ven thành mà nuôi cá.”

Nguyên Tiểu Ngôn thấy Nguyên Ân nói chuyện thật nặng nề, thì biết chắc là y dám làm ra chuyện hành thích vua cho coi. Nếu người khác nói, hần chắc chắn sẽ ko tin. Bất quá, lần này là Nguyên Ân, người nắm trong tay toàn bộ vương triều này. Từ binh quyền đến văn võ bá quan đều do y điều khiển. Giết hần so với giết 1 con kiến còn đơn giản hơn nhiều. Nguyên Tiểu Ngôn mấp máy miệng, đành phải nghe lời mà thất thiếu trở về giường thôi.

Nguyên Ân thấy Nguyên Tiểu Ngôn giận dỗi trở về, thì khẩu khí cũng dịu đi đôi chút. Hần ôn nhu nói: “Mấy ngày nay rất loạn, người chịu khó chút đi. Ta cũng chỉ muốn tốt cho hai chúng ta mà thôi, biết chưa?”

“Cám ơn nha!”

Nguyên Tiểu Ngôn tức giận nói, kéo ra chăn, vùi đầu vào trong đó.

Hần đối với Nguyên Ân thật ra cũng ko có oán giận gì. Người xem, người ta cái gì cũng giúp người sắp xếp, người còn bất mãn gì ko biết. Chuyện duy nhất ko vừa ý chính là Nguyên Ân rất thích chăm sóc hần. Phải nói là trông nom kỹ càng đến độ dính da ko rời mới đúng. Dù hần là hoàng đế thì y vẫn cứ thích chăm lo như thường. Mà y lại là người chuyên quyền độc đoán, thích ra lệnh cho người khác nữa chứ. Nói gì thì nói, hần cũng mang danh là hoàng đế mà, ít ra cũng có chút xúu trọng lượng chứ. Bớt quản hần lại 1 chút thì có sao đâu? Nếu y chuyện gì cũng ko trông chừng hần. Rồi đem mấy nguyện vọng của hần xử đẹp hết luôn, thì ngũ hoàng thúc kia chính là hoàng thúc hần thương nhất rồi còn gì. Chỉ là, y cứ cố tình dính lấy hần. Thật hết cách rồi! Hần đương nhiên là oán giận vì điều đó. Nhưng mà, phải công nhận 1 điều, hoàng thúc này quả thật là siêu nhân ah, tất cả vấn đề khó khăn mà hần suy tư đều được ông giải quyết 1 cách ngọt sớt luôn nha.

“Bộ trước kia ta hay áp lấy người lắm sao?” Thấy Nguyên Tiểu Ngôn lạnh lùng hờn dỗi, Nguyên Ân đành thở dài, nhượng mảy mà hỏi.

Theo trí nhớ chính xác của y, thì những lúc gần đây, ko phải y đè lên hân mà phải nói là, Nguyên Tiểu Ngôn áp lại y mới đúng đi! Áp nhiều đến nỗi làm nữa bên người của y đều bị tê rần ah.

Y biết Nguyên Tiểu Ngôn có thói quen hay lăn qua lăn lại khi ngủ. Hân thường vô ý, lăn đến ôm chặt lấy mình mà. Thế thì từ lúc nào bỗng biến thành mình áp lại hân ah?

Nguyên Tiểu Ngôn nghe Nguyên Ân hỏi xong thì càng chui sâu vào trong chăn hơn. Sau đó mới nói: “Đương nhiên có mà. Dù thúc ko có ôm ta, nhưng dựa vào ta gần như vậy thật ko quen chút nào. Thúc lại ko giống như bọn phi tử, thân thể mềm mại, ôm họ thật êm ái thoải mái nha. Mà trên người thúc còn có mùi khó ngửi nữa đó. Dựa vào điểm này mà nói, ta đương nhiên ko thích ở gần thúc rồi.”

Nãy giờ nói nhiều như vậy, cuối cùng cũng hiểu được đại khái, đây mới chính là nguyên nhân mà Nguyên Tiểu Ngôn chân chính không thích ngủ cùng với Nguyên Ân đi.

Hơi thở trên người của Nguyên Ân khác xa so với nữ nhân, gây cho hân cảm giác... Này có thể nói là vô căn cứ hay vớ vẩn cũng được, nhưng rõ ràng Nguyên Tiểu Ngôn thật sự cảm thấy khi ở gần Nguyên Ân là hân lại trở dậy cảm giác như đang bị xâm chiếm vậy đó. Nên hân ở gần y lúc nào cũng cảm thấy ko được tự nhiên cho lắm.

Hân không biết mình như vậy là có kỳ quái lắm ko. Nhưng ngay cả bản thân hân với vấn đề này cũng bó tay rồi... Này có thể ví như thú rừng gặp thợ săn vậy. Tự nhiên sinh ra cảm giác loại trừ ah.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Bất quá những lời này làm cho mặt của Nguyên Ân còn đen hơn cả than. Y thật khó chịu hỏi: “Ta ngày nào cũng tắm rửa, sao trên người lại có mùi khó ngửi được? Ta vì an toàn của người mới ở lại đây mà bảo vệ. Người còn dám vạch lá tìm sâu. Đây là thái độ nên có với thúc thúc hử?”

“Dù sao thì trên người thúc cũng ko có hương thơm ngào ngạt như của phi tử ah. Ta ko thích. Ta đây chính là đang kỳ thị. Đó chính là vạch lá tìm sâu đó!”

“Đó là do chúng ta ở cùng nhau quá ít đi. Nên mới ko quen thôi. Giờ phải nhân cơ hội này, tập cho người quen dần mới được. Sau này sẽ ko còn cảm thấy ko thích nữa nha.”

“Sau này?” Nguyên Tiểu Ngôn la lên quai quái: “Còn có sau này nữa sao?”

“Ách...” Nguyên Ân đã vô tình cắn phải lưỡi mình, y sờ sờ mũi, nói: “Nói ko chừng, một ngày nào đó, xảy ra chuyện gì đó, khiến chúng ta phải ngủ chung nữa ah. Thế thì chẳng gọi là “sau này” thì gọi là gì ah?”

Làm ốm tới đến mức này, Nguyên Tiểu Ngôn đã bắt đầu thấy mệt, liền cho chú của hân nợ lại 1 bàn mà nói: “Bỏ đi, ngủ thôi. Thúc có võ công, nên cảnh giác 1 chút ah!”

“Biết rồi, sẽ ko để thích khách tổn thương người đâu ah.” Nguyên Ân giúp hân đắp lại chăn cho đàng hoàng.

“Không phải, là chuyện kia kìa.....” Nguyên Tiểu Ngôn buồn ngủ riu riu mắt, mơ màng nói: “Là ta nói, ah... nói thúc phải cảnh giác luôn giữ khoảng cách nhất định với ta. Nhất định đừng gần gũi ta quá, đừng có ôm ta, ... ta sẽ mất ngủ cho coi.”

“...” Tay Nguyên Ân vò nát một góc chăn.

Y vốn gian manh. Hân lại dạn dỏ nên đứng đắn. Đúng là đang nằm mơ mà.

Khoảng nửa canh giờ sau, hầy còn đang mơ màng chuẩn bị ngủ thì Nguyên Ân bỗng phát hiện ra Nguyên Tiểu Ngôn đã lăn đến bên cạnh y. Hắn bắt đầu ôm lấy tay y, sau đó từ từ dùng ngực y làm gối nằm. Người đã ngủ thật say. Nguyên Ân cũng chẳng nói gì, chỉ biết mình muốn ôm hắn là chuyện ko tưởng rồi.

Người mất ngủ chính là y ah.

“Nha, bộ tối hôm qua thức ngủ ko được hả?” Thấy mắt của Nguyên Ân như gấu trúc, Nguyên Tiểu Ngôn giật mình hỏi.

“Cảnh giác cao độ, nên ko ngủ chứ sao” Nguyên Ân mặt không chút thay đổi mà nói.

Nguyên Tiểu Ngôn thật ko hề biết. Đêm qua hắn ép y xem chút chỉ còn nữa cái mạng. Mà thật kỳ quái là, đến gần sáng, hắn lại lăn ngay qua bên kia. Vì thế y ko thể đợi cho hắn thức dậy, bắt gian tại giường. Để có cơ hội mà thanh minh thanh nga cho sự trong sạch của mình, sẵn tiện hảo hảo giáo huấn hắn luôn ah.

Ngủ không ngon giấc, người sẽ rất dễ nổi giận. Nguyên Tiểu Ngôn đã sớm có kinh nghiệm rồi nha. Nên hắn liền chuẩn bị tránh xa Nguyên Ân ra. Nói: “Àh, hoàng thúc àh, ta nhớ ra rồi, ta còn phải nhanh chân đến xem đoàn tập kỹ của nước kế bên biểu diễn nữa nha. Ta đây đi trước, không phiền thúc nữa.”

“Đứng lại! Mau đi thử lễ phục cho ta.”

“Ko phải đều do chế y cực trong cung dựa theo vóc người của ta may khéo lắm sao? Nếu đã hoàn hảo như vậy thì thử làm gì nữa ah.”

“Nhưng cũng phải thử 1 chút mới được chứ. Lỡ như có gì đó ko hợp với buổi lễ thì vẫn còn kịp cho các thợ may sửa lại ah. Nếu ko, lỡ như đến lúc đó người mặc ko vừa thì ko kịp nữa rồi!”

Nghe Nguyên Ân nói như vậy, Nguyên Tiểu Ngôn đành phải miễn cưỡng gật đầu thôi.

Nhìn Nguyên Tiểu Ngôn trương ra bộ dáng rất ư là miễn cưỡng, Nguyên Ân sợ hắn chỉ thử qua loa cho xong việc, liền ngấm ngấm đôi chút rồi nói: “Ta đi cùng người.”

Y muốn đích thân giám sát. Tránh cho buổi lễ quan trọng như vậy lại vì Nguyên Tiểu Ngôn mặc quần áo ko chỉnh tề mà làm hỏng. Vậy thì khác gì là trò cười kia chứ! Dù sao thì ngoài thần dân của bản quốc, còn có người ngoại quốc nữa ah. Y ko muốn biến Nguyên Tiểu Ngôn thành thằng hề trong mắt thiên hạ chút nào.

Lại nói về Nguyên Tiểu Ngôn vốn đang tính làm cho xong chuyện, giờ nghe Nguyên Ân nói xong, thì thầm than là tuồng này ko thể diễn được nữa rồi. Thế là hắn bắt đầu rên rỉ: “Trời àh, mấy thứ kia cứ mặc vào cỡi ra hoài hà, mệt chết đi được đó.”

Còn nữa nha, nhiều đó đã mệt lắm rồi, còn thêm ông chú kia cứ dính chặt ko rời, lần này là lấy mạng hắn rồi còn gì.

Thấy Nguyên Ân ra hiệu bảo xuất phát, hắn lại ko thể ko đi. Nên đành phải vừa đi vừa lẩm bẩm: “May y phục mới làm gì ko biết nữa ah? Lãng phí quá rồi nha, y phục tế trời đất lúc đầu xuân của ta vẫn chưa có hư hao gì cả. Ko thể dùng lại được sao?”

May mắn, Nguyên Ân là người siêu cấp nhẫn nhịn, tâm bình khí hòa, còn có thể hỏi gì đáp nấy: “Đại lễ mừng 20 tuổi là chuyện đại sự, y phục đương nhiên phải may mới rồi.”

“Thì thúc và ta cũng có khác gì nhau đâu? Vẫn là cao thấp gầy béo ngang nhau mà. Đã vậy thì thúc thay ta thử luôn đi.”

Nguyên Tiểu Ngôn tiếp tục lần nữa mà ko hề để ý là bọn người hầu cạnh mình ai nấy đều ngậm chặt mồm, bộ dáng như sắp bị giết chết ko bằng. Thật ra là sắp chết vì nhịn cười ah. Bất quá, mặt của Nguyên Ân vẫn ko thấy nhăn lại chút nào. Rất biết tu dưỡng, vẫn không nhanh không chậm mà trả lời cho hắn biết: “Dù dáng vẻ của ta và người giống nhau nhưng ta cũng ko thể thay người thử được. Bởi vì ta ko phải Hoàng Thượng, nếu ta mặc long bào thì khác gì là mưu phản chứ.”

“Bộ thúc tưởng làm hoàng đế là sướng lắm hả? Có nhiều lúc ta thấy làm vua thật khó xơi nha. Ta chỉ thích lãnh bổng lộc làm “Vương gia” chuyện gì cũng ko cần lo đến mà thôi.”

Trước đông đảo mọi người mà đùn đẩy nhau chuyện làm hoàng đế như mua đồ ngoài chợ. Bất quá chẳng ai nghe lọt tai cả. Bởi bọn họ đều biết rõ 10 mươì đáp án.

Nguyên Ân vẫn ko hề chớp mắt mà nói: “Cái chức Hoàng Thượng kia chỉ là đôi khi mới cảm thấy khó làm thôi mà. Người nên biết làm hoàng đế cũng có nhiều chuyện đáng suy ngẫm lắm nha. Huống hồ, làm vương gia cũng ko hẳn là việc gì cũng ko làm. Hoàng đế muốn làm việc gì, là vương gia cũng ko thể ko góp phần. Hơn nữa nếu làm ko tốt, sẽ bị trị tội, ko khéo còn bị biến thành dân thường, nói ko chừng còn bị rơi đầu như chơi ah. Quan trọng nhất là, nếu người là vương gia, thì chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng phải tự mình làm ah. Vì lúc đó ta ko còn là nhiếp chính vương của người nữa, đương nhiên cũng sẽ ko giúp người. Người cảm thấy cuộc sống như vậy là thú vị sao?”

Nguyên Tiểu Ngôn nghĩ nghĩ. Hắn đương nhiên sẽ phải tìm 1 hoàng thúc có năng lực như y làm nhiều việc giúp mình rồi. Cuối cùng quyết định, mấy vấn đề khó quá thì nên cho qua thôi. Vì hắn thật ngốc mà, ko có khả năng nhìn người, nên sẽ ko biết kiểm đầu ra hoàng thúc lợi hại như cái ông đang trước mặt mà giúp mình nữa nha. Đây chắc là tìm đồ con mắt cũng ko có luôn quá.

Hết cách rồi, ai bảo ngoài ông chú kia ra, hắn chẳng thấy ai trên đời này lợi hại nữa cả. Thật ra theo định nghĩa của hắn lợi hại là người có thể xử lý chu đáo mọi việc giùm hắn. Nhưng hắn cũng biết, lợi hại cũng có phân đẳng cấp nữa nha, như năng lực phải có cao có thấp vậy đó. Nên chẳng may hắn vớ phải 1 người chẳng có chuyên môn nghiệp vụ về giúp mình thì thật là phiền nha. Kia việc gì làm cũng hỏng bét ngược lại còn bảo hắn giúp lại thì thật quá nguy hiểm ah.

Nếu hắn có con mắt tinh người nhìn 1 cái là biết ngay ai lợi hại thì quá tốt rồi. Ấyda, bệ hạ ah, nếu người có tuệ nhãn thế kia thì người đã làm 1 hoàng đế phi thường lợi hại rồi nha.

Còn nhớ có vài lần, mấy ông thân vương, quận vương gì đó cũng tham gia vào mấy chuyện trọng đại. Tính ra thì cũng mệt bỏ hơi tai chứ chẳng chơi. Đã thế lại ko thể giống như Hoàng đế có quyền lực oai phong lẫm liệt, muốn bảo ai làm gì cũng được hết áh. Với lại làm thân vương thì ko thể sai bảo hoàng thúc được rồi. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Nguyên Tiểu Ngôn thấy tốt nhất vẫn là quên đi. Đợi chừng nào hoàng thúc bảo mình nên thoái vị rồi mới tính sau ah.

“Nếu ta là Vương gia, thì thúc ko giúp ta xử lý công việc nữa àh? Thúc giúp ta vì ta là hoàng đế chứ ko phải vì ta là ta chứ gì?” Nguyên Tiểu Ngôn bỗng hỏi khó 1 cậu. Bất quá, Nguyên Ân lại có thể hiểu được cặn kẽ, cuối cùng thì y cũng ngẩng mặt lên.

Màu xanh: Là lời của tác giả, ko phải của Hữu ^.^

Hôm nay sinh nhật bạn Hữu, rất cảm ơn các bạn đã vào chúc mừng bạn Hữu nha ^.^ Chúc các bạn luôn gặp mọi chuyện thuận lợi Các bạn ko chúc mừng cũng hông seo. Đọc đến dòng này thì coi như là bạn Hữu đã nhận được lời chúc rồi ^.^ (Lâu lâu Hữu AQ 1 chút *lấy tay lau mồ hôi* thỉnh mọi người đừng chọi dép ah, hix hix)

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Nhìn hắn hai mắt rưng rưng như sắp khóc đến nơi, Nguyên Ân như sắp bật ra là bất kể hắn mang thân phận gì thì y cũng sẽ đều giúp hắn cả. Nghĩ là 1 chuyện, nhưng nói lại là chuyện khác. Nếu ko kiềm được thì y thật sự đã gây hậu quả nghiêm trọng rồi nha. Với tính cách của Nguyên Tiểu Ngôn, một khi nghe y quả quyết như vậy chỉ sợ là ngay lập tức nhảy cẫng lên rồi nằng nặc đòi bỏ chức danh hoàng thượng này ngay đi. Vậy ko phải là họa từ miệng vào hay sao. Y chẳng ngu đến nỗi tự rước lấy phiền phức cho mình. Thế là Nguyên Ân chỉ có thể làm mặt lạnh như tiền, ko hề chớp mắt mà nói: “Ta là nhiếp chính vương do tiên hoàng chỉ định cho người. Vì phù trợ cho người nên mới tồn tại chức danh này. Trừ phi người không

cần ta, bằng ko ta vĩnh viễn là của người. Mà người chỉ cần có ta ở cạnh bên, thì chuyện làm hoàng đế là điều ko cần bàn cãi rồi. Ta sẽ mãi mãi theo giúp người, nên chuyện người vừa đưa ra là ko thể nào đâu ah”

“Ta chỉ nói là nếu thôi mà. Nếu ta và thúc thân phận ko giống như hiện tại, thì chắc là thúc sẽ ko giúp ta nữa đâu hén?” Nguyên Tiểu Ngôn thương tâm hỏi.

Trước những câu hỏi dồn dập của Nguyên Tiểu Ngôn, Nguyên Ân đành phải giương cờ trắng đầu hàng. Y chưa bao giờ nghĩ đến mấy vấn đề mà hần vừa đột nhiên hỏi kia. Trước giờ hần đâu có nhiều suy nghĩ vẩn vơ như thế đâu ah. Sao bỗng nhiên....

Nguyên Ân giật mình, mặt liền khôi phục như thường, giương mắt nhìn về phía Nguyên Tiểu Ngôn, nói: “Hoàng thượng sao hôm nay lại hỏi vi thần nhiều vấn đề ‘đường đột’ như thế? Hoàng Thượng nên biết, chỉ cần người là hoàng thượng, vi thần sẽ mãi mãi ko rời khỏi người đâu.”

Nguyên Ân bắt đầu dĩ nhiên mạnh hai chữ ‘đường đột’ để cảnh tỉnh Nguyên Tiểu Ngôn. Cố tình làm cho hần mù mờ mà gãi gãi đầu, cười cười nói: “ta cũng ko biết nữa ah, chính là bỗng nhiên lại muốn hỏi như vậy. Rồi mới biết là đến thúc cũng ko thể cho ta 1 đáp án chắc chắn được, rồi cũng tự nhiên cảm thấy đau lòng gì đâu ah. Đúng là rảnh chuyện mà! Nếu ta ko làm hoàng thượng, thì thúc đương nhiên chẳng cần phải giúp ta nữa ah. Hỏi thế thật ngốc mà!”

Vì đến lúc đó con của y đang cơ, y đương nhiên phải giúp con mình xử lý quốc sự thôi. Đây là chuyện hiển nhiên mà, nhưng ko hiểu sao lòng hần lại đau quá đi! Nói ko chừng, sau này Nguyên Ân cũng sẽ đối xử với hần ko tệ mà thưởng cho hần một chức vương gia hay gì đó tương đương chứ ko giết hần ngay lập tức đâu. Mà chuyện đó xảy ra thì đã sao? Ko phải hần đã từng dự liệu rồi sao? Hần cũng đã sớm quyết định chừng nào còn làm hoàng đế thì chừng đó cứ vui chơi, ko thêm suy tính cho tương lai sau này làm gì cả nha. Vậy thì hà cớ gì hôm nay lại như bọn văn nhân buồn thương sầu não với trăng hoa thế kia? Kỳ quái thật! Nay chắc là do phụ hoàng sớm theo chiều ông bà nên hần mới xem hoàng thúc là cha mình. Kết quả chỉ có 2 chữ: Dọa dẫm

Nhắc đến phụ hoàng, thật nhớ àh nha, vì phụ hoàng của hần tính đến khi già rồi chết đi đều sinh toàn công chúa ko hà. Nên lão đối với hần là phi thường sủng ái luôn. Từ nhỏ đến lớn, một chút khổ cực cũng chưa từng nếm qua. Thật sự là ngậm thìa vàng mà lớn lên mà. Lại nghe mẫu phi hần thường hay kể, là hần rất mực ngoan ngoãn, ko giống như con cái người khác được cưng chiều mà sinh kêu ngạo. Ở trong cung rất có lễ phép, nên phụ hoàng hần lại càng thêm thương, mà các hậu phi trong cung, đặc biệt là các hậu phi lớn tuổi cũng rất thích hần (Trẻ tuổi thì còn chờ mong được sủng hạnh để sinh hoàng tử, chứ già rồi còn ham hồ gì nữa, tự nhiên đâm ra thích trẻ con là phải thôi ah __ Lời của tác giả ah __=), Thế là hần đi đâu cũng có người khác yêu thương cả. Giờ phụ hoàng đã mất rồi, đến thái phi yêu thương hần nhất cũng thế luôn, nên thỉnh thoảng hần vẫn hay nhớ về bọn họ lắm nha.

Hiện tại, hần biết rõ nhất là mình chỉ có hoàng thúc mà thôi.

Hần biết hoàng thúc không giống như phụ hoàng, càng ko giống như bọn hậu phi ngày xưa ko nỡ làm đau đến nửa cọng tóc của hần. Y nghiêm khắc hơn phụ hoàng nhiều lắm, nhưng hoàng thúc này lại giúp hần xử lý mọi việc chẳng chê vào đâu được cả. Vì thế đến bây giờ hần cũng chẳng mấy quan tâm đến chính sự chi cho mệt nha. Thế nhưng hần vẫn xếp hoàng thúc vào nhóm người hay làm tổn thương hần ngay. Thật ra hần biết ông là đang cố làm tròn nghĩa vụ chứ ko hề muốn làm đau hần. Bất quá hần chỉ có thể làm thế thôi hà. Thúc thúc làm hần đau cũng tốt mà, tỉnh cả người rồi đây này....

Phụ hoàng, mẫu phi, các vị nương nương nằm trong nhóm ko làm tổn thương hần. Hần nhớ...hix hix...ô ô...Hần nhớ bọn họ quá.

“Sao lại làm cái mặt như đưa đám thế. Xiêm y làm người khó chịu sao?”

Thanh âm ôn hòa chạy ngay vào tai, Nguyên Tiểu Ngôn mở to mắt nhìn, nước mắt sắp trào ra bỗng chạy ngược vào trong. Thấy Nguyên Ân vừa giúp hần mặc y phục, vừa hỏi, nhưng mắt y lại ko có chút xúu nào gọi là quan tâm cả. Nguyên Tiểu Ngôn thấy thế nhất thời ko chịu được mà ôm lấy cổ Nguyên Ân khóc nức nở: “Hoàng thúc....”

“Xảy ra chuyện gì?” Nguyên Ân hơi thoáng ngạc nhiên, liền nhanh chóng ôm lấy hần, nhẹ nhàng để Nguyên Tiểu Ngôn dựa vào vai mình mà vỗ về.

“Ta nhớ.....phụ hoàng quá hà, còn có mẫu phi rồi nhóm nương nương năm đó rất yêu thương ta nữa.... Nhớ lắm....”

Nguyên Ân thở dài, dịu dàng nói: “Còn nhớ lúc trước hình dung của họ ra sao ko? Ta giúp người sai người về cho bọn họ mấy bức tranh. Đợi đến khi nào người nhớ đến, thì có thể giở ra xem. Thế có được ko?”

Nguyên Ân thật rất muốn vỗ về hắn. Tuy rằng những người muôn năm cũ đã khuất bóng rồi, nhưng vẫn còn có y đang yêu thương hắn ngay đây mà. Nhưng y lại sợ nếu nói như thế, sẽ làm cho con ngựa hoang ko cương như Nguyên Tiểu Ngôn càng thêm chẳng kiêng dè gì. Vì thế chỉ có thể bày ra bộ dạng đứng đưng đưa ra cách thức giúp hắn với một phần nào nỗi nhớ nhung này mà thôi.

Lúc phụ hoàng của Nguyên Tiểu Ngôn qua đời, hắn ta chỉ mới 15 tuổi, hơn nữa lại ko biết thế sự, xét cho cùng thì vẫn còn là 1 tiểu hài tử hay quen thói làm nũng đi. Chỉ là giờ đây hắn đã gần 22 tuổi, nhìn sao cũng ko thấy ra dáng người lớn chút nào. Chỉ là được dựa vào bờ vai dày rộng của Nguyên Ân thật dễ chịu nha. Thật giống như phụ hoàng trước đây hay ôm ấp hắn. Đây khiến cho Nguyên Tiểu Ngôn có chút ko muốn buông ra, cứ muốn dựa dẫm mãi vào như vậy. Lòng ngực của Nguyên Ân thật ấm áp, ấm như của người cha mà hắn hay làm nũng trước đây. Nhưng mà, Nguyên Tiểu Ngôn biết là thật sự ko được phép, chỉ có thể miễn cưỡng buông ra. Càng ngày hắn càng xem ngũ hoàng thúc như phụ hoàng vậy. Đây cũng tạm thời xem như là tình cảm phụ tử để: ‘Dựa dẫm’ đi mà.

Nguyên Ân thấy Nguyên Tiểu Ngôn lúc thì nhú mày, lúc lại thở dài, nhưng ko còn trưng cái mặt như đưa đám ra nữa thì lòng cũng yên tâm đôi chút. Y cũng ko truy vấn hắn vì sao lại nhăn mày nhú mặt như thế. Y nghĩ chắc là hắn đã giữ chuyện này trong lòng từ lâu lắm rồi, mãi đến hôm nay mới có can đảm nói ra. Lòng nghĩ gì thì mặt đều hiện lên hết, đây vốn là tính cách đơn thuần của Nguyên Tiểu Ngôn. Nên chỉ cần hắn ko bày ra bộ dáng thương tâm, y cũng ko cần xen vào nhiều làm gì. Nếu ko, nói ko chừng Nguyên Tiểu Ngôn hắn đã bại não từ lâu rồi nha. Thế là lúc nào y cũng chú ý xem mặt hắn có thay đổi cảm xúc gì ko. Một chết đi được mà!

Đúng như Nguyên Ân đoán, Nguyên Tiểu Ngôn thương cảm chẳng bao lâu thì đã chuyển sang hứng thú dạo dật mà xem ảo thuật từ các đoàn khác nhau của quốc gia lân cận. Hắn đã đem mấy ưu tư lúc sáng quắc lên chín tầng mây mất tiêu mất tích luôn rồi. Buổi tối hắn lại cứ cầm đầu vào giải cứu liên hoàn. Còn có 1 thứ có hình lập phương ở nước bên cạnh gọi là “Ma Phương” Trên bàn bày đủ thứ linh tinh linh tang, đến Nguyên Ân cũng ko biết đó là gì, thấy hơn phân nửa là đồ chơi được chế biến thật tinh xảo mà thôi.

“Thức xem nè, chiều nay ta có học vài màn ảo thuật từ các sư phụ đó. Thú vị lắm nha, nghiên cứu 1 lúc là có thể làm cho thức xem được rồi. Đảm bảo thức sẽ mở rộng tầm mắt cho coi!” Nguyên Tiểu Ngôn chỉ nhìn thoáng qua y 1 cái, xong lại chuyên chú với cái cứu liên hoàn và quyển sách trong tay.

“Trước kia ta chơi trò xếp hình đã cảm thấy thật thú vị, giờ phát hiện ra cứu liên hoàn còn thú vị hơn nữa nha. Còn có cái ma phương kia cũng thú vị nữa. Nhìn sơ thấy đơn giản vậy chứ giải hoài cũng ko xong đâu.”

Nguyên Ân sợ hắn động não quá độ dẫn đến choáng váng, muốn hắn nghỉ ngơi 1 chút xong lại chơi tiếp. Bất quá nếu trực tiếp nói ra mà Nguyên Tiểu Ngôn nghe theo mới lạ ah. Thế là y liền cầm cái cứu liên hoàn lên nói: “Ngày mai ta lại bận rộn xử lý chính sự rồi. Thừa dịp ta đang rảnh người làm ảo thuật cho ta xem đi.”

Nguyên Tiểu Ngôn đang cao hứng gỡ, bỗng bị Nguyên Ân cầm đi thứ mình thích, liền cảm thấy có chút ko hài lòng. Bất quá, nghĩ đến thời gian hoàng thúc rảnh rỗi quả là rất ít, giờ muốn xem ảo thuật cũng là yêu cầu hợp lý rồi. Thế là hắn quyết định cố dần xuống khát vọng muốn hóa giải cứu liên hoàn mà bắt đầu chuẩn bị ảo thuật.

Chương này bạn Hữu sẽ giới thiệu với các bạn 1 thứ đồ chơi đã có từ lâu ở TQ nha. Đó là Cửu Liên Hoàn. Nó nhìn như thế này nè ^.^

Nó gồm chín vòng tròn nối với nhau đó nha ^.^ . Cách chơi thật đơn giản, các bạn phải gỡ làm sao ra hết toàn bộ các vòng là OK, bất quá thấy vậy chứ kỳ thực ‘quấn đầu’ với nó luôn đó nha, hix hix. Bạn Hữu còn nhớ lúc nhỏ bạn Hữu chuyên dùng kẹp gỡ nó ra cho lệ (Nói ra thật mất mặt mà nhưng suy nghĩ nhứt đầu lăm đó) sau này mới được ca ca dạy cho cách gỡ nha.

Thật ra hình trên chỉ là kiểu truyền thống thôi, nó còn rất nhiều dạng, từ đơn giản đến phức tạp chứ ko phải chỉ 1 như thế đâu. Cụ thể như vậy nè

Nhìn choáng váng chưa, ca ca Hữu nói nó có quy tắc gỡ hết đó ^.^ Nhưng bạn Hữu chỉ biết gỡ cái truyền thống thôi, còn cái vòng xoắn xoắn tùm lum từ gỡ đến gấn, thì bạn Hữu bó tay.

Tặng thêm cho các bạn mấy cái hình cửu liên hoàn nữa nè ^.^ . Đây là kiểu đơn giản nhất nha. Thấy vậy chứ gỡ ra dễ lắm nha. Chỉ việc đẩy cái vòng trên cùng vào sát góc là ra rồi

Đây là ví dụ cho kiểu phức tạp, nhìn ghê chưa == Một chỗ bán cửu liên hoàn (thường bán là tặng thêm cuốn sách dạy gỡ luôn nha ==ll)

Càng ngày cửu liên hoàn càng biến hóa rất đa dạng và có hơi hướm hiện đại hơn, ví dụ như vậy nè, nhìn ko biết gỡ luôn, hix hix

Tặng thêm cho bạn nào hứng thú mấy tấm hình bày cách gỡ nè ^.^

1. Đầu tiên đánh số cho dễ nha Bước thứ nhất

Bước thứ 2

Bước thứ 3 và 4

Còn trò “Ma Phương” Thật ra là cái này nè. Ko cần nói chắc các bạn biết rồi chứ chứ gì Hữu chơi cái này cũng được lắm nha ^.^

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

“Hoàng thúc người xem nè. Xem nha, trên tay ta ko có gì hết phải ko?”

Nguyên Tiểu Ngôn giơ hai tay trống trơn dưới ống tay áo ra hướng về phía hoàng thúc như triển lãm. Còn Nguyên Ân thì vừa uống trà vừa cười cười mà gật đầu. Sau đó thấy Nguyên Tiểu Ngôn bỗng đưa tay lướt qua sát mặt y. Lúc thoáng qua đó, mũi Nguyên Ân đã ngửi được mùi hoa. Bất quá y vẫn vờ như chẳng biết gì cả. Trong nháy mắt, Nguyên Tiểu Ngôn đưa tay về trước mặt y, tay kia hãy còn lần lần ra 1 bông hoa hồng.

Nguyên Tiểu Ngôn đắc ý cười nói: “Sao hả, hoàng thúc, thú vị lắm phải ko!”

“Ừm, người thật lợi hại nha.”

Nguyên Ân gật gật đầu, tuy động tác của Nguyên Tiểu Ngôn chưa thành thực cho lắm. Bất quá, y cũng giấu được bông hoa rất khá nha. Ngoài tốc độ quá sức chậm chạp ra thì mọi thứ còn lại đều đáng khen ngợi cả.

“Thúc muốn học ko?”

Nguyên Tiểu Ngôn thấy Nguyên Ân như đang rất thích thú thì đã quăng luôn khát vọng lớn lao là chơi cửu liên hoàn lên tận mây xanh Trí nhớ thực kém quá ah hứng khởi dạt dào mà biểu diễn, đến trời đất gì cũng đều quên hết luôn ah.

Vào lễ thành nhân của Nguyên Tiểu Ngôn, hoàng thất dòng họ quận vương, thân vương trong hoàng tộc có máu mủ ruột rà gì gì đó, thậm chí là mấy người bà con xa lắc xa lơ đều đến để dự lễ trưởng thành của hần nha cũng sẽ vào kinh chúc mừng. Thật ra chuyện này cũng tương đương với con trai trưởng ở 1 nhà nào đó ở dân gian làm lễ trưởng thành thôi mà. Mấy người có quan hệ huyết thống đều đến. Nhưng so sánh như vậy cũng ko đúng cho lắm. Đây là hoàng thất, nên lễ lộc sẽ lòi thôi phức tạp hơn nhiều nha.

Có đủ tư cách vào kinh để chúc mừng hoàng gia, ước chừng khoảng hơn 100 người. Tất cả đều phải vào bái kiến Nguyên Tiểu Ngôn. Nên dù gì đi nữa thì hẳn ko thể nào nói là ko cần cho được. Dù là người có năng lực như Nguyên Ân gặp phải chuyện này cũng sẽ cảm thấy rất phiền hà ah. Vì thế để đỡ mất thời gian, hẳn liền hẹn các hoàng gia tôn thất gì gì đó 1 thời gian nhất định rồi đồng loạt tiếp kiến 1 lần cho tiện luôn.

Cần Chính diện được chia tầng từ cao đến thấp. Nguyên Tiểu Ngôn ngồi ở vị trí cao nhất, kế đến là Nguyên Ân và thừa tướng Chu Giang Niên, tiếp theo là nhóm thân vương, rồi quận vương, càng xuống thấp là các hoàng tộc có quan hệ rất xa.

Nguyên Ân và Chu Giang Niên chỉ là vai phụ dùng để tiếp khách cho có màu mè vậy thôi nha. Diễn viên chính tối quan trọng, chính là Nguyên Tiểu Ngôn người đang ở trên cao chót vót kia.

Thật ra thì Nguyên Tiểu Ngôn diễn cũng tốt lắm nha. Đây là do Nguyên Ân chuẩn bị thật chu đáo ah. Lúc nào cúi người, lúc nào rót rượu đều có Tiểu Lục Tử nhắc tuồng ko sót chữ nào cả.

Chuyện này lại 1 lần nữa làm Nguyên Tiểu Ngôn cảm cảnh. Hẳn thật giống như 1 con rối hình hoàng đế vậy. Bất quá hẳn thích cuộc sống như thế. Dù sao con rối này chỉ cần làm thật giống theo người điều khiển, còn lại việc gì hẳn cũng ko quan tâm.

Thật ra thì làm gì có việc để hẳn quan tâm đâu chứ. Bỗng hẳn phát hiện ra giữa buổi tiệc có ánh mắt của thân vương nào đó làm hẳn cảm thấy khó chịu.

Kia là một nam tử khoảng 23 tuổi, diện mạo cũng được lắm nha. Đây là người trong hoàng thất, phi tử đương nhiên phải xinh đẹp rồi, sinh con ra thì làm sao mà xấu được ko biết nữa ah. Nhưng mặt lộ rõ sự ngoan độc mà ai cũng có thể nhìn thấy được. Hơn hết là cử chỉ lỗ mãng, mắt cao hơn đầu, bộ dáng như ko xem ai ra gì cả.

Vốn dĩ nếu là thần tử trừ khi có mệnh lệnh của hoàng đế, còn ko thì ko ai có thể tùy tiện dò xét long nhan cả. Chỉ là tên khốn này lại quá vô lễ đi. Bị Nguyên Tiểu Ngôn nhìn thấy mấy lần vẫn ngênh thị lại hẳn với thái độ đùa cợt, khiến cho hoàng đế của chúng ta giận đến nỗi muốn 1 cước đá văng tên kia đi cho rồi đi.

Thân vương ngồi giữa bữa tiệc, nói đúng ra cũng ko phải là thân vương mà là thân vương thế tử ah. Lúc này chắc có giới thiệu qua rồi, đáng tiếc là hẳn nghe ko rõ cho lắm. Đồ * chó, mày cứ chờ đó. Chờ hẳn biết tên của nó, hẳn sẽ làm cho nó chết thật khó coi. Đương nhiên là năng lực của hẳn cũng ko đủ xài vào mấy vụ này cho lắm. Bất quá, hẳn sẽ để cho ngũ hoàng thúc có vinh hạnh được giúp đỡ hẳn nha.

Tiếp kiến xong dài cuối cùng cũng xong. Nguyên Tiểu Ngôn muốn được tự do đến độ mất hết cả kiên nhẫn. Hẳn ngay lập tức kéo Nguyên Ân về tẩm cung. Sau 1 hồi gấp gáp, hẳn mới thở hổn hển hỏi: “cái tên khoảng 23 tuổi, mới vừa rồi ở tay trái tên gì thế thúc?”

“Bên tay trái ah?” Thật ra trong lòng Nguyên Ân đã biết rõ. Y dù ngồi ở khá xa nhưng vẫn phát hiện ra nam tử kia vô lễ, bất quá vẫn cố nói: “Bên tay trái có đến 2 ba người gì đó gần 23 tuổi. Thế Người muốn hỏi đến người nào?”

“Chính là tên có đôi mắt hình tam giác dài dài đó!”

thật ra là mắt phượng (~ mắt 1 mí) ah.

Nguyên Tiểu Ngôn vốn ko hề biết che dấu cảm xúc. Bộ dáng như vậy thật quá đối đáng yêu đi. Nhưng Nguyên Ân vẫn ko hề phản ứng vờ che miệng ho nhẹ vài cái. Thật ra là đang cố che giấu nụ cười ah.

Lúc Nguyên Tiểu Ngôn tức giận thật rất dễ thương, nên y sợ sẽ làm hẳn ko còn giận nữa. Thế là đành phải che giấu chút xú, đợi sau khi cười xong mới nói: : “Àh, đó là Vân Châu vương thế tử Nguyên Sâm. Phụ thân của hẳn là Nguyên Thao. Nghe nói là sinh bệnh, nên thật ra là Vân Châu vương phải đến thi lễ nhưng lại đổi thành con của lão đến ah. Có chuyện gì xảy ra ah?”

“Tên đó giữa bữa tiệc dám tròng ta đó nga. Thật phạm thượng bất kính mà. Thúc giúp ta ngày mai chém chết hẳn đi nha.”

Nguyên Ân vừa cười vừa nói: “Ko thể được.”

“Tại sao?”

“Quan lễ vừa mới xong có 1 ngày, ko nên giết chóc. Với lại Vân Châu vương thế lực hùng hậu. Nếu động đến con hấn, sợ rằng sẽ gây ra tạo phản ah.”

“Tạo phản cũng tốt. Đúng lúc đang chán chết đây này. Có đứa con như vậy, khẳng định là thằng cha chẳng nên thân chút nào. Tục ngữ cũng có nói là ‘con hư tại cha’[1] mà”

Nguyên Ân giúp hấn cởi áo. Nói chính xác phải là van xin cho mình được hầu hạ hấn cởi áo nha (=.=ll). “Ta mới vừa nói là Nguyên Thao thế lực hùng hậu còn gì. Giờ ko phải là lúc động đến hấn. Nếu tùy tiện hành động sẽ gây hậu quả nghiêm trọng lắm đó.”

Nguyên Tiểu Ngôn biết mình là chỉ là 1 con rối, có rất nhiều chuyện đều ko thể theo ý muốn của mình. Lúc này, hấn bỗng phát hiện ra thì ra hoàng thúc siêu phàm của mình cũng có lúc phải bắt lực như thế. Hấn ko khỏi ngạc nhiên: “Ta cứ tưởng là thúc muốn làm gì cũng được kia mà.”

Nguyên Ân không khỏi cười khổ: “Quả là hoàng thượng rất xem trọng ta. Bất quá Nguyên Thao thật sự có phản tâm, sớm muộn gì cũng phải giết hấn cho hả giận. Vấn đề chỉ là tìm cơ hội thôi.”

“Ah.”

Nghe Nguyên Ân nói y cũng muốn diệt trừ Nguyên Thao, Nguyên Tiểu Ngôn liền cảm thấy mở cờ trong bụng. Nghĩ thầm mắt mình nhìn người cũng được lắm nha. Đây chỉ cần liếc 1 cái là biết ngay tên khốn kia chẳng tốt chút nào cả.

Lòng hấn ko khỏi dấy ý dạt dào. Ngũ hoàng thúc của hấn ko phải là ko có cách trị cái tên mắt tam giác kia ah. Thế là lửa giận trong lòng cũng vơi đi gần hết. Mà nếu như đến hoàng thúc cũng ko có cách thì hấn cũng đâu cần buồn bực làm gì. Đến hoàng thúc cũng ko thể một tay che trời được nữa kia mà.

Sau đó cả hai đều thoát y đi ngủ.

[1] Nguyên văn câu của bé thụ là: “Dưỡng nhi bất giáo, phụ chi quá” Thật ra là bé nói nhầm: Chính xác phải là “Dưỡng bất giáo, phụ chi quá” Đây là câu trích trong Tam Tự Kinh. Hoặc: “Dưỡng tử bất giáo, phụ chi quá” đây là câu của Tư Mã Ôn Công phần Huấn Tử trong Chúng Sinh Vô Hậu chứ ko phải thành ngữ hay tục ngữ chi hết (bé lại nhầm ^.^). Nghĩa nôm na của 3 câu là: ‘Nuôi con mà ko dạy, là lỗi của cha.’ Bạn Hữu sẵn tiện ‘chém’ đại luôn=.=ll

Hoàng thúc tân khổ_6

05/01/2013 by Hữu Tử | 7 Comments

Quà tặng phu thê Chii ^.^

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Qua 1 lúc, Nguyên Ân liền phát hiện Nguyên Tiểu Ngôn đang lẩn tới lẩn lui, ko phải là nháo loạn. Mà hình như là.... Đang ngứa?!

“Sao thế?”

“Giữa lưng ta ngứa quá, nhưng tay ko với tới. Thúc giúp ta gãi gãi được ko?”

Nguyên Tiểu Ngôn vươn tay ra sau lưng gãi tới gãi lui, nhưng chỉ có thể ở vòng vòng quanh chỗ ngứa. Thật ko chịu được nha, đành phải nhờ Nguyên Ân giúp mà thôi.

“Tối nay người có uống rượu ko? Hay là bị dị ứng rồi?” Nguyên Ân vừa gãi giúp hấn vừa hỏi.

Nguyên Tiểu Ngôn chỉ cần uống chút rượu sẽ bị nổi mẩn ngay, vừa đỏ vừa ngứa. Nên bình thường khi thiết yến chỉ có người khác uống rượu còn hắn chỉ uống trà hoặc một loại rượu rất đặc biệt mà thôi.

“Không có nha. Chẳng biết xảy ra chuyện gì. Nói ko chừng là tại tên khốn Nguyên Sâm kia cứ nhìn ta, nên cả người khó chịu mà nổi da gà ah!”

Lời giải thích của Nguyên Tiểu Ngôn khiến y thật buồn cười, bất quá cái câu gần cuối kia làm y muốn cười cũng ko được.

“Hoàng thúc, thúc đừng có cách 1 lớp áo mà gãi thế kia. Chẳng tác dụng gì đâu. Thúc với tay vào trong chút nữa đi.” Ko cảm thấy thỏa mãn, Nguyên Tiểu Ngôn yêu cầu.

Nguyên Ân bốc hỏa.

Nguyên Tiểu Ngôn lại cứ thúc giục gọi: “Hoàng thúc àh.....”

Nguyên Ân hít sâu 1 hơi, luồn tay vào trong áo của hắn.

Da dẻ mềm mại, mịn màng. Chắc bởi Nguyên Tiểu Ngôn ở sâu trong cung, ko lao động gì nhiều, lại thêm được bồi bổ rất nhiều sơn hào hải vị nên thật tinh tế hơn người thường gấp ngàn lần. Nhưng cũng ko giống như da thịt của nữ tử ah. Trong mềm mịn lại có dẻo dai, sờ lên thật thích chết đi được.

Nguyên Ân hơi thất thần. Nghe Nguyên Tiểu Ngôn gọi hắn mới khôi phục lại tinh thần, thu lại phần hồn, nguyên thần cuối cùng cũng gom đủ về. Đây là do hắn làm y điên đảo hồn phách mà.

Nguyên Ân dùng lực vừa phải, rất đúng chỗ, khiến cái con người tên Nguyên Tiểu Ngôn đang nằm sấp trên giường thoải mái vô cùng. Mắt hắn hơi khép hờ lại như vừa lòng lắm vậy, thật giống như con mèo con thật đáng yêu.

“Aiz...” Nguyên Tiểu Ngôn thở dài nói: “Hoàng thúc sờ ta thật dễ chịu lắm luôn...”

“Ân?”

Tay Nguyên Ân bỗng cứng lại. Thì ra là bị bộ dáng lim dim của Nguyên Tiểu Ngôn thu hút, dẫn đến tay bắt tri bất giác ko tự chủ được mà chơi đùa vờ về trên người hắn. Thật giống như đang âu yếm 1 bé mèo con. Mãi cho đến khi Nguyên Tiểu Ngôn có cảm giác dễ chịu.

“Còn ngứa ko?”

Phát hiện ra tay mình đã xuống đến hông Nguyên Tiểu Ngôn, Nguyên Ân liền lảng lạng dời lên mấy tấc, tránh xa nơi ma mị kia.

“Không ngứa nữa, bất quá hoàng thúc sờ thật thích nha. Thúc cứ tiếp đi, chờ ta ngủ rồi thúc hãy dừng lại nha, có được ko?... Sẽ ko mất nhiều thời gian lắm đâu, ta sẽ rất nhanh ngủ cho coi.....” Nguyên Tiểu Ngôn mơ mơ màng màng nói.

Nguyên Ân chẳng nói chẳng rằng cứ tiếp tục ve vuốt.

Vừa rồi chỉ vô thức thôi. Còn giờ đây là ý thức vô về. Bỗng Nguyên Ân cảm thấy ko tự nhiên cho lắm. Y càng sờ thì chỗ dưới bụng lại càng nóng và nhảy dựng lên 1 cách lợi hại. Y phát hiện tay mình ko chịu nghe lời. Nguyên Tiểu Ngôn thì cứ kiêu mị ngon lành ngay trước mắt. Cuối cùng cũng đã quá giới hạn chịu đựng, mà Nguyên Tiểu Ngôn cũng buồn ngủ trĩu mắt, liền nhanh chóng rút tay về.

Lúc này mới phát hiện, chuyện chỉ vậy thôi, nhưng mình lại mồ hôi đầm đìa như vừa vận động kịch liệt ko bằng. Đây thật ko khỏi cười khổ mà.

Y ko biết mình đã gây ra tội nghiệt gì. Nếu thương 1 người mà có thể nói thẳng ra. Dù người ta ko chịu, y cũng sẽ bất buộc phải nhận. Thế thì còn gì thỏa đáng hơn nữa. Còn hiện tại chẳng ra sao cả, tự gây cho mình sự vất vả và áp lực....

Mắt nhìn Nguyên Tiểu Ngôn đang ngủ rất say với vẻ thơ ngây chẳng màng thế sự thế kia. Nếu y dùng thủ đoạn tàn khốc gieo vào thế giới đơn thuần của hắn đầy mưa to gió lớn, buộc hắn chấp nhận trong cuộc sống này còn có nhiều điều đáng sợ biết bao. Thì ngay cả y cũng khó có thể biết chính xác là hắn có khuất phục hay ko. Mặc kệ tất cả, thứ mà y muốn chỉ là sở hữu mà Nguyên Tiểu Ngôn đơn thuần khờ khạo. Đây mới

chính là Nguyên Tiểu Ngôn của y ah. Nếu hần ko như thế thì y đã chẳng phải yêu thương nhiều như thế kia.

Vì thế, cứ vậy là được rồi. Chậm chậm vẫn tốt hơn hết.

Bất quá, hãy còn 1 số việc khiến y cảm thấy buồn bã.

Vì được Nguyên Ân sờ thật dễ chịu, nên ngày hôm sau Nguyên Tiểu Ngôn đã yêu cầu y đêm nào, trước khi hần ngủ cũng phải làm như thế cả nha. Ngày thật khổ cho vương gia của chúng ta mà.

Lửa lòng tích lũy lâu ngày, cuối cùng cũng ko nhịn được. Vào lúc trưa, khi xử lý xong chính vụ, y bắt đầu chủ động giải quyết nhu cầu cấp bách. Nếu ko tiêu hao bớt, y chỉ sợ mình dục hỏa công tâm mà tính khí bạo phát.

Ngay lúc đang tận hưởng, thì Nguyên Tiểu Ngôn lại đến. Nguyên Ân liền đại ra, nghĩ đến bộ dáng khả ái của hần, ko khỏi say đắm mà phóng ra. Vừa định mở cửa thì Nguyên Tiểu Ngôn đã vào tới. Nhớ đến chuyện vừa rồi, thoáng chốc lòng lại động, liền kéo ngay người trước mặt lại mà cứng chiu.

“Ah, đáng sợ quá.... Hoàng thúc, người đang làm gì thế?”

Nguyên Tiểu Ngôn vừa đẩy cửa vào đã thấy Nguyên Ân đang ôm 1 nam hài thân hình mềm mại đáng yêu. Người kia thật giống với nữ nhân, đang được y hôn môi kịch liệt, nơi đó còn bị nhét vào 1 chuỗi hạt. Tay Nguyên Ân thỉnh thoảng nhẹ nhàng lay động. Mỗi lần như thế thì nam hài kia lại mất hồn mà rên rỉ vài tiếng. Chẳng những thế, Nguyên Ân còn xoa nắn hai khóa hồng anh của nó nữa. Nguyên Tiểu Ngôn thấy hai nụ hoa kia bị chà đạp tưởng chừng sung huyết, lòng chợt dâng lên 1 cảm xúc ko nói nên lời.

Cảnh này quả nhiên kích thích, làm cho Nguyên Tiểu Ngôn kinh ngạc đến độ không thể lấp bắp mà cứng họng ngay lập tức. Ước chừng đã “Thưởng thức” được 1 lúc lâu, mới tìm được tiếng nói của mình cứ lấp ba lấp bắp mà hỏi Nguyên Ân.

Chả trách vừa rồi hai cung nhân khó khăn lắm mới trả lời cho hần biết là Nguyên Ân hiện ko tiện tiếp khách, bảo hần chờ 1 chút. Họ còn nói là y đang thương lượng quốc gia đại sự gì đó lớn lao lắm. Mà hần có muốn quấy rầy đâu, đang định rời đi thì lòng lại nghĩ lại. Hần là hoàng thượng kia mà, có chuyện trọng đại gì mà ko thể nghe được kia chứ. Tại sao hần ko thể vào được? Hần cam đoan là mình sẽ ngoan ngoãn ko quấy rầy y là được chứ gì? Thế là nhất thời nổi hứng, mặc kệ bọn cung nhân mà xông vào. Đây cũng nằm trong kế hoạch của Nguyên Ân nha. Y biết thừa, nếu ko cho Nguyên Tiểu Ngôn vào, thì hần để gì mà ngoan ngoãn nghe lời, nhất định sẽ xông vào cho coi. Kết quả đương nhiên là thấy y đang sung sướng hạnh người khác.....

Về phía Nguyên Tiểu Ngôn, hần lại nghĩ là hần thật quá may mắn. Nếu ko đã chẳng nhìn thấy cảnh nóng bỏng con mắt như vậy rồi! Thế thì sẽ ngàn đời ân hận nha!

Mà hần cứ nghĩ đó là 1 nữ nhân ko hà. Nhìn kỹ lại, cái tên đang ửng hồng toàn thân mà rên rỉ kia là nam nhân mà. Ngực phản băng hà, phía dưới còn giống hần nữa đó. Bất quá, là lần đầu tiên hần nhìn thấy nam nhân xinh đẹp như vậy. Thật chẳng biết nói gì hết nha.

Càng bất ngờ hơn nữa, thì ra nam nhân và nam nhân cũng có thể làm mấy chuyện đó. Điều này đối với người ham vui như Nguyên Tiểu Ngôn mà nói, thật ko có gì mới mẻ bằng. Thế là hần mở to mắt hết cỡ, nhìn trừng trừng đằng trước. Đến một chút ghen tỵ hay hờn giận cũng ko có, mà chỉ 1 lòng muốn xem thêm chút nữa thôi.

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Nguyên Ân vốn chỉ muốn thử xem Nguyên Tiểu Ngôn nhìn mình làm mấy chuyện này thì sẽ có suy nghĩ gì. Nhưng khi thấy hần hoàn toàn ko có lấy chút hờn giận nào ngược lại trên mặt còn tràn ngập tò mò thì

ko còn lòng dạ nào nữa, liền phát tay cho nam hài kia lui xuống, rồi tùy tiện cầm lấy xiêm y quàng lại lên người. Sau đó lại hỏi Nguyên Tiểu Ngôn: “Hoàng Thượng tìm vi thần có chuyện gì sao?”

Lum lại cặp mắt đang dán chặt lên nam hài xinh đẹp kia về, Nguyên Tiểu Ngôn nói: “Chẳng có gì cả. Chỉ là đang đi dạo ở ngự hoa viên, tiện đường nên ghé thăm thúc thôi. Ko ngờ lại nhìn thấy thúc và nam nhân làm mấy chuyện này...”

Nói đến đây, Nguyên Tiểu Ngôn lại hứng thú dào dạt, mặc kệ Nguyên Ân đang uống trà mà xáp đến gần: “Hoàng thúc, nam nhân và nam nhân cũng có thể làm mấy chuyện này sao?”

Nguyên Ân quay đầu lại thấy vẻ mặt đang vô cùng hứng thú của Nguyên Tiểu Ngôn thì bỗng giật mình mà cười nói: “Đương nhiên có thể.”

Ngón tay của Nguyên Tiểu Ngôn cứ vẽ vòng vòng trên bàn, mắt cũng theo đó mà chuyển động tròn vo. Lòng tính toán chớp nhoáng, xong lại nhit đến gần Nguyên Ân thêm chút nữa. Làm y có thể ngửi thấy mùi hương nhẹ nhẹ trên cơ thể hắn. Sau đó lại nghe hắn cười hì hì hỏi: “Hoàng thúc, chuyện kia... là làm sao vậy?”

“Sao vậy, hoàng thượng có hứng thú àh?” Nguyên Ân vờ như ko biết gì hỏi. Thật ra thì Nguyên Tiểu Ngôn chẳng cần nói chi cả, bởi mặt hắn đã lộ ra hết toàn bộ rồi.

“Có ah có ah. Ta cũng muốn học theo. Trò này chơi như thế nào vậy. Ta lớn như thế cũng chưa từng làm qua.... Hoàng thúc ơi, hoàng thúc àh, người dạy ta có được ko?” Câu cuối cùng mới là quan trọng nhất đây.

Thật bó tay mà, chẳng ai chịu dạy cho hắn cách gian *** người khác cả nha. Nguyên Ân chắc cũng sẽ ko cho hắn nhìn đến đâu. Thậm chí lúc phụ hoàng còn sống, cũng ko bao giờ để đứa con yêu quý nhất của mình làm mấy chuyện lắm nhảm như thế. Hắn là hoàng nhi duy nhất kia mà.

Thấy Nguyên Tiểu Ngôn hai mắt tỏa ánh sáng còn hơn mặt trời, Nguyên Ân liền biết ngay là bé dê con này đã rơi vào bẫy rồi. Bất quá, y cũng ko biểu hiện gì cả. Nếu ko sẽ làm cho Nguyên Tiểu Ngôn cảnh giác ah. Thế là Nguyên Ân nhàn nhả thối thối mấy lá trà trong chung, bộ dáng như chẳng màn tới mà nói: “Dạy người cũng ko khó gì, nhưng học chuyện này có chút khổ sở, ta sợ người nuốt ko trôi đâu.”

“Ta không sợ khổ!” Nguyên Tiểu Ngôn tay quàng trước ngực, đồng dục tuyên bố.

Chỉ cần là chuyện hắn cảm thấy hứng thú, khổ sở, cay đắng mệt nhọc gì hắn cũng đều chịu được tất tần tật.

“Àh, ra thế. Vậy để hoàng thúc dạy ngươi. Bất quá nơi này ko tiện lắm, cũng ko thoải mái. Đến tẩm cung của ngươi, nơi đó rộng rãi, giường cũng rất thoải mái, được ko?”

Lần đầu tiên trong đời, hầu hết dây thần kinh trong đầu của Nguyên Ân căng như dây đàn, nhảy loạn lên chẳng theo 1 trật tự nào cả. Bất quá, mặt y vẫn lạnh như tiền, giả vờ mỉm cười nhạt nhẽo và vô vị. Y cứ nói từ từ như mình là người đứng đắn và nghiêm trang lắm vậy.

Món ngon tự nhiên dâng đến miệng, mà Nguyên Ân còn giữ được bình tĩnh và lý trí như thế thật ko phải dễ dàng gì. Đến ngay cả y cũng tự khâm phục mình nữa mà.

Nguyên Ân nói cũng đúng lắm nha. Tẩm cung của hắn đương nhiên là thoải mái hơn rồi. Thế là Nguyên Tiểu Ngôn 1 chút cũng ko cảm thấy là mình đang bị người khác đặt bẫy, ngược lại còn vui mừng vô hạn mà nói: “Được được, chúng ta giờ lập tức đi. Tạ ơn hoàng thúc, sau này ta sẽ hậu tạ người thật tốt nha.”

Chắc chắn, bị người ta ăn mà còn cảm ơn với hậu tạ nữa kìa, Nguyên Tiểu Ngôn người...

Bị nụ cười đơn thuần của Nguyên Tiểu Ngôn cuốn hút, khiến cho Nguyên Ân cảm thấy có chút xấu hổ trước sự vô sỉ của mình. Thế là y sẵn tiện nói luôn: “Thời gian học tập cũng hơi dài nha. Với lại cũng mệt lắm ah. Như vậy đi, chúng ta ăn tối trước, sau đó tắm rửa thư thái rồi mới học có được ko?”

Dù rất gấp gáp nhưng vì đây là lần đầu tiên của Nguyên Tiểu Ngôn nên y nhất định phải không chế kỷ thuật thật hoàn hảo. Nhất định phải làm cho hắn cảm thấy thoải mái. Chỉ khi Nguyên Tiểu Ngôn cảm thấy thư thái, thì mới có cơ hội làm đến những lần sau. Ngược lại, nếu quá đau đớn, chắc chắn với cá tính của hắn, tuyệt đối đừng bao giờ trông mong gì đến lần thứ 2. Đã thế, y cũng nên nghỉ ngơi, điều chỉnh lại

cơ thể 1 chút, để bảo trì tinh lực tràn đầy mới có thể nhẫn nhịn thật tốt. Tuyệt ko thể vội vàng động tâm giải quyết hết tâm tình cùng 1 lúc được. Nay có thể làm cho sức lực cạn kiệt, hơn nữa có thể khiến Nguyên Tiểu Ngôn cảm nhận ko trọn vẹn sự hoan hỉ của ân ái.

Với đề nghị của Nguyên Ân, Nguyên Tiểu Ngôn tuyệt ko có ý kiến gì cả. Hắn chỉ gật gù nói: “Được được, tất cả cứ theo thúc nha!”

Ăn uống vội vàng cho xong bữa. Nguyên Tiểu Ngôn hứng thú ngất trời liền chạy ngay vào phòng tắm.

Thấy Nguyên Ân chỉ đến có 1 mình, Nguyên Tiểu Ngôn liền nhìn nhìn ra ngoài cửa cung, nghi hoặc hỏi: “Hoàng Thúc àh, người ko mang nam hài lúc chiều đến sao?”

“Hả?”

Sự tình thật ko giống như dự đoán của mình. Nguyên Ân nhú mày nghi ngờ hỏi.

“Học tập mà, đương nhiên phải quan sát thúc thực hành với người khác rồi. Sau đó ta mới lĩnh hội được àh. Còn thúc chỉ nói suôn thôi, ta sợ cùng 1 lúc sẽ ko nhớ hết đâu.”

Còn thể nữa kia, cuối cùng thì Nguyên Ân cũng đã hoàn toàn quán triệt tư tưởng của Nguyên Tiểu Ngôn rồi.

Thì ra là tự mình phải ‘mần’ cho hắn coi. Thì ra cái gọi là học tập của Nguyên Tiểu Ngôn là ngồi nhìn y cùng người khác ba chấm rồi mới học. Vậy mà y cứ tưởng..... (=__=)

Mà thôi đi, nếu như nguyên vọng của mình mà nhanh chóng suôn sẽ hoàn thành, thì còn gì là tình thú kia chứ. Y và Nguyên Tiểu Ngôn tiến được đến đây, cũng coi là quá thuận lợi rồi.

Bất quá, đang tràn trề hứng khởi bỗng bị tạt nước lạnh thế kia. Nay thật cách xa 1 trời 1 vực mà. Nguyên Ân nhất thời còn chưa thể tiếp nhận được, y nghiêng răng ken két trong lòng mà cười nói. “Mấy chuyện như thế này àh, chỉ có thể là hoàng thực tự mình thực hành mới có thể lĩnh hội được ảo diệu trong đó. Còn quan sát người khác làm, chỉ sợ hiệu quả ko cao thôi nha.”

Bất luận ra sao, cũng phải thử mới được. Dò xem Nguyên Tiểu Ngôn có thể thay đổi kế hoạch trong đầu hắn hay ko.

“Này... Này, ” vừa nghe nói muốn để cho mình thực hành, Nguyên Tiểu Ngôn liền cảm thấy hơi khó xử: “Nam nhân và nam nhân cùng làm chuyện đó. Bộ khác với nam nhân cùng nữ nhân nhiều lắm sao? Nếu ko khác mấy, ta đây có thể nhìn xem, ko cần phải tự mình thử nghiệm đi?”

để người lạ nhìn hắn làm mấy chuyện chồng vợ, thật ko quen mà.

“Nam nhân làm cùng nam nhân, đương nhiên khác hẳn nam nhân và nữ nhân rồi. Bất luận là tư thế, cơ thể, vị trí, đằng trước đằng sau, đều chẳng giống nhau chút nào cả. Nên nếu ko tự thử nghiệm thì ko thể học hỏi được rồi.”

“Àh....ra thế àh.....” Nguyên Tiểu Ngôn mặt mày nhăn nhó cho thấy hắn rất lo lắng. Sau 1 lúc lâu mới miễn cưỡng gật đầu đồng ý. “Vậy được rồi. Ta liền tự mình thực hành vậy....”

Nghe Nguyên Tiểu Ngôn đồng ý, Lòng Nguyên Ân vô cùng mừng rỡ, nghĩ thầm là cuối cùng cũng có thể dụ hắn gật đầu được rồi, liền nắm lấy cánh tay Nguyên Tiểu Ngôn mà cười nói: “Chúng ta bắt đầu nha?”

Y ôm Nguyên Tiểu Ngôn hướng về giường, lại thấy hắn có hơi thẹn thùng ấp úng hỏi: “Thúc và nam hài vào lúc chiều kia là gì của nhau thế?”

Nguyên Ân có chút ko nắm bắt được suy nghĩ của Nguyên Tiểu Ngôn. Ko rõ tại sao hắn bỗng hỏi về tên nam sủng kia. Bộ dáng nhìn sơ qua cũng ko giống ghen tuông àh. Do ko biết rõ nên y tạm thời dùng hoãn binh kể để kéo dài thời gian: “Đây chính là bí mật rất lớn nha. Ta nói cho người nghe thì người có dám chắc là ko nói cho kẻ khác biết ko?”

“Đương nhiên àh, ta kín miệng lắm đó.” Nguyên Tiểu Ngôn chắc chắn.

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Nguyên Ân cười cười, nhìn hẩn nhưng chẳng nói năng gì cả. Sau 1 lúc lâu mới mở miệng: “... Tên đó áh, là Vân Châu vương Nguyên Thao tặng cho ta là nam sủng. Nghe nói là mỹ nhân nhất đẳng thiên hương gì đó ah...”

Vừa nghe là do Vân Châu vương tặng, Nguyên Tiểu Ngôn bỗng giật mình kêu lên: “Áh, là tên loạn thần tặc tử đó hả? Vậy sao ngươi còn cùng nó làm chuyện kia thế?”

“Đó là Vân Châu vương lên đưa đến phủ ta mà. Lão cũng đã cho ko biểu ko ta 1 nam hài lai lịch rõ ràng, thân thể lẫy lừng thế kia. Người đã đưa đến, nên ta cũng phải sẵn lòng nhận cho. Cái tên đó hơn nữa phần là gian tế. Nếu ta ko nhận chắc chắn lão sẽ phái người khác đến thôi hà. Lỡ như đưa đến loại lộn xộn bất minh nào đó lẫn vào người hầu ở cạnh ta. Mà hạ nhân lại nhiều thế kia, thì thật khó lòng phòng bị nha. Tính tới tính lui, nhận nó là tốt nhất rồi. Giả vờ như là mê say sắc đẹp, đắm chìm trong dáng vẻ kia rồi sẵn tiện giám sát luôn ah.”

Bên cạnh đó, ở thời khắc quan trọng còn có thể để cho tên nam sủng này mang về vài tin giả về nữa nga. Nếu như là bọn hạ nhân này nọ gì đó, muốn y lộ ra tin tức trọng yếu là ko có cửa đâu áh. Ngược lại, nếu là nam sủng, y sẽ vờ như vô tình tiết lộ tin tức, thật dễ dàng để đối phương ko hoài nghi. Ít nhất, ở mức độ nào đó, có thể tăng thêm sự tin tưởng của đối phương ah.

Thật ra thì y đã dự định ko nói cho Nguyên Tiểu Ngôn nghe. Tránh cho hẩn lộ ra tin tức. Nhưng vì, mấy ngày nay, Nguyên Tiểu Ngôn đã có hiềm khích với Nguyên Thao con trai của Nguyên Sâm. Rồi còn có thể chỉ ra âm mưu tạo phản của hai cha con bọn họ. Nên ko thể ko nói được. Y biết, Nguyên Tiểu Ngôn một khi đã biết nam hài kia là của hai cha con Nguyên Sâm đại phản tặc mà hẩn ghét cay ghét đắng tặng, thì chắc chắn đến nửa phần tin tức cũng sẽ ko lộ ra ngoài đâu nha. Nguyên Tiểu Ngôn tuy có chút khờ khạo, nhưng nếu như dính đến chuyện hệ trọng thì hẩn ít nhiều cũng biết chừng mực ah.

“Àh, thì ra là thế...” Nguyên Tiểu Ngôn làm ra vẻ hiểu biết, gật gật đầu, nghi ngờ nói: “Chỉ là có chút kỳ quái. Sao tên đó ko lại tặng cho thúc nam nhân mà ko phải là nữ nhân ah. Nó làm sao biết được là thúc sẽ thích nha. Lỡ như ko thúc ko chịu thì sao...”

Nguyên Ân khước miệng run rẩy, thật muốn cho Nguyên Tiểu Ngôn tự chính mình trải nghiệm ngay vấn đề kia! Bất quá, y vẫn rất kiên nhẫn mà trả lời cả ngàn câu hỏi tại sao của hẩn: “Hoàng thượng cứ mãi ở trong cung, nên có điểm ko biết. Thật ra bên ngoài có rất nhiều người sủng ái nam nhân nha. Chỉ cần là mỹ nhân vừa mắt, thì chẳng cần quan tâm xem là nam hay nữ chi hết ah. Nguyên Thao cũng có tặng nữ nhân cho ta đó chứ. Nhưng mà nữ tử lại có nhiều chuyện phiền phức lắm nga. Lỡ như sủng hạnh ko cẩn thận mà có thai ngoài ý muốn, thì rất dễ dàng làm cho đối phương phải yêu thương đứa nhỏ đó rồi. Tuy là ta có thể diệt sạch gốc rễ, tránh cho gián điệp mang thai con mình. Nhưng dù gì nó cũng là máu mủ của ta, dù sao ở đời cũng cần chút thiên đạo mà. Thế là ta vờ như là mê say tên nam hài kia lắm, hiển nhiên là ko thêm đụng chạm gì đến nữ nhân. Vậy là ko cần lo lắng đến chuyện mang thai rồi.”

“A, Thì ra là thế ah. Ta biết rồi. Bất quá ta vẫn còn 1 nghi vấn nho nhỏ nha.” Hẩn đang sợ mình hỏi nhiều quá, Nguyên Ân sẽ không còn kiên nhẫn nữa. Thế là hẩn đã vô tình nhấn mạnh cái nghi vấn nhỏ xíu của mình. Thấy hoàng thúc của mình ko có hờn giận gì cả. Thật ra thì y đã bốc khói từ lâu rồi đó. Nếu y để cho cung thấy mình giận dữ thì cung đã bị mất cảm giác từ lâu lắm rồi cung ơi. liền nói tiếp: “Nếu thúc đã ko thích cái tên kia, vậy sao cứ chạm vào nó hoài vậy. Bộ thoải mái lắm sao?”

Muốn y thưởng 1 người có tâm hại mình, y mới ko có hứng thú áh. Bất quá, nếu như ăn sạch 1 hơi người ngay trước mặt thì thật là tuyệt nha.

“Ừh...cũng ko dễ chịu gì. Nhưng mà, ko mần thịt nó thì ko được. Nếu ko như vậy thì ai mà tin là ta đang mê đắm nó chứ. Đúng ko hả? Ta chỉ còn có thể tận lực mà làm thôi hà. Dù sao thì chính sự bận rộn, tìm

người làm ẩm giường ít lại 1 chút cũng ko làm người khác nghi ngờ lắm. Thật ra thì hai năm ta, ta làm với nó chỉ có hai ba lần gì thôi.” Nguyên Ân giải thích.

Y vừa giải thích vừa dọn đường cho mình sau này. Tránh cho ngày nào đó Nguyên Tiểu Ngôn vì chuyện y sủng hạnh người khác mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Đến lúc đó quả là có hối cũng ko kịp nha.

Bất quá...

“Người hỏi ta chuyện tên nam sủng kia làm gì thế?”

Điểm này làm Nguyên Ân cảm thấy tò mò.

Tại sao đang muốn học tập hoan ái lại chuyển đề tài sang tên nam sủng kia ah? Đã thế còn hỏi nhiều chuyện thế kia?

Chỉ thấy Nguyên Tiểu Ngôn le lưỡi, xong cười hì hì mà nói: “Không phải nói muốn cho ta tự mình thực hành chuyện nam nhân cùng nam nhân sao? Chỉ là ta chưa tìm được đối tượng vừa mắt nha. Liền thấy tên nam sủng kia bộ dáng cũng được lắm luôn. Đã thế còn có kinh nghiệm nữa ah. Bảo nó đến đây phối hợp 1 chút, để ta thực nghiệm cũng có làm sao đâu. Ko phải thúc mới vừa nói là chỉ giả vờ mê đắm nó thôi sao. Mà xem ra ko thể cho ta mượn chơi đỡ được rồi, tránh cho Vân Châu vương hoài nghi nha.”

Mà nếu có mê thiệt đi chẳng nữa, chắc cũng chẳng có thằng nào dám cho người khác mượn cục cứng của mình làm mấy chuyện đó để thử cho biết đâu. Giờ bảo hấn tìm đối tượng thích hợp, kiểm chắc lòi con mắt ra luôn áh!

Thế là Nguyên Tiểu Ngôn làm ra vẻ thẹn thùng nói: “Ta thật tình xác định vô cùng chính xác là mình ko có nam sủng nha. Hoàng thúc ah, trong phủ của người còn có tên nam sủng nào khác ko? Cho ta mượn để ‘học tập’ đỡ vài bữa đi. Đợi chừng nào thành thạo liền trả ngay cho thúc mà.”

Mấy lời nói của Nguyên Tiểu Ngôn làm Nguyên Ân phải trợn mắt há mồm, mặt đầy hắc tuyến. Hấn nói chuyện thật như giỡn vậy ah. Cuối cùng thì y cũng hiểu được đầu dây mối nhợ, mình bạch được cặn kẽ nguồn cơn hết trơn hết tơi rồi! Thì ra nói tới nói lui, nói cả buổi trời, nói hao hơi tốn sức mà Nguyên Tiểu Ngôn vẫn ko thể nào quán triệt được hết vấn đề là cái gọi là tự thân thực hành chính là y làm với hấn. Ngược lại hết đòi y làm cho xem rồi lại đến hấn làm với người khác cho y xem!

Thế là Nguyên Ân liền nghiêng răng nghiêng lợi: “Hoàng Thượng, chắc ngài lầm rồi. Vi thần muốn dạy ngài, có nghĩa là tự mình dạy ngài. Đối tượng chỉ có ta – và – người thôi áh.”

Nguyên Tiểu Ngôn chớp chớp đôi mắt to tròn vài cái. Hấn ko theo kịp vấn đề, mặt nóng lên, ngáp ngừng nói: “Ta ko có.... hứng thú với hoàng thúc mà....”

Lời này thật đau thấu tim Nguyên Ân nha. Mặt y giờ đen hơn than, phẩy tay áo nói. “Bỏ đi! ta ko dạy người nữa.”

Chuyện mới mẽ đang hứng thú bỗng bị Nguyên Ân cắt ngang. Này khiến cho Nguyên Tiểu Ngôn suy sụp cả người, vạ phần ủy khuất nói: “Thôi được rồi. Ta đồng ý, ta đồng ý mà.”

Nguyên Ân nghe xong mừng vui đến độ xém chút đã bay lên tận trời. Chưa hết ngất ngây lại nghe Nguyên Tiểu Ngôn nói tiếp: “Mà thúc khẳng định là cái của ta, bắt buộc phải tiến vào trong người thúc hả?!”

Hấn thật quá đổi “thật thà” còn nghĩ là vương gia ‘luôn phải’ ở trên người ta kia, chắc cũng nguyện ý để người khác đi vào nha.....

“Cái gì?!”

Vừa lảng lảng hạnh phúc chẳng được bao lâu thì rớt ngay vào một bể cảm xúc đầy chao đảo như trời long đất lở. Thái độ của Nguyên Ân làm Nguyên Tiểu Ngôn cứng đờ ngay tại chỗ. Lần đầu tiên hấn thấy hoàng thúc của mình có nhiều cảm xúc đến thế. Thường thì thúc ấy chỉ lạnh lùng, lâu thật lâu mới thay đổi tâm trạng 1 lần....

Lớp mặt nạ thường ngày vì câu hỏi của Nguyên Tiểu Ngôn mà vỡ ra thành từng mảnh nhỏ. Vương gia, ngũ hoàng thúc Nguyên Ân đang thở gấp gấp, ngực phập phồng. Thoáng nhìn thật giống như đang cực lực khôi phục lại tinh thần sau cơn chấn động kịch liệt.

“Là ta tiến vào người. Điểm này người phải hiểu cho thật rõ ràng, biết chưa?!”

Nãy giờ y cứ cùng với Nguyên Tiểu Ngôn ông nói gà bà nói vịt thật chẳng tới đâu cả. Nguyên Ân nhắm chặt mắt, cố gắng dùng từ ngữ thật trong sáng, đơn giản để cháu của mình có thể thông suốt được nội dung mà y muốn hướng tới.

Lần đầu tiên y phát hiện ra, Nguyên Tiểu Ngôn tuy ngây ngây thơ thơ, nhưng tận sâu thẳm trong bản thân vẫn ý thức mình là thiên tử. Nên nãy giờ nói chuyện, hẳn chỉ có thể nghĩ y phải ở dưới mà thôi.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

“Hả?!”

Lần này đến lượt Nguyên Tiểu Ngôn sững sốt.

Lời của Nguyên Ân làm hắn chấn động dữ dội?!

“Hứ! ta đây không làm. Ta là thiên tử, tự nhiên biến thành nam sủng của thúc hà, ko thèm!”

Nói từ chiều đến giờ đều đã rõ tất tần tật rồi. Là nằm ở dưới, vậy thì có khác gì nữ nhân đâu. Cùng đường rồi mới làm nam sủng mà nằm dưới thân của người ta nha. Hắn là thiên tử mà, tội gì phải đâm đầu vào đó chứ. Nên hắn mới ko thèm để người ta áp lên, làm như nữ nhân cũng ko bằng.

Vốn cứ nghĩ là Nguyên Ân sẽ cùng người khác vừa làm vừa chỉ lại cho hắn. Đây cũng tạm được nha. Hoặc là hắn làm rồi y dạy bảo, tuy có chút ko tự nhiên nhưng cũng có thể chấp nhận được. Nhưng sau khi nghe hoàng thúc nói hắn phải cùng y làm. Dù có thể miễn cưỡng vượt chướng ngại vật đi, nhưng mà làm cùng hoàng thúc thật gây trở ngại tâm lý nha. Dù sau thì hẳn 1 chút hứng thú với ổng cũng ko có, ngược lại chỉ toàn áp lực ko hà. Sợ là lúc đó ko biết có dựng lên được ko nữa. Thật khổ lắm mới vượt qua được trở ngại tâm lý. Kết quả là ông chú yêu quý lại bảo cho hắn biết, người bị tiến vào lại là hắn.

“Tiểu Ngôn ko hiểu rồi nha, sao hoàng thúc lại dám đem thiên tử thành nam sủng như thế kia. Nghĩ còn ko dám nữa là. Chỉ là Tiểu Ngôn bảo muốn học, nên hoàng thúc mới dạy đó thôi. Nếu Tiểu Ngôn ko muốn thì thôi bỏ đi.” Nguyên Ân làm ra vẻ bất cần, rồi vờ như ngập ngừng ướm thử: “Àh....Thì ra là Tiểu Ngôn vì chuyện trên dưới mà ko muốn học chứ gì. Thì ra người đối với mấy chuyện đó cũng đâu hứng thú gì lắm phải ko?”

Ngữ điệu của Nguyên Ân nghe thật chân thành, làm cho giận dữ của Nguyên Tiểu Ngôn tan biến hết cả. Hắn trả lời câu hỏi của y: “Ta muốn học chứ. Ta với mấy chuyện đó thật có hứng thú lắm lắm luôn. Chỉ là ta ko muốn học như thế kia.” Dừng lại một chút, Nguyên Tiểu Ngôn mặt nhăn mày nhíu thể hiện là hắn đang rất khó xử: “Ta cũng ko biết nữa. Ta ko muốn nằm dưới đâu đâu. Học lý thuyết ko được sao. Chẳng lẽ ko ở trên được hả?”

Nguyên Ân vừa định giải thích để hắn có thể hiểu được rõ ràng thì đã thấy Nguyên Tiểu Ngôn thần thốt khoát khoát tay nói: “Thôi bỏ đi, ta quyết định rồi, ta ko theo thúc học nữa. Tự mình tìm người từ từ sờ sờ. Dù sau buổi chiều cũng nhìn thấy đại khái mấy chỗ đó rồi. Tuy là ko rõ cho lắm, nhưng chậm rãi học chắc cũng được mà.”

Câu này xem chút nữa Nguyên Ân ko không chế được.

Y biết ngay mà, làm gì mà dễ ăn như thế. Nhưng này cũng thật xương xóc quá đi. Rõ ràng Nguyên Tiểu Ngôn thật rất có hứng thú. Theo lý thuyết thì y sẽ rất dễ dàng thôi, ko ngờ lại mất thời gian nhiều đến thế. Thật uổng công mà.

Cố dần xuống để ko gầm lên. Nguyên Ân miễn cưỡng cười nói: “Tiểu Ngôn chắc ko biết rõ lắm rồi. Chỗ kia của nam nhân và nữ nhân hoàn toàn ko giống nhau nha. Nếu người làm ko thành thực, thì chỗ đó liền rất

nhỏ, sẽ rất đau đó....Long cái bị kẹp chặt lắm đó. Nên nếu người tìm người để sờ sờ thì phải cẩn thận nha. Mà này cũng ko phải là hoàng thúc ko cho Tiểu Ngôn ở trên đâu. Là ta sợ làm đau đến Tiểu Ngôn đó thôi.”

Nghĩ đến cảnh Nguyên Ân sẽ đè mình dưới thân, còn muốn đẩy cái kia vào người mình nữa chứ, Nguyên Tiểu Ngôn thật ko tự chủ được mà che lại bảo bối của mình lại rồi lắc đầu ngay ngay làm như hoàng thúc của hắn chỉ toàn nói xạo thôi vậy.

Thấy Nguyên Tiểu Ngôn đã bắt đầu do dự, Nguyên Ân liền tiến thêm một bước: “Chỉ học vài lần thôi, nên hoàng thúc mới ko làm cùng người khác để người kiến tập. Đợi người học xong rồi, muốn ngoạn mấy lần mà chả được? Còn nữa nha, đến lúc đó hoàng thúc sẽ để cho người ở trên làm cho thỏa thích luôn. Giờ phải để thúc dạy người học trước đã, đúng ko?”

Cần xử lý chuyện trước mắt trước đã, còn lại sẽ tính sau. Đợi đã thành thông lệ rồi, Nguyên Tiểu Ngôn muốn làm ngược lại cũng khó àh nha.

Ái tình ơi ái tình, để Nguyên Tiểu Ngôn có thể hiểu thấu được, cũng chỉ có thể ăn trước nói sau mà thôi. Trước mắt phải hầu hạ hắn thoải mái đã, làm cho thân thể hai người cùng hòa hợp, rồi mới từ từ hướng cảm tình của mình về phía mình mới được nga. Có lẽ đây là cách thức tốt nhất. Nếu ko thì đối với người đơn thuần như Nguyên Tiểu Ngôn mà nói, có thể muôn đời cũng sẽ ko bao giờ nảy sinh tình cảm với y đâu.

Lời nói của Nguyên Ân làm Nguyên Tiểu Ngôn dao động dữ dội.

Bất quá chỉ là động lòng thôi hà. Nguyên Tiểu Ngôn cũng không phải dễ gạt như thế. Liền nghe hắn đầy nghi ngờ mà hỏi Nguyên Ân: “Vậy trước kia, lúc hoàng thúc học mấy chuyện này, cũng là bị người khác đè xuống hả?”

“Ồ, cũng ko như vậy, hoàng thúc là tự mình đọc sách rồi học đó. Nhưng mà tự học so với có người dạy thì vừa lâu lại vừa kém rất xa nha. Thế là hoàng thúc lúc ấy cũng đã ăn ko biết bao nhiêu là khổ đau đó.”

Này đương nhiên có phân nữa là nói dóc rồi, nữa còn lại cũng là ba xạo thôi. Trước kia nếu có ai dám làm thế với y chắc là đã đi đầu thai lâu lắm rồi ah. Bất quá lời nói dối này vĩnh viễn sẽ ko bị ai lật tẩy cả. Nên Nguyên Ân cứ thế mà chém gió. Nói rào trước rào sau như vậy, vì y sợ Nguyên Tiểu Ngôn sẽ học theo mình, tự đi tìm sách mà đọc.

Dừng lại 1 chút, Nguyên Ân lại vờ như chẳng có chuyện gì lớn lao cả, còn chủ động đề cử phương pháp tự học: “Tiểu Ngôn nếu ko thích học với hoàng thúc thì có thể tự đi tìm sách mà đọc nha.”

Tuy làm ra vẻ chuyện nhỏ như hạt mè, nhưng lòng y thật đang vạn phần lo lắng. Là y đang thăm đánh cuộc thế xem Nguyên Tiểu Ngôn có tin tưởng mà học theo mình ko.

Quả nhiên, vẫn là Nguyên Ân cao chiêu. Nguyên Tiểu Ngôn vốn chẳng tin tưởng vào khả năng tự học của mình bao giờ. Hắn biết mình ngốc hơn Nguyên Ân nhiều lắm. Thúc thúc của hắn tự học chắc cũng bị đau bảo bối lắm nha. Vất vả như vậy, hắn thật ko ngu đến nỗi đâm đầu vào đâu. Để y dạy là tốt nhất rồi. Sau khi suy nghĩ cặn kẽ, Nguyên Tiểu Ngôn liền gật gật đầu nói: “Ta học cùng thúc.”

Cái gật đầu của Nguyên Tiểu Ngôn làm Nguyên Ân mừng đến phát khóc. Thật chẳng dễ dàng gì ah. Dù được tiểu quỷ này, y thật là người xuất chúng trong lịch sử xã hội loài người nha. Với hàng trăm âm hiểm, hàng vạn dối trá, thật vất vả kiên nhẫn, ko dám đánh, chẳng dám mắng, vừa thuyết phục vừa dỗ dành, bày ra thủ đoạn nhưng ko để hắn thương tổn! Thật là khó bằng lên trời mà.

“Tốt lắm, nếu Tiểu Ngôn đã đồng ý thì chúng ta bắt đầu đi. Trước hết hãy nghe cho kỹ nha. Mặc kệ ta làm chuyện gì với người và người có cảm thấy hành động hay gì đó kỳ quái thì cũng ko được cự tuyệt đâu đó chẳng những không thể cự tuyệt, mà còn phải học cho thật kỹ càng biết ko?” Nguyên Ân trước đánh sau phòng. Vì học trò này cũng thật cá biệt đi, nên y phải giao trước cho chắc mới được ah.

Nguyên Tiểu Ngôn không biết sẽ xảy ra chuyện gì, mặt có chút lo lắng mà gật gật đầu.

Nguyên Ân thấy dáng vẻ lo ngại của Nguyên Tiểu Ngôn, liền vuốt vuốt tóc hắn, dịu dàng nói: “Đừng lo lắng, tất cả cứ giao cho hoàng thúc đi. Hoàng thúc cam đoan người sẽ phi thường dễ chịu. Nha?”

Thanh âm trầm ấm ôn hòa của Nguyên Ân như có ma lực, làm cho sự lo lắng của Nguyên Tiểu Ngôn từ từ biến mất. Hắn thầm nghĩ hoàng thúc thật lợi hại. Trước giờ có thấy hoàng thúc làm việc gì khiến người ta lo lắng đâu? Nên hắn cũng chẳng cần phải hoảng sợ làm gì cả.

Nghĩ vậy, liền mỉm cười mà gật gật đầu.

Sau đó liền thấy Nguyên Ân cũng cười lại với mình. Rồi nhẹ nhàng cởi ra y phục của hắn mà nhìn chăm chăm vào. Lúc này hắn thấy đôi môi của Nguyên Ân đang khao khát.

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Nguyên Ân cắn nhẹ 1 cái rồi buông ra, thì thầm: “Nhắm mắt lại đi”

Cứ mở to mắt mà nhìn mãi như thế sẽ phá hỏng ko khí mất.

Thật ra Nguyên Tiểu Ngôn nhìn Nguyên Ân thân thân hắn, cũng chẳng thấy tự nhiên gì cả. Nghe hoàng thúc bảo thế, liền nhắm ngay mắt lại. Bên tai còn nghe y cười khê 1 cái, rồi sau đó mới dùng lưỡi tách mở môi mình ra.

Kinh nghiệm hôn của Nguyên Tiểu Ngôn cũng chẳng khá là bao. Hắn đã từng thử qua môi của hậu phi. Bất quá, hắn lúc nào cũng cảm thấy việc trao đổi nước miếng có chút ghê tởm. Vì thế, cũng ko thường hôn cho lắm. Hiện tại Nguyên Ân đang hôn hắn, thật muốn đẩy ra ngay mà. Nhưng lúc này vừa hứa là phải học thật tốt nên giờ chỉ có thể nhịn xuống mà thôi.

Nhưng thoáng chốc, hắn liền cảm thấy thật khác xa với việc hôn môi của mình trong quá khứ. Lần này chẳng có gì ghê tởm cả.

Thật ra Nguyên Ân không phải đang hôn 1 cách mãnh liệt phải nói là cố làm thật êm ái. Mới lần đầu tiên mà, nếu quá thô bạo thì e rằng Nguyên Tiểu Ngôn sẽ bị dọa cho chạy mất y khéo léo chơi đùa đầu lưỡi, khiến hắn cảm thấy thật thú vị, liền chủ động vươn lưỡi mình ra đón nhận sự đụng chạm của Nguyên Ân. Sau đó lại chạy trốn, buộc y phải truy đuổi. Hoàng thượng cao quý của chúng ta đã xem hôn môi thành trò chơi mất rồi. Thử vài lần liền sinh nghiện, mà ngay cả Nguyên Ân cũng đã ko thể giữ gìn được nữa mà chủ động nắm bắt.

Y hôn đôi môi như cánh hoa của Nguyên Tiểu Ngôn một cách vô cùng thân thiết. Trận khẩu chiến coi như đã đánh xong. Ngay sau đó liền hôn trượt dài từ cổ xuống ngực của Nguyên Tiểu Ngôn, kéo dài cho đến hai đóa anh hồng thật đáng yêu kia. Hàng động này làm cho hạ thể của hắn bắt đầu khai chiến. Nguyên Ân giật mình hiểu ngay đây chính là điểm mẫn cảm của hắn, liền vươn lưỡi lập đi lập lại ở chỗ đó vừa vỗ về vừa chơi đùa làm Nguyên Tiểu Ngôn cứ thổ dốc ko ngừng.

“Hoàng thúc... Đừng... Đừng đùa.....như thế.....Thật kỳ quái.”

Từ sâu trong lòng dâng lên cảm giác sợ hãi. Nguyên Tiểu Ngôn vặn vẹo thân thể muốn đưa chỗ kia thoát khỏi tập kích của Nguyên Ân.

Hắn biết cái loại cảm giác kỳ quái này gọi là dục vọng. Lúc hắn lâm hạnh qua hậu cung, bảo bối cũng tự nhiên sinh ra khoái cảm trên. Bất quá ko nhanh như thế đâu áh. Hôm nay sao lại thế này? Hơn nữa xúc cảm này so với kinh nghiệm trong quá khứ thật ko giống nhau chút nào. Cảm giác tê dại cứ chạy khắp cả người. Theo như quá khứ thì bụng dưới đã nổi lửa, sau đó làm việc trọng yếu rồi giải tỏa. Nhưng lúc này đây, lại hoàn toàn mới lạ, khiến Nguyên Tiểu Ngôn ko khỏi hoảng sợ.

Nguyên Ân thấy Nguyên Tiểu Ngôn có chút ko thích ứng, liền hôn lướt qua đôi môi đỏ mọng đang run rẩy vì hoảng sợ kia. Vỗ về: “Bảo bối, ko cần sợ hãi, đây là phản ứng bình thường thôi. Thoải mái lắm đúng ko? Cứ nghe theo thúc đi, đừng lo lắng, đừng khấn trương, thả lỏng cơ thể, hảo hảo hưởng thụ!”

Nguyên Tiểu Ngôn nghĩ nghĩ, thật ra cũng ko khó chịu gì. Thế là liền ngoan ngoãn nghe lời từ từ thả lỏng cơ thể, mặc cho Nguyên Ân bài bố. Hoàng thúc thành thực lắm mà. Y đã khẳng định như vậy, thì chắc là chẳng sai bao giờ; hẳn nghĩ thâm.

Để trấn an sự sợ hãi của Nguyên Tiểu Ngôn, Nguyên Ân liền tiếp tục hôn môi, hôn toàn bộ cơ thể hắn, kéo dài xuống tận phía dưới. Cuối cùng tay y nắm lấy ngọc hành của hắn, dùng lực ko mạnh ko nhẹ mà chơi đùa làm hắn 1 chút khó chịu cũng ko cảm thấy.

Thủ pháp của Nguyên Ân thật thuần thực và chính xác, khiến cho Nguyên Tiểu Ngôn cảm thấy chỗ đang được vỗ về kia có 1 luồng khí nóng từ từ tụ lại. Hắn biết cảm giác quen thuộc này, là ngọc hành của mình đang bị cương cứng.

Nguyên Ân xem đã hoàn toàn thành công khi khơi gợi dục vọng của Nguyên Tiểu Ngôn. Y liền lấy dưới gối ra 1 cái bình sứ nhỏ. Đây đã được y tự thân chuẩn bị từ lúc dùng bữa tối nha. Tất cả cũng chỉ để Nguyên Tiểu Ngôn có được những trải nghiệm tốt đẹp mà thôi. Lấy chút thuốc mỡ trong đó, tay trượt xuống bụng dưới, chạm vào chỗ bí mật kia.

Trong nháy mắt, Nguyên Tiểu Ngôn cảm thấy khấn trương. Hắn biết, chiều nay, hắn đã nhìn thấy Nguyên Ân nhét 1 xâu chuỗi vào chỗ đó của nam hài kia. Tuy cho rằng nam nhân cùng làm với nam nhân có chút kỳ lạ. Nhưng mà, nghĩ tới nghĩ lui, trong cơ thể, chỉ có chỗ đó là có thể vào được, nên hắn cũng hiểu được đôi chút đi.

Thật may mắn, động tác tiếp theo của Nguyên Ân rất ôn nhu, giảm đi phần nào sự căng thẳng đang vây lấy hắn.

Ngón tay của Nguyên Ân chậm chậm khai phá, từ từ tiến vào, cũng ko khó chịu cho lắm ah.

Nguyên Ân thấy Nguyên Tiểu Ngôn đã thích ứng rất tốt, một chút phản kháng cũng ko có. Liền yên tâm, nghĩ thâm, so với sự tưởng tượng của mình thì phản ứng của Nguyên Tiểu Ngôn thật khá hơn rất nhiều. Thế là y lại vào thêm 1 ngón nữa, tiến thêm 1 bước khám phá ko gian bên trong tiểu huyết để hắn có thể dễ dàng thích ứng với tính khí khổng lồ của mình.

Vừa chậm rãi khai phá, vừa hôn môi Nguyên Tiểu Ngôn, nhằm dời đi lực chú ý của hắn.

Thấy gương mặt nhỏ nhắn của Nguyên Tiểu Ngôn đang dần được phủ kín bởi dục vọng, có hơi khó kiềm chế. Lại thêm vào đó là khát khao muốn ngay lập tức tiến vào, nhưng Nguyên Ân biết đây ko phải là lúc trọng yếu. Tuyệt đối ko thể để hắn khó chịu, chỉ bằng con đường dụ hắn thích thú, mới có thể có lần thứ hai, lần thứ ba, và cả ngàn lần nữa.

Nguyên Tiểu Ngôn chỉ cảm thấy tay của Nguyên Ân như có ma lực, cứ ở trong cơ thể hắn mà cọ xát, xoay tròn, nhấn đẩy, thỉnh thoảng chạm đến điểm kỳ quái nào đó làm hắn nẩy cả người lên. Nơi này một khi bị va chạm, là làm cho hắn cảm thấy cả người tê dại. Trong đó thật ngứa quá. Rất muốn.....muốn Nguyên Ân thô lỗ nhấn vào, cứ vào bên trong của mình hung hăng làm thêm vài cái như vậy, giống như gãi ngứa cho hắn ấy mà.

Ngọc hành sưng lên thật lợi hại, trên đỉnh đã bắt đầu tiết ra chút dịch. Nguyên Tiểu Ngôn nôn nóng đến nỗi nhăn chặt mày, khe khẽ lắc đầu, ngay cả bản thân cũng ko biết mình đang nói gì. “Ta muốn.... ta muốn....muốn....”

Muốn cái gì hắn cũng không biết nữa. Chỉ cảm thấy trong chỗ đó ko chịu nổi. Hắn ngứa chết đi được nhưng lại chẳng được giải tỏa cho.

Nguyên Ân nghe Nguyên Tiểu Ngôn kêu lên vài tiếng, nhìn bí huyết ko ngừng co duỗi mà nuốt vào ngón tay của mình, liền biết đã đến lúc rồi. Hắn thật thân thiết hôn Nguyên Tiểu Ngôn, nói: “Hảo! Tiểu Ngôn, hoàng thúc cho ngươi.”

Thanh âm ấm muội, chứa đầy dục tình làm Nguyên Tiểu Ngôn ko khỏi tò mò nhìn về phía y. Nhưng lại nhanh chóng bị ánh mắt như lửa đốt của Nguyên Ân làm cho ngưng ngừng mà dời đi.

Một hoàng thúc luôn lãnh đạm, nghiêm khắc, kiên định bỗng nhiên có ánh mắt như thế, thật làm người ta ko thể nào tưởng tượng được mà. Nhìn kinh dị như dọa người vậy, khiến lòng hắn chứa đầy hoang man rồi

loạn ko yên.

Nguyên Ân vừa dứt lời, Nguyên Tiểu Ngôn liền cảm thấy phía sau bỗng truyền đến 1 cảm giác bức bách. Điều này làm Nguyên Tiểu Ngôn không khỏi hít vào 1 hơi thật sâu.

“Đến.... đến chuyện gì rồi....”

Nguyên Tiểu Ngôn cảm nhận được vật kia đang chậm chậm tiến vào. Hắn cảm thấy nơi đó của mình trong nháy mắt phải chứa đựng vật cực lớn, trường to đến độ hắn muốn vỡ tung ra. Có chút đau, ko khỏi hoảng sợ mà ôm chặt lấy thắt lưng của Nguyên Ân hỏi.

“Bảo bối, ta đang tiến vào người.” Nguyên Ân vừa hôn hắn thật thắm thiết, vừa thở dốc trả lời.

“Không... Không được... Đau... Phía sau của ta sắp vỡ ra rồi... Thật đáng sợ...” Nguyên Tiểu Ngôn sợ hãi đến sắp khóc.

“Không sao, sẽ ko sao đâu. Ko vỡ ra đâu. Người có thể làm được mà, tin tưởng hoàng thúc đi nha. Thúc sao có thể làm Tiểu Ngôn bị thương được chứ? Chỉ đau chút xíu thôi, chỉ cần quen được là hết ngay....”

Thanh âm giảng kín dục vọng của Nguyên Ân chứa đầy sự thương yêu làm Nguyên Tiểu Ngôn từ từ có thêm dũng khí.

Hoàng thúc nói sẽ không để cho hắn bị thương thì chắc là sẽ ko làm hắn bị thương đâu. Ông làm sao dám khi quân phạm thượng đối gạt mình được chứ.

Nguyên Tiểu Ngôn đã nghĩ như thế ah.

Vòng vo 1 hồi cuối cùng cũng đã vào chuyện trọng yếu rồi: Là hắn giờ đang cùng nam nhân làm chuyện đó đến thời điểm quan trọng nhất! Hắn phải học thật kỹ mới được! Đương nhiên, chuyện học là quan trọng nhất rồi nha --

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Nam nhân và nam nhân cùng làm chuyện đó, khó khăn nhất chính là thời điểm tiến vào. Nếu lúc vừa bắt đầu mà ko thích ứng được, sẽ rất đau. Đương nhiên, Nguyên Ân để Nguyên Tiểu Ngôn cảm thấy thoải mái nhất có thể. Đây đúng lý ra thì chắc sẽ ko đau nhiều đến như thế đâu.

Nhưng mà, đó chỉ là lý thuyết mà thôi. Nguyên Ân vẫn đang lo lắng Nguyên Tiểu Ngôn sẽ thấy rất đau đớn. Vậy thì kế hoạch của y đã hoàn toàn thất bại rồi. Y không thể trong lúc Nguyên Tiểu Ngôn đang rất đau mà mạnh bạo được. Thế thì chắc chắn, lần sau hắn dù có bị đánh chết cũng sẽ ko cho y chạm đến mình thêm lần nữa đâu. May mắn, qua được 1 lúc, Nguyên Tiểu Ngôn không còn kêu đau nữa. Cuối cùng thì Nguyên Ân cũng yên tâm. Nguyên Tiểu Ngôn thật thích ứng rất tốt nha.

Biết Nguyên Tiểu Ngôn đã hòa hợp, Nguyên Ân liền bắt đầu động tác của mình.

Đầu tiên là chậm thật chậm đỉnh tới. Thấy tiểu huyết đã hoàn toàn mở ra, mà Nguyên Tiểu Ngôn lại không còn cảm giác khó chịu nữa, liền yên tâm tiến hành quá tình va chạm.

[Thì ra đây mới chính là điều mình cần nha.]

Chỗ mẫn cảm nằm sâu trong tiểu huyết khi bị va chạm thì sinh ra 1 khoái cảm ko nói nên lời. Thoải mái hưởng thụ, khiến cho Nguyên Tiểu Ngôn cuối cùng cũng hiểu được điều mình muốn lúc này là gì. Chính là loại cảm giác này, vừa nhanh vừa có lực.

Nguyên Tiểu Ngôn quá sung sướng liền chủ động nhướn người lên ôm lấy Nguyên Ân, rồi chậm chậm môn trồn làm cho động tác của y được nhanh hơn.

Sự chủ động của Nguyên Tiểu Ngôn làm Nguyên Ân phải hít sâu 1 hơi. Này muốn lấy mạng y mà. Bộ dáng khoái hoạt của Nguyên Tiểu Ngôn, cộng thêm sự chủ động thể kia làm Nguyên Ân ko thể nhẫn nhịn nữa mà mạnh mẽ sát nhập để cảm nhận khoái cảm. Hắn đã ko còn bản lĩnh kéo dài hơn nữa rồi. Lúc này nhẫn nại thật vất vả mà, giờ khi đã chiếm đóng thành trì rồi, cũng nên thuận thể mà tiến lên, vui vẻ hưởng thụ chứ.

Mà Nguyên Tiểu Ngôn cũng cảm nhận y như thế. Lần đầu tiên làm chuyện này vừa mới mẻ vừa kích thích. Hơn nữa Nguyên Ân hầu hạ hẳn so với phi tử còn khoái hoạt hơn cả tỷ lần. Thế là hai người triền miên ko biết bao lâu thì cùng 1 lúc mà phóng thích.

Nghỉ ngơi 1 lúc, tinh thần cũng như tình cảm mãnh liệt của hai người cũng nhanh chóng khôi phục lại. Cả hai đều cảm thấy đây chính là chuyện vui sướng nhất trong cuộc đời mình nên ko khỏi mỉm cười nhìn nhau.

Nguyên Tiểu Ngôn nhẹ nhàng trở mình, tựa đầu lên ngực của Nguyên Ân mà cười hì hì nói: “Thích thật đó, hoàng thúc. Nghĩ 1 chút, đợi chúng ta khôi phục tinh lực rồi làm lại lần nữa được ko?”

Nguyên Ân thấy hắn chủ động như vậy thì trong lòng ko khỏi sung sướng reo hò rằng mình đã chiến thắng oanh liệt. Bất quá, Nguyên Tiểu Ngôn vừa mới xong lần đầu tiên thôi, liền hỏi: “Có khó chịu ko? Làm thêm lần nữa được chứ? Thúc sợ ngươi đã mệt chết rồi.”

“Có hơi mệt, nhưng ko phải là mệt chết. Ta còn muốn mà.”

Nguyên Tiểu Ngôn vốn không biết đưa ra yêu cầu này là chuyện rất xấu hổ. Hắn cứ nói trắng ra như thế. Thật giống như chuyện ăn cơm thường ngày ấy mà: Ăn chưa no, còn thèm thường thì làm thêm chén nữa. Mấy chuyện này đối với Nguyên Tiểu Ngôn mà nói, thật chỉ có như vậy thôi.

Biết thừa là Nguyên Tiểu Ngôn có suy nghĩ này, làm y ko khỏi bật cười.

Tiểu quỷ này thật có nhiều “thú” vị lắm nha.

Thế là Nguyên Ân liền nghiêng người áp Nguyên Tiểu Ngôn xuống, kéo hai tay của hắn qua khỏi đầu, thật cuồng nhiệt mà hôn đôi môi đỏ thắm như cánh hoa, nói: “Hảo, làm lần nữa.... Tiểu Ngôn muốn bao nhiêu lần cũng ko thành vấn đề.”

Lần thứ hai, Nguyên Ân đã giảm đi rất nhiều áp lực. Hắn đã biết được là Nguyên Tiểu Ngôn ko khó khăn khi thích ứng cho lắm. Nên đã thêm sự thô bạo trong cọ xát, hôn môi, chơi đùa cùng vài động tác khác nữa. Lúc này, y đã thật cẩn trọng ah, sợ Nguyên Tiểu Ngôn không thích, giờ đây mới là chân chính vui vẻ, tận hứng mà làm.

Bất quá, y vẫn quan tâm đến trạng thái của Nguyên Tiểu Ngôn, ko để cho hắn cảm thấy ko chịu nổi.

“Ah..... Đau.....”

Động tác của Nguyên Ân thật thô lỗ. Y chơi đùa, cắn hút làm cho hai điểm trước ngực hắn sưng đỏ cả lên. Có chút đau, khiến Nguyên Tiểu Ngôn ko khỏi kêu khẽ 1 tiếng.

Nguyên Ân không thể ko ngừng lại động tác, quan tâm hỏi han: “Xảy ra chuyện gì?”

Nguyên Tiểu Ngôn xoa xoa, hơi đau 1 chút. Nhưng lại rất tuyệt, thế là hắn thuận miệng nói: “Không có gì cả, hoàng thúc tiếp tục đi. Lúc này, ta ko kiềm chế được nên kêu lên thôi. Thật ra cũng ko đau lắm đâu.”

Nguyên Ân lúc này mới thật yên tâm.

Thấy Nguyên Tiểu Ngôn ngây thơ xoa xoa hai điểm trước ngực của mình. Tuy ko cố ý nhưng lại lại khiến y thấy vô cùng khả ái yêu kiều. Suy nghĩ này làm dục vọng của y ko khỏi tăng thêm vài phần. Thế là động tác liền nhanh hơn chút nữa, tay cũng ra sức đùa giỡn mơn trớn khắp người Nguyên Tiểu Ngôn.

Nguyên Tiểu Ngôn bị y làm lúc đầu có chút khó chịu nhưng sau đó lại cảm thấy khoái cảm đến cực điểm. Hứng thú càng lúc càng tăng, miệng ko ngừng kêu lên những tiếng ư ư kiều mị. Đến ngay bản thân hắn cũng ko rõ là mình đang thoải mái hay khó chịu nữa. Cảm xúc lâng lâng thật mơ hồ trước nay chưa từng có. Nó khiến ý thức của hắn trôi vào hư không, hoàn toàn ko còn tâm trí để suy nghĩ bất cứ chuyện gì nữa. Hắn chỉ biết là mình đang muốn thật nhiều, muốn y làm cho hắn đến đỉnh điểm của khoái cảm. Cảm giác ko thể định nghĩa này làm hắn ko thể kiềm chế được, làm hắn nôn nóng, cứ muốn càng nhiều.

Nguyên Ân thấy đôi mắt to của hắn đã mất đi ý thức, giờ đây trong đó chỉ còn sự mê đắm mà thôi. Thân thể ko tự chủ được mà vận vẹo. Y biết lần này hắn đã cảm nhận được khoái cảm còn sâu sắc hơn lần trước nữa kia.

Cuối cùng thì Nguyên Tiểu Ngôn cũng rơi vào mê mẩn, hắn chẳng còn chút ý thức nào nữa. Chuyện học hành đã để đầu mất rồi. Lúc này thật chẳng ra làm sao cả. Vẫn chưa đến cao trào nhưng hắn đã khoái hoạt đến độ chẳng phân biệt nổi đông tây nam bắc.

Trải qua sự gần gũi lần này thật dễ chịu. So với lần trước thì vui sướng hơn rất nhiều. Thế là y va chạm mạnh hơn 1 chút, vừa nhanh vừa bạo, khiến Nguyên Tiểu Ngôn cứ kêu lên “Ah ah ah” đầy phóng túng. Ngay bản thân y cũng đã đạt đến cao trào, đem toàn bộ mật dịch ấm nóng phóng thích vào bên trong của hắn.

Sảng khoái mà thở phào 1 cái, Nguyên Ân rời khỏi thân thể của Nguyên Tiểu Ngôn.

Nghỉ ngơi một chút, y liền mang Nguyên Tiểu Ngôn đi rửa sạch thân thể.

Tuy rằng đêm nay đã đủ mệt rồi. Nhưng vẫn phải chăm lo 1 chút đến thân thể ah. Nếu ko Nguyên Tiểu Ngôn chắc sẽ ko thoải mái đâu. Thêm nữa, hai người kịch liệt vận động đã khiến mồ hôi ra rất nhiều. Nếu ko tắm sạch 1 chút thì ngứa cũng sẽ ko được thoải mái đâu.

Thật ra thì, giờ đây Nguyên Tiểu Ngôn đã mệt rã rời luôn rồi. Hắn để mặc cho Nguyên Ân rửa sạch thân thể của mình. Lúc Nguyên Ân đưa ngón tay vào huyết động hắn liền ko cam lòng mà trợn mắt lên. Nhưng khi nghe y nói là đang giúp mình tắm thật sạch thì cũng yên tâm mà chìm vào trong giấc ngủ.

Ngủ 1 giấc thẳng đến giữa trưa ngày thứ hai mới thức dậy ah.

Tuy đã tỉnh lại, nhưng tự bản thân hắn cũng ko thể bước xuống giường được. Xương sống, thất lưng mềm oặt ra. Bất quá, hắn thật nhân nhĩ đi. Lúc Nguyên Ân bước vào thăm, thì thấy hắn đang nằm sấp trên giường, tay cầm giấy bút, vẽ vẽ tô tô cái gì đó.

Vừa thấy Nguyên Ân, Nguyên Tiểu Ngôn là lần đầu tiên trong đời biết đỏ mặt. Bộ dáng hơi thẹn thùng nhìn thật mê người. Thế là Nguyên Ân liền bắt đầu “Dục” động.

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Hơi đảo mắt, Nguyên Ân hỏi: “Tiểu Ngôn đang viết gì đó?”

“.....Ồh thì, chỉ tổng kết lại những gì vừa học được tối qua thôi hà.” Lúc nói những lời này, mặt Nguyên Tiểu Ngôn lại tiếp tục đỏ lên.

Nhớ lại chuyện tối qua. Hắn nhìn....ông chú của mình thêm lần nữa. Cảm thấy ổng sao lại có năng lực mê người tà mị thế kia. Thật làm người ta nhớ đến lại đỏ mặt nha.

Nguyên Ân choàng thêm cho Nguyên Tiểu Ngôn một cái áo khoác, mỉm cười hỏi: “Còn khó chịu ko?”

Mấy lời này lại tiếp tục làm mặt của Nguyên Tiểu Ngôn ko thể nào đỏ hơn được nữa. Toàn thân nóng như bánh đang được chiên trong dầu sôi. Hắn ko dám nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của hoàng thúc. Nguyên Tiểu Ngôn chỉ biết cúi thấp đầu, dùng tay mân mê mấy hình thêu trên áo mình, lí nhí nói: “Ko còn.”

Gỡ bút lông từ tay Nguyên Tiểu Ngôn ra, Nguyên Ân ôm hắn vào lòng, khẽ sát tai thì thầm: “Tiểu Ngôn muốn học nữa ko?”

Nguyên Ân đang gần sát bên. Hơi thở ấm áp cứ phả vào tai hắn. Nguyên Tiểu Ngôn thậm chí còn cảm nhận được Nguyên Ân đang nhẹ nhàng cắn, liếm chơi đùa vành tai mình, làm cho người hắn ko khỏi mê mẩn mà mềm nhũn ra. Nhưng hắn vẫn cự tuyệt nói: “Ko muốn....”

“Hử? Thật sự ko muốn?”

Nguyên Ân nghe hần nói không muốn thì đã hoảng hồn. Nhớ đến tối qua, làm việc cũng năng suất lắm mà. Sao hiện tại bộ dáng của hần lại làm như là ko màn đến nữa. Lòng bất an, liền giương tay cầm lấy chỗ giữa hai chân hần, nhẹ nhàng vỗ về mà hỏi.

Nguyên Tiểu Ngôn bắt đầu phát ra tiếng thở hổn hển, ôm chặt lấy Nguyên Ân, nói: “Chỉ là tạm thời ko muốn thôi!.. ..” Dừng một chút, hần mặt mày đỏ gay mà giải thích: “Thất lưng đau lắm nha. Đợi 2 ngày nữa rồi hãy làm có được ko?”

Nguyên Ân nghe hần nói vậy thì hoàn toàn yên tâm. Bất quá, thấy Nguyên Tiểu Ngôn đỏ mặt như vậy, thật là bày ra bộ dáng chết người mà, làm y lại rục rịch động dậy. Nguyên Ân thoáng chốc lại phải chịu đựng cảm giác dục hỏa đốt người, liền hôn lên đôi môi như cánh hoa của Nguyên Tiểu Ngôn. Mặt ko hề có chút phản ứng gì mà nói mấy lời ám muội đầy dụ dỗ: “Được chứ, nhưng hôm nay đã nói là ko làm. Hai ngày sau đó, hoàng thúc phải sắp xếp lại chuyện lễ trưởng thành của ngươi, có thể sẽ không có thời gian. Vì thế ngươi phải chờ đến khi qua kỳ lễ này mới có thể tiếp tục được. Ngươi chờ nổi ko?”

Quả nhiên, đúng như Nguyên Ân dự tính, tư vị hoan ái tuyệt vời tối qua khiến cho Nguyên Tiểu Ngôn bắt đầu do dự. Bất quá, hần vẫn khẳng khái giữ lấy ý kiến của mình. Nhớ đến thất lưng đau nhứt, tay chân nhắc ko nổi, thì thắm nuốt nước bọt 1 cái. Tuy rất lưu luyến nhưng vẫn kiên định nói: “Ta có thể chờ mà!”

Đến lúc chờ ko được nữa thì tính sau vậy. Dù sao cũng ko thể ngủ đến độ, vừa mới nằm rữ đến trưa. Buổi tối lại khùng điên mà leo tiếp lên giường nữa chứ. Hoan ái như vậy, đến thú còn chịu ko nổi nói chi là người. Huống hồ, người lại ngốc như hần cứ để cho người ta nằm trên mới đau áh. Thế là, Nguyên Tiểu Ngôn liền quyết định tạm thời không muốn.

Thấy Nguyên Tiểu Ngôn tuy rằng rất luyến tiếc nhưng lại làm ra dáng vẻ rất kiên định. Nguyên Ân cũng không làm khó hần. Mặc dù, y cũng rất muốn, nhưng dù sao thì Nguyên Tiểu Ngôn cũng chỉ mới trải qua lần đầu tiên thôi. Nếu y cứ vô độ tác cầu, sợ lại làm hỏng hần mất. Thế là chỉ có thể nhẫn nhịn mà thôi. Y có thể chịu đựng trong thời gian dài như thế, thì ngại ngừng gì mà ko đợi thêm chút nữa? Huống hồ, y cũng đã ăn hai lần rồi. Tuy cũng chẳng no nê gì lắm, nhưng cũng đỡ thêm được 1 chút. Tóm lại là nhịn, phải nhịn thôi.

Có thể nhẫn nhịn, nhưng lại ko thể tiếp tục đứng kề sát bên Nguyên Tiểu Ngôn như thế. Nếu ko, y sợ mình sắc nhập tâm, cuồng *** nổi dậy. Đến lúc đó ko biết mình sẽ làm những chuyện bá đạo gì mà cưỡng bức hần nữa. Thế sẽ làm cho hần giận y lắm. Góp củi 3 năm sẽ ko thể nào chỉ đốt trong 1 giờ được. Thế là, y liền vỗ vỗ đầu Nguyên Tiểu Ngôn nói: “Hoàng thúc phải đi làm việc rồi. Ngươi cứ tiếp tục nghỉ ngơi đi. Nếu quá nhàm chán, thì bảo người tìm sách đến đọc. Để cho bọn họ nói ngươi tự nhiên trở nên phong vận nho nhã, rồi truyền tin tức chấn động quốc gia này đi khắp nơi luôn, nha?”

“Ừm, được rồi mà, thúc vội thì đi mau đi.”

Lại nói tiếp, Nguyên Ân thật sự rất cực khổ, vì muốn tận lực giúp cho Nguyên Tiểu Ngôn hiểu 1 chút chuyện thiên hạ, quốc gia đại sự, tránh cho hần sau này phải gặp chuyện gì đó ngoài ý muốn. Nếu hần chẳng may rơi vào cảnh ai hỏi gì cũng ko biết, thì chẳng khác gì là trò cười trong mắt mọi người. Thế là, Nguyên Ân liền tìm các nghệ nhân, bảo họ đem chuyện quốc gia đại sự ***g vào các buổi diễn. Như là việc thay đổi chủ quyền nê, trọng dụng nhân tài nê, rồi cả các danh tướng nữa ah,..... Tất cả đều dùng phương thức kể truyện để gây hứng thú cho người đọc để Nguyên Tiểu Ngôn có thể tiếp nhận chút nào đó. Mà Nguyên Ân lại sợ nếu dùng những người có đầu óc phân tích sẽ ko tốt cho lắm, thế là chỉ trọng những nghệ nhân có trình độ hữu hạn mà thôi. Đương nhiên thế thì kể sẽ ko thể chính xác được. Vì thế phần nhiều đều do y tự soạn ra rồi cũng tự biên tự diễn cả luôn.

Cách này quả nhiên rất tốt. Nghệ nhân kể truyện thật phần khích, làm người khác dù có muốn ngừng cũng chẳng được. Cứ thế mà nghe mãi, Nguyên Tiểu Ngôn liền từ từ tiếp nhận những diễn biến của quốc gia 1 cách rất thuận lợi. Vì thế, dù rằng trong triều, trên danh nghĩa hần chỉ là hoàng đế bù nhìn. Nhưng trên thật tế Nguyên Ân đã âm thầm dạy dỗ hần cách đối nhân xử thế, lược thảo thiên hạ, cùng ban giao với các thế lực quốc gia chư hầu khác. Tất cả đều có 1 hiểu biết nhất định. Chính là ngay bản thân Nguyên Tiểu Ngôn cũng ko biết năng lực thật sự của mình mà thôi.

Lúc Nguyên Tiểu Ngôn đang đúc kết kinh nghiệm thực tiễn từ chuyện nam nam hoan ái, thì cùng lúc đó ở nơi khác, Nguyên Ân cũng bận rộn ko thôi.

“Vẫn ko có động tĩnh gì sao?” Nguyên Ân vỗ bàn hỏi ám vệ.

“Không có, một chút cũng ko có.” Ám vệ lắc đầu.

“Kỳ quái, lễ trưởng thành ko phải là chuyện nhỏ. Chư vương, trọng thần cùng những quốc gia khác đều đang nhìn chăm chăm vào. Đây là chuyện vô cùng trọng đại, ko thể so với chuyện tiểu hoàng đế năm đó đăng cơ được. Vậy sao ngay đến 1 thích khách lai lịch bất minh cũng không thấy đâu cả?” Nguyên Ân cảm thấy có chút khác lạ.

Mấy ngày nay cũng bắt được vài tên thích khách. Nhưng tất cả đều ko mất chút công sức nào để tra ra ngay xuất thân cũng như nguyên nhân ám sát. Thường thì vào dịp đại sự mỗi năm, thế nào cũng phải có 2 ba tên gì đó ko thể điều tra được. Chuyện quá thuận lợi mới có điểm đáng ngại. Theo lý mà nói, bọn thích khách ko rõ lai lịch mới khiến người ta dễ dàng phòng bị. Chỉ là năm nay đến 1 tên cũng ko có. Đây là chuyện ko thể nào ah. Nguyên nhân thật sự chỉ có thể là: Đối phương đang ngủ đông để chờ đợi thời cơ.

“Truyền lệnh xuống, tăng cường đề phòng. Nhất là Hoàng Cực điện, nhân lực phải tăng gấp đôi. Ngày đêm cảnh giác.”

“Vâng ah!”

Ám vệ vừa mới lui ra, thì thống lĩnh ngự lâm quân liền tiến vào báo cáo: Vân Châu vương thế tử muốn gặp Nguyên Tiểu Ngôn. Nói là mang theo lễ vật của Nguyên Thao, muốn tự tay dâng lên hoàng thượng.

Nếu như thường lệ, thì Nguyên Ân chắc chắn đã từ chối rồi. Chẳng vì lẽ gì cả, chẳng qua là Nguyên Tiểu Ngôn rất ghét tên Nguyên Sâm này. Nhưng mà....

Nguyên Ân nghĩ thầm chắc có chuyện mờ ám gì khác đây. Có lẽ địch đã bắt đầu hành động, thế là liền gật đầu đồng ý: “Sắp xếp cho hần ngày mai diện kiến hoàng thượng tại Hoa Anh điện. Lúc tiến cung nhớ cẩn mật chú ý xem hần dất theo bao nhiêu thuộc hạ. Giờ đang là lúc vô cùng căng thẳng, mọi chuyện đều phải hết sức chú tâm. Nếu xảy ra chuyện gì thì phải ngay lập tức can thiệp ngay.”

Thống lĩnh ngự lâm quân liền hô “Vâng ah” rồi lập tức lui xuống.

Nguyên Ân đã tự ý quyết định luôn cho Nguyên Tiểu Ngôn. Chuyện này làm cho con người đang cao hứng ngồi ngời kia như bị tạt ngay cả thùng nước lạnh vào mặt. Hần vô cùng bức mình, chạy ngay đến thư phòng hỏi Nguyên Ân: “Hoàng thúc, sao ta phải gặp cái tên mất mặt tam giác đó hả?! Bữa trước nó còn vô lễ nhìn ta thế kia. Ta ghét nó lắm! Ko muốn gặp chút nào đâu.”

“Hết cách rồi ah! Hần nói là mang thư và lễ vật của Vân Châu vương đến mà. Nếu người ko gặp qua 1 chút, Vân Châu vương nhất định sẽ cảm thấy mình đang bị xem thường. Chúng ta chưa tìm ra thời cơ diệt lão, thì đã bị dân binh hỏi tội vô lễ rồi.”

Thật ra nếu ko muốn gặp, Nguyên Ân đương nhiên có thể nghĩ ra hàng vạn lý do để từ chối Nguyên Sâm, hơn hết cũng sẽ ko làm cho Nguyên Thao nổi giận. Nhưng, vì muốn dẫn rắn ra khỏi hang, nên đành phải để Nguyên Tiểu Ngôn chịu ủy khuất 1 chút. May mắn là chỉ gặp một mình thôi, cũng ko phải chuyện lớn lao gì. Nếu ko, chỉ sợ sẽ chọc cho Nguyên Tiểu Ngôn giận dữ thì thật lòng y gánh ko nổi đâu ah.

Nguyên Tiểu Ngôn cũng biết là hoàng thúc ko thể giúp mình từ chối được rồi. Có chút chuyện cũng làm ko xong nữa. Hần liền lập tức ủ rũ nói: “Thúc thay ta tiếp kiến nó ko được sao?”

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

“Không được, hần đã chỉ mặt đặt tên, muốn gặp mình người thôi. Hoàng thúc ko thể thay thế được đâu. Lỡ như đến lúc đó bị hần nhớ ra 1 câu: ‘Ta muốn gặp Hoàng Thượng, người là Hoàng Thượng àh. Người định mưu phản àh?’ Rồi sẽ nhân chuyện này mà xúi bẩy các thế lực khác buộc tội thúc, thế thì thúc thật phiền nha. Tuy là thúc có thể làm được nhiều chuyện lắm, nhưng nếu Tiểu Ngôn rút đao tương trợ, giúp cho thúc chút xiu xiu thôi, để thúc đỡ vất vả 1 chút. Thì hoàng thúc này đây thật vạn phần cảm kích, muôn phần cảm tạ đó àh. Tiểu Ngôn lo cho thúc thúc thế kia, thúc sẽ mãi ghi nhớ trong lòng, có qua có lại, thúc sẽ dạy cho người 1 vài chiêu còn thú vị hơn cả đêm qua nữa, coi như là đền đáp cho Tiểu Ngôn, được ko?”

Nguyên Ân cuối cùng cũng đã hoàn thành xuất sắc công việc là đánh động đến Nguyên Tiểu Ngôn. Hần đổi với chuyện nam nam hoan ái vốn chưa phát hiện ra sự thật, ngược lại còn muốn học nhiều lắm kia. Làm gì biết được là y đang chơi đùa mình kia chứ, thế là lập tức gật đầu, khẳng khái đồng ý: “Hoàng thúc luôn đối xử tốt với Tiểu Ngôn, lần này Tiểu Ngôn cũng giúp hoàng thúc 1 lần đi!”

Nguyên Ân thấy Nguyên Tiểu Ngôn đã đồng ý, liền thở nhẹ ra, ôm hần vào lòng mà hôn, rồi lại cười cười nói: “Tiểu Ngôn của ta thật ngoan quá đi. Trong lúc hoàng thúc xử lý chính sự, thì Tiểu Ngôn hãy suy nghĩ xem hoàng thúc nên thưởng cái gì cho người đây, được ko?”

“Hảo!”

Nguyên Tiểu Ngôn cười tùm tùm gật gật đầu đồng ý. Hần trượt xuống đùi Nguyên Ân, vui vẻ nhắm hướng Hoàng Cực điện mà đi.

Tuy lý thuyết là thế, nhưng Nguyên Tiểu Ngôn cũng biết mình hiện đang hạ mình chịu ko ít thiệt thòi nha. Thật ra lúc này hần ko muốn đồng ý đâu, nhưng Nguyên Ân cứ liên tục dụ dỗ lừa gạt, nên hần mới chịu đó chứ. Bởi hần cảm thấy vì học hành mà chịu thiệt chút ít cũng ko sao hết nha (=__=ll)

Nghĩ vậy nên vô cùng thích thú. Đã đồng ý rồi thì phải làm cho tốt àh.

Thế là, buổi trưa ngày hôm sau, Nguyên Tiểu Ngôn liền ở Hoa Anh điện triệu kiến Vân Châu vương thế tử Nguyên Sâm.

Nhìn dáng vẻ của Nguyên Sâm thật giống y như ngày hôm đó. Vẫn là khinh khỉnh, ngạo mạn, ko để hần vào mắt chút nào, làm cho bụng của Nguyên Tiểu Ngôn thật sôi lên vì giận mà.

Nguyên Sâm trình lên thư của Nguyên Thao cùng với lễ vật một viên dạ minh châu cực lớn. Nguyên Tiểu Ngôn ban thưởng cho ngồi.

Nguyên Tiểu Ngôn vốn chẳng muốn nói năng gì với tên đó cả. Dù sao thì thứ nhất là ghét cay ghét đắng, thứ hai ko quen ko biết gì hết nha, có quái gì để nói đâu chứ! Bất quá, hần cũng bấm bụng nghe Tiểu Lục Tử nhắc tuồng, nói vài chuyện nhằm nhí chút thôi.

“Hoàng thượng, hoàng đế nước Thái Bình ngu ngốc lắm, đây chính là cơ hội rất tốt để ta cướp lấy Ung Châu của bọn chúng àh!” Nguyên Sâm đột nhiên chuyển đề tài, thảo luận chuyện thiên hạ đại sự.

Bọn họ sớm đã được tình báo, nói Nguyên Tiểu Ngôn rất ngu ngốc nghếch. Nguyên Ân ko cho hần vào triều chẳng qua là sợ bại lộ mà thôi. Nếu như có chuyện gì, thì đều an bài tiểu thái giám đắc lực bên cạnh để nhắc tuồng. Hôm nay đã thấy, thật đúng như thế. Vậy là y liền cố ý nói chuyện ngoài đề, muốn thử xem Nguyên Tiểu Ngôn rốt cuộc là ngu đến mức độ nào, mặt khác là ngầm chê bai hần mà thôi.

Nguyên Tiểu Ngôn biết, mấy lời hàn huyên kiểu này chắc chắn Tiểu Lục Tử ko thể trả lời được rồi, nên đích thân hần đành phải mở miệng vậy. Tiểu thái giám làm sao dám lên tiếng về chuyện quốc gia đại sự chứ. Đây là cố ý hỏi rồi còn gì.

“Cướp lấy Ung Châu của Thái Bình?” Mấy chuyện lễ nghĩa vừa rồi thật chán ngắt mà. Chính là lúc Nguyên Tiểu Ngôn đang mơ mơ màng màng nhằm chán nhất thì bỗng nhiên nghe Nguyên Sâm đổi đề tài, liền cảm thấy hứng thú ngay. Hần lấy lại tinh thần, cảm thấy hưng phấn đến độ gãi gãi đầu, nghi hoặc nói: “Hoàng đế của Thái Bình tuy già thật, nhưng có thấy lão ngu ngốc chỗ nào đâu? Chưa nói, đại tướng quân của nước họ được xưng tụng là chiến thần nữa àh. Còn có, nhị hoàng tử Triệu Việt nổi tiếng là mưu lược kia kia. Chúng ta đánh qua, có thể nắm chắc là chiếm được sao? Chưa tính đến là sẽ tạo điều kiện cho Tây Phương quấy nhiễu hậu phương nữa đi.”

Xạ Diêu, Thái Bình, Tây Phượng cả ba đều là đại quốc. Biên giới lại giáp ranh với nhau. Nếu như nước này đi đánh nước kia, sẽ tạo điều kiện cho quốc gia còn lại có cơ hội nhảy vào đánh chiếm lãnh thổ mình ngay. Nên trừ khi có một nước nào đó thật sự yếu thế, còn ko tam đại quốc gia này chẳng bao giờ dám động binh qua lại cả. Phàm là người trong thiên hạ, ai mà chẳng biết điều này. Tự mình cùng 1 trong số đó giao chiến, chả phải để cho nước khác ngư ông đắc lợi hay sao. Thậm chí, hai nước đánh nhau giành tới giết lui, dù mạnh tới đâu, cũng luôn tàn ảm nguy cơ, chưa chắc gì là có thể đại thắng hoàn toàn.

Vì thế, Nguyên Tiểu Ngôn sau khi nghe đề nghị của Nguyên Sâm, liền đem mấy chuyện mình thường được nghe kể ở chỗ các nghệ nhân ra phân tích.

Trong lòng hắn cũng đang rửa thẳm: Đồ khốn Nguyên Sâm, dám đem chuyện ai cũng biết. Thì y nói thao thao bất tuyệt mấy chuyện mà các nghệ nhân đã kể mà, thế chẳng phải là ai cũng đã biết rồi hay sao? đến hỏi hắn, có hơn phân nữa là muốn giấu cợt mà. May mắn, mấy chuyện này hắn đều biết, nếu ko đã để tên chết tiệt này cười rưng cảm luôn rồi. Thế là, Nguyên Tiểu Ngôn lại ghét cái tên Nguyên Sâm thêm chút nữa rồi!

Nhưng Nguyên Tiểu Ngôn ko ngờ là chuyện hắn cho là ai cũng biết kia, chính thật là hiểu biết thông tuệ của Nguyên Ân. Câu trả lời này làm Nguyên Sâm có chút kinh ngạc. Y đưa mắt nhìn bọn mưu sĩ theo sau mình. Bọn họ cũng đang đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều đang giật mình.

Bọn họ đều nghĩ rằng Nguyên Tiểu Ngôn là một thằng ngốc. Giờ lại thấy trái ngược hoàn toàn.... Không giống chút nào....

Xem ra, kế hoạch phải thay đổi thôi. Ko thể đối chọi trực tiếp với Nguyên Ân, mà Nguyên Tiểu Ngôn cũng ko được xem thường.

Thế là, Nguyên Sâm lập tức pha trò 1 cách gượng gạo nói: “Ha ha, hoàng thượng thật anh minh. Vì thần múa rìu qua mắt thợ[1] rồi.”

Nguyên Tiểu Ngôn chẳng biết lời khen kia là thật hay giả nữa, nên cũng khoát khoát tay, pha trò mà nói: “Chẳng có gì, chẳng có gì cả. Đây chỉ là chuyện mọi người đều biết thôi mà. Với lại trẫm cũng chẳng phải là thợ làm rìu đâu nhá.”

Nguyên Tiểu Ngôn cố ý nhấn mạnh đây là chuyện ai cũng biết cả. Thật ra là để y biết mình ko phải là trẻ nhỏ mà dễ giỡn mặt. Biết thức thời chút đi con, đừng có chọc vào ông đây nữa áh. Quả nhiên, tên khốn Nguyên Sâm kia có vẻ xấu hổ. Lòng hắn ko khỏi đắc ý, cảm thấy bản thân mình cuối cùng cũng có thể làm thằng đó mất mặt, báo thù rửa hận cho sự khinh thường lần trước nha.

Nguyên Tiểu Ngôn nào đâu có biết, sự xấu hổ kia thật ra ko phải vì hắn cười y chuyện hỏi mấy vấn đề quá đơn giản, mà do nghe hoàng thượng của chúng ta khẳng định mấy chuyện kia là ai cũng biết thì trong lòng bắt đầu sợ hãi. Nhất thời cảm thấy con người có vẻ mặt khờ dại đơn thuần kia thật là thâm sâu khó lường. Nghĩ thâm, suy tính thử xem Nguyên Tiểu Ngôn có phải là đang giả ngốc hay ko, hay đó lại là kỳ tài mưu lược. Nếu quả thật như vậy, thì con người này so với Nguyên Ân còn đáng sợ hơn rất nhiều nha.

Nguyên sâm nhất thời đổ mồ hôi lạnh, nhưng thân thể lại nóng như lửa đốt. Cuối cùng cũng ko ngồi lại được nữa, đành vội vàng cáo lui.

Thật ra tình báo của Nguyên Thao ko phải là vô dụng đâu. Chúng ko phát hiện ra chuyện các nghệ nhân toàn kể chuyện thiên hạ đại sự cho Nguyên Tiểu Ngôn nghe là bởi vì toàn bộ lực chú ý đều đã đặt trên người Nguyên Ân. Cung nhân ở Hoàng Cực điện đều do Nguyên Ân đích thân trông coi rất nghiêm ngặt, ko bao giờ cùng một lúc xuất hiện quá nhiều người. Ngoài ra, nguyên nhân quan trọng nhất là, chẳng ai lại rảnh rỗi chú ý đến chuyện tiêu khiển mà bọn nghệ nhân kia kể cả. Tất cả đều đem những sách mà Nguyên Tiểu Ngôn phải xem ***g vào các màn ca múa, ảo thuật,... Bọn chúng dù có thấy qua cũng chỉ nghĩ đơn giản là Nguyên Tiểu Ngôn đang ăn chơi trác táng, sao có thể nghĩ đến là trong đó có huyền cơ chứ.

Nguyên Tiểu Ngôn đương nhiên là muốn Nguyên Sâm biến đi càng nhanh càng tốt rồi. Lúc đó cũng đã đến giờ dùng bữa tối. Nguyên Tiểu Ngôn thật ko muốn mời thằng đó dùng cơm chút nào. Mà ngay bản thân Nguyên Sâm cũng chẳng còn lòng dạ nào mà ăn chung với hắn cả.

Buổi tối, lúc Nguyên Ân trở về, cũng chính là thời điểm Nguyên Tiểu Ngôn đem chuyện buổi chiều ra “Trách cứ”.

[1] Nguyên văn là: (Ban môn lộng phủ_ Múa rìu trước cửa nhà họ Ban) Đây là điển tích. Nhà họ Ban thời chiến quốc nổi tiếng xa gần về nghề làm búa. Câu này tương tự như câu múa rìu qua mắt thợ ở nước ta ^.^ Còn câu bé Thụ trả lời sau đó là “Trẫm ko phải họ Ban” Bạn Hữu dịch thoát ý

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

“Nguyên Sâm đáng ghét lắm nha. Hôm nay nó cố ý nói với ta cái gì mà hoàng đế nước Thái Bình ngu ngốc chứ, còn bảo chúng ta hãy nhân cơ hội này mà cướp lấy Ung Châu của Thái Bình, Hừ!”

“Vậy ngươi trả lời thế nào?”

Nguyên Ân dừng bàn tay đang xoa xoa trên người hắn lại. Vì được y sờ rất dễ chịu, nên giờ đây, hành động đó đã biến thành bài kiểm tra hằng ngày của Nguyên Ân đối với Nguyên Tiểu Ngôn trước khi đi ngủ. Cũng may, hắn đã thử qua rồi, nên Nguyên Ân cũng ko cần nhân nhin vất vả như trước đây nữa. Nếu ko được ngày ngày đụng chạm như thế chắc y đã sớm về châu tiên đế vì mắc ghen rồi quá. Bắt đầu hỏi hắn.

Buổi chiều, chẳng có tin tức gì thường gì từ Hoa Anh điện truyền ra cả. Nên những cung nhân y sắp xếp dọa thám cũng chỉ nắm được sơ lược mà thôi. Nguyên Ân ko hề biết được tình hình cụ thể ra sao cả. Đại khái là thuận lợi đi. Bất quá nhìn bộ dáng đang nổi giận đùng đùng của Nguyên Tiểu Ngôn kia thì thật quá buồn rồi. Rất muốn biết tường tận hắn đã nói gì để Nguyên Sâm hết hồn, mà tại sao ngay cả bản thân hắn cũng đang nổi giận thế kia.

Thật ra thì nói nhảm cũng đã làm sao. Chẳng phải chuyện gì lớn lao cả. Trả lời sai vài câu cũng ko đến nỗi dọa chết người đâu ah.

Nguyên Ân bắt đầu động não, muốn nghĩ ra được lời nào đó thật hay để vỗ về Nguyên Tiểu Ngôn. Chẳng ngờ, mấy lời kể tiếp của hắn lại làm cho y ko khỏi bật cười.

“Ta biết là nó cố ý đem mấy vấn đề đơn giản đó ra để nhử ta mà. Muốn chê cười ta chứ gì. May mắn là bọn nghệ nhân vẫn thường hay kể với ta. Nói Thái Bình có chiến thần nè, có nhị hoàng tử Triệu Việt lợi hại lắm. Chúng ta không thể đánh Thái Bình, nếu ko Tây Phương nhất định sẽ tấn công sang đây. Nên ta có sao liền nói vậy với nó. Cuối cùng, ta còn ám chỉ là nó cố ý muốn ta bị chê cười mà. Rốt cuộc thì nó cũng hết dám kinh khinh nhìn ta nữa nha. Bị hù chạy mất tiêu rồi! Hắc hắc! Hôm nay, đợi mãi mới dạy cho thằng đó được 1 bài học đó, sản khoái thật!” Nguyên Tiểu Ngôn đắc ý nói.

Tiếp theo, hắn lại hỏi Nguyên Ân: “Sao hả, hôm nay ta trả lời như vậy có được ko?”

Nguyên Ân phải sững sờ một lúc lâu, cuối cùng mới ko khỏi vỗ tay cười ha ha, mà nhéo nhéo gương mặt nhỏ nhắn, phúng phính của hắn, khen ngợi: “Được, được,... vô cùng được đó nha!”

Nguyên Ân nhớ đến chuyện đó, liền kiểm ko được mà cười thêm lần nữa.

Nguyên Sâm cuối cùng cũng phải lụm về lòng khinh thường của hắn rồi. Đại khái thì – là -do – bởi – bị – tại cái mà Nguyên Tiểu Ngôn gọi là ám chỉ đó mà. Thế nào cũng nghĩ là hắn rất lợi hại, rồi dè chừng ko dám trực tiếp chia mũi nhọn vào hai chú cháu bọn họ nữa. Nguyên Tiểu Ngôn này phải gọi là đánh bậy trúng bạ rồi. Ấy vậy mà có thể dọa được người. Mà dọa được người thì cũng thường thôi, đằng này còn làm cho địch thần hồn nát thần tính lẫn lộn ko phân biệt được thật giả nữa. Đây mới gọi là thiên tài nha.

Chuyện này thật tức cười mà. Ít ra, cũng làm phụ tử Nguyên Thao đau đầu 1 thời gian ah.

Nguyên Tiểu Ngôn thấy hoàng thúc nhìn mình thật cao hứng. Thì đoán rằng chắc do mình đối đáp cũng ko tệ lắm, nên cũng rất vui vẻ mà cười phá lên.

Nguyên Ân thấy Nguyên Tiểu Ngôn cái gì cũng không biết cứ ngây ngô cười như thế thì đáng yêu lạ lùng. Y cảm thấy rất ‘thú’ vị, liền muốn “Khi dễ” “Khi dễ” hắn. Thế là liền áp Nguyên Tiểu Ngôn xuống mà nói: “Tiểu Ngôn lần này biểu hiện ko tồi. Hoàng thúc thưởng cho Tiểu Ngôn, nha?”

Hôm nay, thất lưng của Nguyên Tiểu Ngôn đã dễ chịu hơn rất nhiều rồi. Hắn cũng ko muốn cự tuyệt, chỉ nghi hoặc nói: “Ko phải hoàng thúc đã nói là mình bận lắm, ko có thời gian dạy dỗ Tiểu Ngôn sao?”

“Ko sao, dành chút thời gian dạy người cũng được. Hôm nay chỉ một lần thôi. Sau này rảnh rồi sẽ dạy nhiều hơn, được ko?” Nguyên Ân vừa thì thầm vừa cắn cắn tai hắn

Nguyên Tiểu Ngôn thật cao hứng, nói: “Vây vát vả cho hoàng thúc rồi, ta phải học hành đàng hoàng mới được.

Dụ người đến độ tự mình dâng đến miệng luôn. Bản lĩnh của Nguyên Ân thật quá lớn rồi ah.

Thế là, sau 1 trận mây mưa, thân thể hai người đều đỏ hồng cả lên.

Mãi thật lâu sau, bọn họ mới lấy lại lý trí.

“Ah, hôm nay so với lần trước thì thiệt hơn một chút rồi. Nhưng lại ko thấy đau nữa, chỉ là lúc mới bắt đầu có hơi khó chịu. Bất quá, thoải mái nhiều lắm nha. Làm với nữ nhân cũng ko được như thế đâu. Nên vẫn xem như là có lời đi” Nguyên Tiểu Ngôn ghé người vào ngực Nguyên Ân mà thì thầm.

“Đương nhiên, mấy chuyện này khi đã quen rồi thì thật thư thái mà.” Nguyên Ân vừa xoa xoa thất lưng hắn vừa nói.

“Vây lúc thúc đi vào ta cũng rất thoải mái hả?”

Mục đích học tập của hắn chính là muốn ở trên ah. Nhưng sao hắn cảm thấy là hoàng thúc của mình chẳng có chút xú xiu nào là sướng khoái cả?! Lần nào cũng thấy ổng dùng sức thật nhiều, mồ hôi nhễ nhại thật đáng thương mà.

“Ồh....nếu so với người thì chỉ thoải mái có chút ít thôi!”

Đương nhiên là rất thoải mái rồi. Bất quá, hắn ko thể nào thắng thường thừa nhận với Nguyên Tiểu Ngôn được. Tránh cho hắn biết là ở trên cũng rất dễ chịu, rồi làm loạn lên mà đòi thử thì ko tốt chút nào cả. Y biết Nguyên Tiểu Ngôn ko bao giờ để cho người khác thượng hắn. Giờ ở mặt dưới đã là nhường nhịn lắm rồi.

“Vây chẳng phải là thúc đã bị thiệt thòi lắm sao? Thế thì không tốt chút nào nha. Lần sau để ta ở trên, thúc ở dưới hưởng thụ 1 lần, có được ko?”

Hoàng thúc vát vả thật tội nghiệp quá đi, chia sẻ với y 1 chút sản tiện thử qua cảm giác ở trên cũng được mà. Đúng là nhất cử lưỡng tiện nha.

Lời này làm cho bàn tay của Nguyên Ân vốn đang ve vuốt ở eo của Nguyên Tiểu Ngôn phải đứng chững lại. Y sỗ sàng nói: “Không cần, người là hoàng thượng, ta là thần tử. Theo lý nên để hoàng thượng được hưởng thụ đoàn hoàng chớ. Thật ko dám quá phận mà.”

Nguyên Tiểu Ngôn thật ra cũng là thuận miệng mà nói thôi. Mỗi lần làm như thế, hắn thật rất thoải mái nha. Trái lại Nguyên Ân lần nào cũng như đang dùng sức kịch liệt vậy. Trán y đổ mồ hôi nhiều lắm luôn, vừa nhìn là biết ngay thật vát vả mà. Nên hiện tại hắn có chút thương ổng nha.

Nhưng mà suy nghĩ này làm hắn sức nhớ ra: Mục đích học tập của hắn là để thượng người khác mà! Nhưng 1 âm thanh khác ngay lập tức vang lên đầu: Vừa nhìn đã biết cực khổ lắm rồi!

Nghĩ tới nghĩ lui cũng ko có kết quả gì cả. Nguyên Tiểu Ngôn cuối cùng đành bỏ qua những rắc rối kia vậy.

Về Nguyên Ân, tay y đã xoa xoa đến vai của Nguyên Tiểu Ngôn. Nhân vừa mới hoan ái xong thì rất mệt mỏi, liền mơ mơ màng màng nói: “Kia... Có phải là cùng người khác làm cũng thoải mái như vậy ko? Ngày mai, ta sẽ tìm tên thị vệ nào đó thử qua 1 lần cũng được lắm nha.”

Tay Nguyên Ân lần thứ hai cứng lại, cố gắng giữ bình tĩnh để ko thay đổi thái độ mà nói: “Người là Hoàng Thượng. Ngoài trừ hoàng thúc có lá gan to 1 chút, dám nghe theo lệnh của người mà dạy học ra. Thì người khác dù ông trời có cho mượn gan cũng ko dám tiến vào để người hưởng thụ đâu.”

Hừ, vừa rồi muốn nằm trên y còn tạm có thể bỏ qua. Giờ xem ra ko thể lơ là chút nào được rồi.

“Àh? Ra thế sao?” Nguyên Tiểu Ngôn nghe Nguyên Ân nói vậy, thì có chút nghi hoặc mà hỏi.

“Đương nhiên ah. Nếu là người bình thường, thì có thể tùy tiện hưởng thụ sao cũng được cả. Nhưng người là hoàng thượng mà. Người cũng biết là hoàng thượng có nhiều quy tắc rắc rối hơn thường dân nhiều lắm, đúng ko?”

Nguyên Tiểu Ngôn liền đối chiếu với kinh nghiệm bao năm qua của mình. Rõ ràng là làm hoàng thượng thì có nhiều chuyện ko thể tùy tiện như thường dân được. Thế là liền tin ngay lời Nguyên Ân nói. Thật tế thì, Nguyên Ân dùng mấy lời này chẳng qua chỉ có 1 hàm nghĩa duy nhất là: Chỉ mình y mới có thể chạm vào hần mà thôi. Ngoài ra ai cũng ko được cả. Nghĩ thế nên Nguyên Tiểu Ngôn liền hôn Nguyên Ân 1 cái, sau đó cười hi hi nói: “May mắn là ta có hoàng thúc nha. Nếu ko đã ko thể hưởng thụ nhiều lạc thú như thế rồi.”

Hắn biết, để làm 1 hoàng đế chân chính thì phải gian lao, vất vả, nhàm chán, chịu đựng hơn hoàng thúc của mình nhiều lắm. Vì có hoàng thúc ở bên cạnh, nên hắn mới có thể hưởng thụ một chút thoải mái. Suy ra, có hoàng thúc thật tốt mà.

Đương nhiên, vừa rồi hắn cũng chỉ thuận miệng mà nói. Còn Nguyên Ân ở trên hay dưới tất cả đều vì sự học của hắn mà thôi. Vấn đề hiện tại là, dường như có chút thay đổi. Bởi vì tư vị tuyệt vời chỉ có thể được hưởng thụ khi nằm ở dưới thôi. Bất quá, mặc kệ đi, hắn cũng biết mình là hoàng thượng mà. Để cho người khác làm chuyện này còn ra thể thống gì nữa. Nên lòng hiếu kỳ nho nhỏ vừa nổi lên đã hoàn toàn tắt ngúm. Nguyên Ân cũng vì thế mà ko cần lo lắng chuyện Nguyên Tiểu Ngôn sẽ hầu hạ dưới thân người khác nữa.

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Dù da mặt của Nguyên Ân có dày cỡ nào, thì trước nhiệt tình của Nguyên Tiểu Ngôn cũng phải mềm đi đôi chút. Rõ ràng là y ăn sạch hần mà. Đã thế, còn vạn phần cảm tạ. Chuyện này khiến y ko khỏi đỏ mặt, thế là liền nâng cằm của Nguyên Tiểu Ngôn lên, bắt đầu thân thân hần, ko muốn tiếp tục nói đến mấy chuyện linh tinh này nữa. Tim của Nguyên Tiểu Ngôn trước cái hôn của y thì bắt đầu đập mạnh. Tay của Nguyên Ân lại sờ vào thân thể hần nữa, vội hoảng hốt cự tuyệt.

“Mệt lắm....bỏ đi....bỏ....Đừng, thôi mà....Hoàng thúc.... Ko phải nói chỉ dạy 1 lần thôi sao?!”

“Ngày mai không phải vào triều sớm, ” Bình thường Nguyên Tiểu Ngôn chỉ phải thức sớm để lâm triều vào ngày 3, 6, 9 thôi, còn lại thì ko cần thiết. “Có dư thời gian để ngủ mà, để tâm làm gì. Chẳng lẽ người ko thoải mái, ko nghĩ là sẽ hưởng thụ 1 lần nữa sao?”

Bị khêu khích, Nguyên Tiểu Ngôn liền phi thường có hứng thú ngay. Hắn động não suy nghĩ chớp nhoáng. Hai chữ ‘từ chối’ cũng xuất hiện thoáng qua rồi mất tăm mất tích. Hắn thả lỏng, thành thật nói: “Cũng muốn chứ, chúng ta tiếp tục đi...”

Nguyên Ân cười cười tiếp tục sờ hần. Thân thể của Nguyên Tiểu Ngôn bị bàn tay thành thạo của Nguyên Ân chơi đùa thì nhanh chóng trở nên đỏ ửng. Hắn cả người mềm nhũn, ngồi trong lòng Nguyên Ân gấp gáp thở. Y liền tách hai chân hắn ra, bắt đầu chiếm lĩnh, đưa hắn lên tận ngọn nguồn bão táp.

Quan lễ cũng dần trôi qua, mọi việc đều diễn ra rất thuận lợi, ko có sự cố ngoài ý muốn nào cả.

Chẳng phát sinh chuyện gì cả. Điều này làm Nguyên Ân có chút bất an. Y cảm thấy sự bình lặng này thật dị thường.

Không được, cần phải dẫn xà xuất động.

Thế là tối hôm đó, Nguyên Ân đã nghĩ. Vịn vào lý do là quan lễ đã chấm dứt, nên y không cần ở trong tẩm cung của Nguyên Tiểu Ngôn để người khác hoài nghi nữa. Nếu y ko rời khỏi, thì dù có giảm bớt thủ vệ ở Hoàng Cực điện cũng ko thể dụ thích khách xuất hiện, vì chúng ít nhiều vẫn kiêng kỵ y ko dám xuống tay. Cho nên, y chỉ có thể rời đi để dụ rắn ra khỏi hang.

Mất thấy Nguyên Tiểu Ngôn đang thoát y chuẩn bị đi ngủ, Nguyên Ân trong lòng thầm nghĩ, thật muốn biết ngày mai khi hắn hay được tin này thì sẽ phản ứng ra sao.

Nếu hắn nhất quyết giữ mình lại, thì đợi đến lúc bắt được thích khách, y sẽ tiếp tục ở lại Hoàng Cực điện. Gần vua hưởng lộc, sẵn tiện bồi dưỡng tình cảm với Nguyên Tiểu Ngôn luôn thể.

Nếu hắn không chịu giữ y lại, thì đợi sau khi bắt được thích khách. Thì y sẽ nghĩ ra lý do gì đó rồi trở về. Dù sao cũng ko thể để như trước kia được. Khoảng cách càng xa, quan hệ giữa hai người sẽ càng thêm bất lợi thôi.

“Hoàng thúc, mau đi tắm đi. Sau khi tắm xong thì chúng ta sẽ [ngủ] thật ngon nha.”

Nguyên Tiểu Ngôn mở to mắt nhìn, cố ý nhấn mạnh chữ [ngủ]

Nguyên Ân hiểu ngay ý tứ của hắn. Tiểu quỷ này, ko ngờ lại thích hoan ái thế kia.

Cũng khó trách hắn giục y như thế. Vì quan lễ mà hai ngày nay bọn họ đã chưa làm qua lần nào. Người trẻ tuổi khí thế đương thịnh, thật ko quen nhẫn nại trong thời gian dài mà.

Thế là Nguyên Ân liền vỗ vỗ đầu của hắn, tiến vào phòng trong.

Lúc đang tắm rửa, y bỗng nhiên nghe được tiếng hét kinh hoàng của Nguyên Tiểu Ngôn truyền vào. “Thích khách!”

Nguyên Ân giật mình, ko kịp lau khô người, tùy tiện khoác một cái áo, dùng hết sức bình sinh mà “phi” vào tẩm cung với tốc độ nhanh nhất. Lúc này thị vệ bên ngoài của Nguyên Tiểu Ngôn cũng nghe được động tĩnh mà đuổi vào. Hiện cả bọn đang cùng thích khách đánh nhau.

Thị vệ cạnh y đều là cao thủ nhất đẳng. Tuy công phu thích khách cũng ko kém. Bất quá, 1 mình đấu với cả đám người thế kia, thì cũng ko cần y phải đích thân ra tay làm gì. Thế là mất liên bắt đầu tìm kiếm Nguyên Tiểu Ngôn.

Ko hề nhìn thấy Nguyên Tiểu Ngôn trong tẩm cung. Hắn đang ở đâu? Nguyên Ân nhìn xung quanh, bỗng thấy có 1 khối chắn, liền bước đến gần, muốn xem thử Nguyên Tiểu Ngôn có trong đó ko.

Chỉ là khi y vừa bước đến, thì thấy chắn bị rách 1 mảnh, liền đứng chững lại, sau đó tiến lên, vỗ vỗ chắn, thanh âm run rẩy hỏi: “Tiểu.....Tiểu Ngôn, người có trong đó ko?”

“Ồ....ở trong này ah! Là hoàng thúc sao?”

Tiếng nói của Nguyên Tiểu Ngôn từ trong chắn truyền đến. Tuy ko thấy mặt, nhưng Nguyên Ân vẫn cảm nhận được sự run sợ của hắn. Điều này khiến y có chút lo lắng, ko biết hắn có bị thương ko, có bị nặng lắm ko. Bất quá, những ý nghĩ đó chỉ lướt qua đầu thôi. Y chẳng kịp nghĩ thêm gì nữa mà trả lời ngay câu hỏi của Nguyên Tiểu Ngôn: “Là hoàng thúc đây. Người ổn ko?”

“Ta vẫn ổn....Ta có thể ra được ko?”

Nguyên Tiểu Ngôn không biết tình huống bên ngoài như thế nào, nên chẳng dám đi lại lung tung đành phải hỏi vọng ra như vậy.

Nguyên Ân nghe Nguyên Tiểu Ngôn nói ko sao, lòng thở nhẹ ra, sẵn tiện nói: “Được chứ.”

Nguyên Tiểu Ngôn được Nguyên Ân khẳng định như thế, lúc này mới dám lộ đầu ra khỏi chăn. Vừa thấy Nguyên Ân thì mắt liền đỏ lên, kêu một tiếng: “Hoàng thúc” rồi lao ngay vào lòng y, ôm thật chặt. Hắn khóc ko biết bao nhiêu nước mắt, chẳng thèm quan tâm gì đến “Nam nhi thà đổ máu ko rơi lệ”.

Bất quá, lúc này hắn đang rúc vào lòng của Nguyên Ân trong lòng, thân thể ko kiềm được mà run rẩy, khiến y biết được hắn đã hoảng sợ rất nhiều. Thật ra, so với hắn, y cũng bị chấn động ko ít. Nhưng vừa nhìn thấy Nguyên Tiểu Ngôn ko chút tổn hại nào từ trong chăn thoát ra, thì căn thẳng trong lòng y lúc này mới được thả lỏng. Thế sự vô thường, mới vừa rồi thôi y đã lo lắng đến nhường nào.

Cảm giác gần như mất đi hắn, làm cho cho Nguyên Ân ko khỏi hoảng sợ ôm chặt lấy Nguyên Tiểu Ngôn.

Ước chừng vừa hết 1 lần trà thì thích khách đã bị bắt rồi.

“Phòng hắn tự sát, dẫn đi hỏi cung ngay.”

Thị vệ kéo thích khách lui ra, trong điện chỉ còn lại hai chú cháu mà thôi. Nguyên Ân liền hỏi Nguyên Tiểu Ngôn: “Chuyện vừa rồi là sao thế?”

Nguyên Tiểu Ngôn khóc thút thích, kịch kịch mũi nói: “Lúc này, ta cởi xiêm y xong thì nằm vào trong chăn, đợi hoàng thúc đến. Ko ngờ lại thấy 1 người từ bay từ trên cao xuống, cầm kiếm lạnh lùng hướng ngực ta mà đâm. Thúc biết ko, mũi kiếm lạnh lắm đó, tốc độ lại nhanh cực kỳ luôn. Ta ngay cả trốn cũng ko có cơ hội nữa, đành phải nhìn tên đó hạ kiếm đâm ngay vào ngực mình. Đường kiếm trượt xuống, tên kia lại thấy ta ko sao, thì bất ngờ lắm, lần thứ hai gươm kiếm lên. Ta thừa dịp nó đang kinh ngạc mà hét lên ‘thích khách’ rồi vùi mặt vào trong chăn luôn. Nó lại đâm thêm nhát nữa, nhưng ta lại thấy ko sao cả, biết ngay trong chăn có huyền cơ, thế là kéo ngay chăn của ta ra. Còn ta thì nhanh chóng ẩn vào cơ quan trong giường, rồi thì nghe loáng thoáng có âm thanh của thị vệ. Tên đó ko thể tóm lấy ta liền cùng thị vệ đánh nhau. Một lúc sau thì ta chợt nghe đến âm thanh của hoàng thúc. Chuyện vừa rồi là như vậy đó.”

“Chăn?”

Nguyên Ân biết trên long sà có cơ quan kia chẳng phải do mình làm còn gì. Nhưng y ko ngờ đến trong chăn lại có huyền cơ. Đây là chuyện ngoài dự liệu của y. Bất quá thật may mà có cái chăn này. Nếu ko, lần này Nguyên Tiểu Ngôn chắc chắn sẽ mất mạng. Vừa nghĩ đến đó, Nguyên Ân ko khỏi cảm thấy lạnh cả người.

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

“Ân! Chăn!”

Lúc này, cảm xúc của Nguyên Tiểu Ngôn đã bình ổn rất nhiều. Nghe hoàng thúc nghi hoặc hỏi đến chăn, thì mới cười hì hì khoát áo ngủ bằng gấm vào. Nguyên Ân giờ mới phát hiện trên bề mặt chiếc chăn quả thật có 2 chỗ thủng, lộ ra chất liệu bên trong ko biết là gì. Vừa rồi, vì quá lo lắng cho an nguy của Nguyên Tiểu Ngôn nên y cũng ko kịp chú ý đến.

Nguyên Tiểu Ngôn gỡ chăn bông ra, để Nguyên Ân xem qua 1 lượt, nói: “Ta nghe nói trước đây, phụ hoàng chỉ có ta là con độc nhất, luôn lo lắng có người hại ta. Thế là người đã bố trí ở Đông Cung rất nhiều cơ quan, phải đông đảo thị vệ ngày đêm túc trực. Cuối cùng còn tìm tờ của bằng tầm ngàn năm dệt cho ta 1 tấm vải. Người lại sợ như chưa đủ nên làm thêm 1 chiếc lưới bằng hàn thiết vạn năm, đem hai thứ đó đan cùng với nhau, bọc bên ngoài là 1 lớp bông mềm. Trước đây ta đã thử qua rồi. Ngoại trừ ‘Trần Hồn’ thượng cổ danh kiếm có thể cắt chúng ra, thì ko một binh khí nào khác có thể làm được. Tuy thích khách vẫn có khả năng đoạt được chăn bông, nhưng sẽ mất một khoảng thời gian. Lúc đó, ta đã tranh thủ mở cơ quan trốn đi rồi. Nếu ko có chiếc chăn này, thì lỡ như gặp phải tình huống như hôm nay, ta chưa kịp mở cơ quan thì cả người chắc đã nát như tương rồi ah. Bất quá, thứ này trước giờ chưa từng phát huy công dụng, hôm nay lại cứu ta 1 mạng. Sự lo lắng của phụ hoàng quả ko uổng phí mà. Ta sau này đều muốn ngày ngày đều đắp thứ này mà ngủ, hắc hắc.”

“Cám ơn trời đất, hảo hoàng huynh của ta nghĩ thật chu toàn mà. Nếu ko....đêm nay ngươi thật nguy hiểm nha.”

Nguyên Ân sờ sờ hai lớp chần nọ. Tư tưởng thì dù gì cũng mềm nhẹ chẳng nói làm gì. Nhưng có thể đem hàn thiết ngàn năm dẹt thành lưới như thế, thật ko dễ dàng chút nào. Phụ hoàng của Nguyên Tiểu Ngôn có thể làm nên được thứ này, e rằng đã tìm đến vô số thợ giỏi ở đại lục rồi. Tình thương con thật vô bờ bến, chẳng trách Nguyên Tiểu Ngôn lại nhớ nhung phụ hoàng của hắn nhiều như thế.

Giờ đây, cuối cùng thì y cũng đã hiểu được. Tại sao hàng năm khi đến lúc làm chần, Nguyên Tiểu Ngôn đều nói muốn tự mình giám sát. Y vẫn cứ nghĩ hẳn chẳng qua là mang tâm tình của tiểu hài tử, muốn làm chần thật thoải mái thì mới có thể ngủ ngon được. Thì ra Nguyên Tiểu Ngôn muốn đem thứ này khảm vào trong chần, nên mới tự mình trông coi đi.

Thật ra, nếu ko phải đây là tâm ý của phụ hoàng hắn, hơn hết là để tưởng niệm phụ hoàng, vì thế bất kể là thứ gì phụ hoàng ban cho hắn đều đặc biệt quý trọng. Thì với tính cách lười biếng của Nguyên Tiểu Ngôn, chắc chắn sẽ ko tự thân giám sát mỗi khi làm chần đâu. Chưa kể đến, hắn còn đích thân mang thứ kia nhét vào trong chần nữa chứ. Đây cũng hết cách rồi. Ai bảo lúc trước phụ hoàng có nói qua với hắn là thứ này phải bí mật, ko thể để người khác biết được. Lúc làm chần thì tự mình nhìn, xong rồi còn phải lết lút nhét nó vào giữa lớp bông nữa chứ.

Thật ra phụ hoàng của hắn cũng suy nghĩ thật đơn giản. Lão nói với con trai của mình đó là pháp bảo, không thể để cho bất cứ kẻ nào biết được, tránh cho pháp bảo mất đi hiệu lực. Dù sao con của lão cũng rất mê chơi, tham gia làm chần cũng là chuyện bình thường, sẽ ko khiến người khác nghi ngờ gì cả. Nhiều khi đây cũng là cái phúc của Nguyên Tiểu Ngôn. Nếu đổi lại là người như Nguyên Ân, tự nhiên muốn giám sát chuyện làm chần, chắc chắn sẽ ngăm người khác hoài nghi ngay ah.

“Tuy rằng ko đâm vào thân thể. Nhưng mà lực kiểm cũng mạnh lắm nha, làm ta thấy đau quá đi.” Nguyên Tiểu Ngôn xoa xoa ngay vị trí trái tim mà nói.

Nguyên Ân cười cười, ôm hắn vào lòng, tay còn lại xoa xoa giúp, cười gian trá mà nói: “Để hoàng thúc hôn hôn vào chỗ đau kia, nha?”

Nguyên Tiểu Ngôn biết ngay là Nguyên Ân đang có ý gì, liền cười tít cả mắt, hào hứng nói: “Hảo!”

Thế là Nguyên Ân liền cởi áo của Nguyên Tiểu Ngôn ra, vừa hôn hắn vừa hỏi hắn là đau chỗ nào. Chỉ lát sau hai người đã dính chặt lấy nhau.

Sau khi xong việc, Nguyên Ân nghĩ thầm, thích khách hôm nay đến thật đúng lúc. Thế thì ngày mai y sẽ ko cần nói với Nguyên Tiểu Ngôn chuyện mình muốn dọn ra khỏi Hoàng Cực điện nữa. Theo như tham luyện hoan ái hiện giờ của Nguyên Tiểu Ngôn, thì chắc là khi y nói muốn tách ra, tám chín phần là ko đồng ý đi.

Thích khách ko thể tra rõ được thân thể. Vấn đề ở chỗ tại sao thủ vệ ở Hoàng Cực điện nghiêm ngặt như vậy mà hắn vẫn có thể len vào được. Chỉ sợ kia là tử sĩ, thế thì có hỏi cũng bằng thừa. Nguyên Ân liền hạ lệnh để đối phương được trốn thoát, tất nhiên là phải người theo dõi chặt chẽ, xem thử là ai đang đứng đầu trong chuyện này.

Việc này xem như hạ màn. Nguyên Ân từng nghĩ sẽ ở cạnh bên hảo hảo bồi dưỡng tình cảm chặt chẽ với Nguyên Tiểu Ngôn. Nhưng lại xảy ra 1 sự kiện làm y phải suy nghĩ lại. Ngày ngày nhìn mặt nhau sẽ gây nhàm chán. Đây chẳng tốt lành gì. Có lẽ phải rời đi, xa cách hắn vài ngày, cho hắn hiểu được giá trị của y thì tốt hơn. Nghĩ là làm, thôi thì chia xa vài bữa đi. Nếu ko, cứ ở mãi cùng Nguyên Tiểu Ngôn thế kia, sớm hay muộn gì thì thể xác và tinh thần của cả hai người cũng sẽ mỗi mệt không chịu nổi. Đương nhiên, thật quá may mắn là mọi chuyện lại tốt lành. Bằng không, sự việc cứ tệ hại như vậy, thì chẳng biết sẽ đến non nước nào nữa ah.

Nguồn cơn cố sự là như vậy nha.

Quan lễ xong xuôi, chuyện thích khách cũng êm ái. Gà bay chó sủa 1 hồi, cuối cùng cũng đã bình lặng như cũ. Sau buổi trưa, lúc xử lý chính sự xong thì Nguyên Ân thường nhân lúc nghỉ ngơi mà nói chuyện phiếm với Nguyên Tiểu Ngôn. Lúc này, hắn bỗng nhớ đến 1 chuyện nên thuận miệng nói: “Àh, đúng rồi, ta quên

chưa kể cho thúc nghe việc này. Chuyện kia ah, ta đã thực tế. Thời điểm vốn dĩ ko thích hợp. Chỗ đó của nam nhân so với nữ nhân thì chật hơn nhiều. Khiến cho ta đau lắm, một chút cũng ko thoải mái nha.”

Chả trách hoàng thúc nói học trò này khổ lắm. Quả ko lừa hần mà.

Tự nhiên nghe Nguyên Tiểu Ngôn nói cái gì mà thực tế rồi. Nguyên Ân bắt đầu có chút ko hiểu được. Đợi đến khi nghe hần nói đến mấy lời sau đó thì cuối cùng cũng đã thông suốt được mọi chuyện. Thì ra là Nguyên Tiểu Ngôn nhân lúc y ko ở bên cạnh đã vui vẻ cùng người khác mất rồi. Chuyện này làm Nguyên Ân xém chút nữa là bóp nát chung rượu trong tay luôn áh. Lúc trước, hần hoan ái cùng phi tần đã làm y ghen tuông tưởng chừng điên lên được. Nhưng khi ấy bọn họ 1 chút ràng buộc cũng ko có, nên y còn có thể tự kiềm chế. Giờ đây, quan hệ hai người đang ngọt ngào thế kia, thì bỗng nhiên nghe được ‘hung tin’, khiến cho Nguyên Ân làm sao có thể nuốt trôi cơn giận này được ah.

Phải hít thêm vài hơi khí mới có thể khống chế được sự thịnh nộ này. Tuy trong lòng đang giông tố cuộn cuộn, nhưng thái độ trên mặt vẫn ko thay đổi gì. Bất quá, ánh mắt lạnh như băng thì làm sao cũng ko thể che giấu được ah. Mãi một lúc thật lâu sau, mới làm như ko để ý mà hỏi Nguyên Tiểu Ngôn: “Người thử với ai thế?”

“Kêu... Kêu Tiểu An Tử đó. Có điều là, ta một chút cũng ko thích. Điều là nam nhân, ta cũng biết chút cách thức mà. Nên hiếu kỳ muốn làm với người khác thử xem. Da dẻ tuy cũng đẹp thật đó, nhưng so với nữ nhân thật kém xa nha. Ta trong cung lén lút tìm cũng lâu lắm, cuối cùng mới thấy được Tiểu An Tử kia có chút xinh đẹp đi. Kết quả là làm cho hần đau mà ta cũng đau nữa. Khó khăn lắm mới thử qua 1 lần. Ta liền quyết định....ko làm nữa đâu. Hần còn chảy máu nữa ah, làm lòng ta thật ân hận luôn. Nên vỗ về hần thêm một chút, ban cho hần cũng nhiều thứ lắm. Chuyện này thật làm ta hao tổn sức lao động quá đi mất. Sau này, ta sẽ ko bao giờ, ko bào giờ....tìm nam nhân làm chuyện đó nữa đâu!”

Mấy lời này ít nhiều khiến cho Nguyên Ân thở ra nhẹ nhõm. Y nghĩ thầm, hần chẳng qua mang tính tình trẻ con mà tò mò thế thôi. Giờ ném được đau đốn, sau này chắc sẽ ko dám nữa. Đây tạm coi như xong chuyện đi.

Chưa kịp bình an thở ra, thì bỗng nghe Nguyên Tiểu Ngôn kia nghi hoặc nói: “Hoàng thúc, thường nói, thái giám thì ko được coi là nam tử chân chính đi. Chỗ đó so sánh 1 chút là biết ngay rồi. Hay là ta tìm một nam nhân thật sự làm. Chắc là sẽ thoải mái hơn 1 chút ah? Nếu nói như vậy, trong cung ngoài ta ra, thì chẳng còn tên nào cả. Chỉ có thị vệ thôi, mà muốn tìm 1 người xinh đẹp giữa bọn chúng thật khó lên tận trời. Thúc nói, ta phải ra ngoài tìm thế nào đây? Hay là bắt chức thúc, cũng thu nhận nam sủng nha?”

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Tâm tình vừa khá hơn 1 chút thì mây đen lại cuộn cuộn kéo đến. Nguyên Ân mặt ko chút thay đổi vừa uống trà vừa nói: “Rồi các đại thần sẽ phát hiện. Lúc đó sẽ nói người hoang *** vô đạo. Thêm nữa, ta nói cho người biết, cho dù là thái giám hay nam nhân chân chính đi nữa, thì chỗ đó đều chật như nhau, vẫn sẽ kẹp người rất đau đốn thôi.”

“Hà? Nếu ko thoải mái, vậy sao thúc lại thích làm cùng ta như thế? Còn nữa, thúc là nhiếp chính vương chứ ai. Chẳng lẽ thúc ko có nam sủng sao? Thế thì hà cố gì lại ko cho ta có áh? Còn nữa nga. Thúc đã từng nói là bên ngoài chỉ cần người đẹp, bất kể nam nữ gì cũng được mà. Tất cả mọi người đều được, sao ta lại ko thể? Ko công bằng....” Nguyên Tiểu Ngôn oán giận.

Nguyên Ân lần đó ở trước mặt Nguyên Tiểu Ngôn diễn đông cung đồ. Bên cạnh việc thử dò phản ứng, còn muốn để hần hiểu rõ là nam nhân và nam nhân cũng có thể làm chuyện đó. Trong thâm cung, là 1 hoàng tử được cẩn thận bảo bọc từ nhỏ, chuyện mây mưa đối với hần hần là đơn điệu đi. Nếu ko phải là đại hôn, chỉ sợ rằng đến hành sự cùng nữ nhân hần cũng ko biết nữa là. Sách mà Nguyên Tiểu Ngôn đọc đều đã

được sàn lọc kỹ càng. Đừng nói là đông cung đồ, ngay cả sách viết về tri thức hoan ái thông dụng, hẳn đều ko có cơ hội chạm đến. Nên, dù cho nữ nhân có dục vọng thế nào, chỉ sợ là hẳn ko biết phải làm sao để kết hợp ah.

Này đương nhiên khiến Nguyên Tiểu Ngôn cảm thấy thực tế quả thật thú vị, thế là hẳn liền lập tức muốn học tập. Kết quả là vừa học thành thạo thì hẳn nghĩ ngay đến thực hành.

Thật ra, y đối với chuyện này cũng có dự liệu. Dù sao thì như vậy mới là Nguyên Tiểu Ngôn đi. Nếu có trò mới mà ko chơi thử thì ko phải là Nguyên Tiểu Ngôn nữa rồi nha.

Vì hẳn đối với cái tên gọi là Tiểu An Tử gì đó chẳng có lấy một chút hứng thú nào. Nên tạm tha cho nó 1 mạng đi. Dù sao thì y cũng ko nên giết ‘bạn học’ của hẳn chứ.

Tiểu An Tử chắc chắn là không biết, chỉ 1 suy nghĩ thôi, xem chút là lấy mất cái mạng nhỏ của hẳn rồi. Bởi thế mới, thấy hoàng cung quả là nơi rất đáng sợ. Mỗi một thời điểm cũng có thể ko biết vì sao mà chết.

Nhưng khi nhìn thấy Nguyên Tiểu Ngôn trợn mắt oán giận, Nguyên Ân có chút đau đầu.

Nguyên Tiểu Ngôn nhìn thoáng qua thì rất ngây ngô, nhưng cũng ko phải dễ lừa đâu. Có 1 số việc nếu ko lý giải vô cùng hợp tình hợp lý với hẳn. Hẳn sẽ trăm phương nghìn kế muốn làm cho bằng được, đến 9 con ngựa kéo lại cũng ko xong nha.

Thế là, Nguyên Ân lập tức sẵn giọng: “Vì thế người mới là hoàng thượng đó ah. Haiz, còn những người khác chỉ là thần dân thôi mà. Hoàng thượng là thần tượng trong lòng thiên hạ mà. Nếu người làm chuyện gì trái với nghề làm vua, thì bọn họ sẽ can ngăn người ngay. Người ko phải rất ghét bọn Ngự sử phiền hà sao? Nên đành phải chịu 1 chút thôi.”

“Thậm chí, người nói thử xem, tại sao khó chịu như vậy mà thúc vẫn phải làm với người. Đây ko phải là do người muốn học tập sao? Nên thúc đành phải chịu vất vả 1 chút. Nếu người ko thích, thì thúc thật may gì đâu nga. Thôi đừng giận mà, sau này chúng ta sẽ ko làm nữa nha.”

Nguyên Ân bắt đầu chơi lớn. Y thừa biết Nguyên Tiểu Ngôn chắc chắn sẽ ko cho y nói ko đâu.

Quả nhiên khi vừa nhắc đến hoan ái, thì Nguyên Tiểu Ngôn ngay lập tức liền tưởng đến tư vị tuyệt vời của nó. Lại nghe Nguyên Ân nói ko làm nữa, thì thật nóng lòng mà chạy nhanh đến cạnh y mà cọt cọt vào người. Hẳn cứ liên tục: “Ko được, ko được, ko được....Ta học vẫn chưa được giỏi mà....”

Thật ra là đang nói dối thôi. Hẳn học cũng khá lắm nha. Nhưng lại lỡ nghiệm tư vị tuyệt vời mà hoàng thúc đem đến cho hẳn mất rồi.

Nếu ko làm cùng Nguyên Ân thì hẳn thật luyến tiếc ah. Nhưng mà, hẳn vẫn cứ muốn tìm 1 nam tử chân chính để làm thử 1 chút, tự mình khám phá xem có phải là vẫn bị kẹp chặt đến đau đớn như thế ko.

Thế là liền van xin y: “Hoàng thúc àh, ta muốn làm thử với nam tử chân chính 1 lần thôi, thử nghiệm xem có thật là ko thoải mái ko.”

Tiểu quỷ này là như thế đấy. Chính là trước nói 1 câu làm y thật cao hứng, sau lại phun ra 1 lời làm y giận đến lên máu chứ ko chơi đâu áh.

Nguyên Ân cố thôi miên mình là đừng nổi giận. Tránh cho Nguyên Tiểu Ngôn bị dọa đến hư chuyện, y dùng hết sức để có thể thật nhẹ nhàng hỏi: “Chẳng lẽ người ko tin lời của hoàng thúc này sao?”

“Ta tin, ta tin mà....Chẳng qua là ta chỉ muốn thử 1 chút....thử 1 chút thôi hà....” Tuy bộ dáng của Nguyên Ân ko giống đang giận dữ, nhưng ánh mắt lại như muốn nuốt chửng lấy người khác. Dọa cho Nguyên Tiểu Ngôn phải nuốt nước miếng, lắp ba lắp bắp nói.

Thật ra thì hẳn cũng ko biết nói sao với Nguyên Ân cả. Cái chỗ đó đó thật ko giống như tưởng tượng. Bất quá sau khi sắp xếp được ngôn ngữ cho thành câu rồi thì hẳn lại làm Nguyên Ân liền tưởng đến cảnh mình và người khác đang vui vẻ cùng nhau. Dù chỉ là đùa cợt nhưng vẫn tính là ngoại tình đi. Vẫn sẽ làm cho y nổi xung thiên. Thế là Nguyên Ân liền ngay lập tức lạnh lùng hỏi: “Người muốn thử nghiệm nhiều như thế sao?”

Nguyên Tiểu Ngôn nghe Nguyên Ân hỏi vậy, lại lầm là dấu hiệu hòa bình, liền thật cao hứng nói: “Hoàng thúc giúp ta lên đem 1 người vào đây, được ko? Như vậy bọn ngự sử sẽ ko biết rồi!”

Nguyên Ân lạnh lùng gần mạnh từng chữ 1: “Trên đời này làm gì có tường nào chắn được hết gió. Trừ phi lúc người xong chuyện thì giết ngay người nọ. Nếu ko, sớm muộn gì cũng có người biết được thôi.”

“Kia..... Lúc dẫn người đến, chỉ cần thúc bịt chặt mắt người ta thôi. Như thế đối phương chắc sẽ ko biết ta là ai đâu.”

Nguyên Ân nhìn chăm chăm vào Nguyên Tiểu Ngôn mãi lâu thật lâu khiến cho trên người hắn có bao nhiêu lông đều dựng ngược lên hết. Vừa định nói “Ko được thì thôi đi.” Thì bỗng nghe Nguyên Ân lạnh thấu xương mà thốt lên: “Xem ra, nếu ko cho người thử qua 1 lần, người chắc là ko cam tâm rồi. Người hãy đợi! Ta đây sẽ đi tìm cho người! Nhưng chỉ có thể làm lần này thôi, về sau ko lý sự phiền phức nữa! Dù người làm có thấy thoải mái hay ko thì sau này phải tự mình tìm. Hoàng thúc của người ko phải là loại đưa đẩy mai mối đâu.”

Nguyên Ân nhìn thoáng qua thật rất thịnh nộ, khiến Nguyên Tiểu Ngôn không khỏi có chút sợ hãi.”

Nghĩ lại thấy mình thật quá đáng. Ko phải đã thử qua 1 lần trên người thái giám rồi sao? Ko phải tự mình lần nào cũng cảm thấy phía dưới thật thoải mái sao? Thế thì hắn còn tìm nam tử chân chính để thử làm gì ah. Cần thận nghĩ lại lần nữa, hoàng thúc nói rất đúng mà. Bất luận là nam tử thật hay giả thì chỗ sau kia vẫn giống y như nhau thôi....

Sau khi ngủ trưa xong, thì vào lúc tối, Nguyên Ân đã dẫn 1 người đến.

Đẩy người nọ vào thiên điện, Nguyên Ân bước vào dặn: “Trong lúc làm kia, bất luận là xảy ra chuyện gì, cũng ko được nói chuyện với đối phương. Tránh cho, người ta biết người là ai nga”

“... Biết rồi.”

Nhìn nhìn gương mặt thật giống như băng lạnh ngàn năm của hoàng thúc kia. Nguyên Tiểu Ngôn ngập ngừng.

Hắn giờ đây có thể kết luận. Tuy hoàng thúc ko có hung dữ với mình, nhưng lúc y nổi giận thật sự là....

Hắn cũng ko biết mình đã chọc đến chỗ nào mà y lại giận đến thế. Hay là giận vì hắn yêu cầu phiền phức. Hoặc là cả hai luôn đi? Nói tóm lại là hoàng thúc làm hắn sợ. Nên lúc y đồng ý với hắn, cũng là lúc da đầu hắn run lên. Lúc này, Nguyên Tiểu Ngôn hoàn toàn không nghĩ đến là người đang ghen thì giận dữ rất khủng khiếp nga.

Tuy rằng đã trải qua hết hương vị của hoan ái rồi. Nhưng về phương diện tình cảm thì hai chú cháu họ vẫn đậm chân tại chỗ thôi. Nay làm cho Nguyên Ân có giận cũng ko biết trút vào đâu. Thậm chí đến chuyện vì sao y giận, Nguyên Tiểu Ngôn còn ko rõ nữa mà. Nên hoàng thúc đáng thương này chỉ có thể đau thương ngâm đắng nuốt cay nhìn vào hành trình dài thăm thẳm trước mắt mình mà thôi.

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

“Biết người không thích thiếu niên xấu xí, nên thúc tìm đến đây 1 người tạm được. Tuy là ko vừa mắt người lắm, nhưng làn da cũng không tồi đi. Người đừng để ý đến diện mạo của đối phương quá nha, sờ sờ thử sẽ thích ngay mà. Giờ cũng có thể kiểm tra xem thúc có lừa người hay ko. Có phải nơi đó thật chặt ko, có phải là rất đau hay ko.”

Thật ra y đi tìm tiểu quan đương nhiên là có dặn qua, lúc tiến hành phải kẹp cái kia cho đau điếng mới được.

Mẹ nó, y phải dắt mối cho người mình thương. Để hấn cùng người khác vui vẻ. Họa có điên mới ko phá hỏng ah! Nếu ko, đã chẳng gọi là Nguyên Ân rồi.

Bất quá tiểu quỷ này đã bị y chịu đến hư hỏng luôn rồi ah. Sau chuyện này phải giáo huấn hấn 1 cách nghiêm khắc mới được! Nếu ko, e rằng chuyện này sẽ còn xảy ra dài dài.

Nghe Nguyên Ân nói xong. Nguyên Tiểu Ngôn cảm động tưởng chừng có thể khóc rống lên được. Hoàng thúc thương mình thế kia, luôn lúc nào cũng dọn dẹp mấy chuyện phiền phức do mình bày ra....Hoàng thúc có trách nhiệm thật nha, tìm cả người đến cho hấn. Hoàng thúc đối với mình thật tốt quá đi mất....

Đang muốn nói mấy câu cảm tạ, thì Nguyên Ân như một trận gió ào mất ra ngoài. Trước đó, y còn đem nam nhân ko biết mặt kia đặt lên giường hấn rồi đóng chặt cửa lại nữa.

Nguyên Tiểu Ngôn nhìn người đang ngồi trên giường, lại nhớ đến sắc mặt đen thui của Nguyên Ân trước khi rời đi. Hấn nhất thời luống cuống.

Ước chừng qua được 1 nén nhang, thì Nguyên Tiểu Ngôn bước ra.

Nguyên Ân giờ đang uống rượu ở Thiên điện. Thật ra uống bao nhiêu đi chăng nữa cũng ko biết được mùi vị gì. Chỉ là chờ đợi thật khổ sở. Y cần phải làm chút gì đó để giết thời gian. Nên đành phải mượn đến rượu vậy.

Thấy Nguyên Tiểu Ngôn bước ra, Nguyên Ân lạnh lùng hỏi: “Làm được ko? Là thoải mái hay khó chịu.”

Tuy đã sắp xếp, theo lý mà nói Nguyên Tiểu Ngôn hấn là sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng Nguyên Ân vẫn hỏi cho có.

Nguyên Tiểu Ngôn không nói gì. Mãi thật lâu sau mới cầm lấy ly rượu trên tay Nguyên Ân, bước qua y, ngồi xuống mà nói: “Ta ko có làm.”

“Hử?”

Đây là chuyện ngoài dự tính của Nguyên Ân. Hấn ko phải rất nôn nóng muốn thử? Thế thì tại sao khi dẫn người đến lại ko muốn làm?

“Có phải là người nọ ko vừa mắt người nên ko làm được? Hiện giờ thúc ko có tinh thần tìm giúp người. Nếu người muốn, đợi đến ngày mai, ta sẽ tìm người khác cho.”

Muốn lấy lại ly rượu từ tay Nguyên Tiểu Ngôn nhưng bị hấn tránh được. Nguyên Tiểu Ngôn đặt nó lên bàn, khẽ nói: “Ta nghĩ kỹ rồi, ta không muốn làm. Thật ra, ta cũng biết là chẳng có gì khác nhau cả. Nhưng lòng hiếu kỳ rất lớn, muốn thử chút thôi. Ta biết, ta đã gây phiền cho thúc nhiều lắm. Thúc đừng giận nữa mà.”

Nguyên Tiểu Ngôn đương nhiên ko biết Nguyên Ân thịnh nộ là vì thương hấn. Y thật khổ sở nhìn người mình thương làm chuyện đó với người khác. Hấn chỉ nghĩ 1 cách đơn giản là hoàng thúc đang nổi giận vì tính tình bốc đồng của mình. Bất quá, mặc kệ ra sao, hấn có thể cảm nhận được là Nguyên Ân đang rất bức tức. Biết nhìn cơn giận của y mà lo lắng, này xem như có chút tiến bộ đi.

Nguyên Ân nghe đến tận cùng mới xác định được là Nguyên Tiểu Ngôn đã không lặp lại chuyện đó. Sự tàn ác đang tích tụ trong lòng đã tiêu tán hơn phân nửa. Nhìn bộ dáng đang sợ hãi của hấn, y liền thở dài kéo hấn đến gần.

Y giờ đây xem như đã hiểu, dù quần chế thế nào cũng vô dụng thôi. Hiện tại, phải làm Nguyên Tiểu Ngôn hiểu được, hai người bọn họ là quan hệ gì. Ko phải là thầy trò, mà là tình nhân. Nếu là tình nhân, thì bọn họ chỉ có duy nhất 1 người kia thôi, ko thể nào chấp nhận thêm kẻ thứ 3 được nữa!

Y ngay bước đầu tiên đã sai lầm. Lúc ấy vì nóng vội, ko khống chế được dục vọng của mình mà dụ dỗ Nguyên Tiểu Ngôn ra thế này. Gạt găm nói là dạy cho hấn cách nam nam hoan ái. Nguyên Tiểu Ngôn học xong đương nhiên phải đi tìm người thực hành ngay thôi.

Nên nếu xét tận cùng đầu dây mối nhợ, thì ko thể trách được Nguyên Tiểu Ngôn đi. Ngược lại, y phải tự trách mình vì nhất thời tham ăn đậu hủ, kết quả là bị mắc xương bỏng miệng. Giờ đây cũng nên kịp thời điều chỉnh sách lược ah.

Thế là liền nuốt cơn giận vào, thản nhiên nói: “Khuya rồi, ngủ đi.”

“Còn....còn tên nam hài kia phải làm sao đây?” Nguyên Tiểu Ngôn chỉ chỉ tay.

“Ta sẽ phái người đưa hân về.”

Thật ra y đã bảo tên tiểu quan kia, lúc hành sự phải kẹp thật chặt, để Nguyên Tiểu Ngôn cảm thấy rất đau. Như vậy hân làm 1 lần liền sợ đến già. Sau này sẽ ko bao giờ dám nghĩ đến tìm người để thưởng nữa. Đáng tiếc, thật vô dụng.

Tuy vô dụng, nhưng lòng y lại cảm thấy dịu lại đôi chút nha.

Đêm đó, sau 1 hồi nao loạn thì cũng đã thông suốt. Nguyên Tiểu Ngôn thấy cơn giận của Nguyên Ân dường như đã giảm bớt rất nhiều. Thấp thỏm từ giữa trưa cho đến tận tối mịt, thì ra hoàng thúc giận chắc là do y lần nào làm với mình cũng ko thoải mái đi (=__=lll) Sau này hân sẽ nói y đừng tận lực như thế nữa, hân ko muốn hoàng thúc vì mình mà chịu khổ nhiều đến chừng ấy đâu.

Hân cứ tưởng chuyện này coi như xong. Sau khi suy nghĩ kỹ càng liền quyết định sau này sẽ ko chọc cho hoàng thúc nổi nóng nữa. Chính là, ko biết tại sao, chỉ vừa qua ngày hôm sau thôi, hoàng thúc dường như đã thay đổi rất nhiều. Y lại trở nên lạnh nhạt với hân như lúc trước. Ko đúng, phải nói là so với quá khứ còn lạnh lùng hơn nữa nha. Quan trọng nhất là, tối đến, hoàng thúc ko trở về Hoàng Cực điện. Hân có phái người đi tìm. Tìm cho đã, thì trở về nói Nguyên Ân đã ngủ lại chỗ dành cho y trong cung lúc trước rồi. Nói cái gì mà quan lễ xong rồi, chuyện thích khách cũng đã giải quyết, giờ đây hân chắc là ko còn nguy hiểm gì nữa nên y ko chịu ngủ chung với hân nữa ah.

Nếu như trước kia, Nguyên Tiểu Ngôn nhất định là vui đến tận trời. Cái giường lớn giờ chỉ còn mình hân chiếm đóng. Ko có hoàng thúc xâm lăng, hân đương nhiên là phi thường cao hứng rồi nha.

Chính là, mới hơn 10 ngày thôi, ấy thế mà 1 chút cảm giác bình thường hân cũng ko có.

Tối đến, cái giường lớn đến nỗi vài người nằm lên cũng có thể ngủ ngon nữa ah. Nhưng hân lần qua lộn lại thế nào cũng ko thể ngủ được. Hơn hết, lại cảm thấy tấm cung này bao la quá, thiếu đi 1 người liền trống trải, cô tịch đến vô cùng. Hân đem tất cả chuyện này quy kết cho hoàng thúc vì đã không sờ hân. Mà hân đã hình thành thói quen, phải được Nguyên Ân mơn trớn mới dễ dàng ngủ được. Tấm cung này sao lại lớn đến như thế. Mấy ngày trước đều ngủ cùng hoàng thúc, giờ thiếu đi y, nên cảm thấy trống trải quá đi thôi.

Ngủ đi, ngủ đi,.... ngủ ko được, hân liền đến cung điện của Nguyên Ân để tìm y.

Nguyên Ân lúc này đang chong đèn đọc sách, thấy Nguyên Tiểu Ngôn đến, tuy lòng y đã biết rất rõ ràng, nhưng vẫn vờ thản nhiên hỏi: “Hoàng Thượng tìm vi thần có chuyện gì thế?”

Nguyên Tiểu Ngôn vừa thấy Nguyên Ân liền cảm thấy khoảng trống trong lòng được lấp đầy. Hân tràn ngập vui mừng, chạy đến ôm lấy Nguyên Ân, làm nũng nói: “Hoàng thúc về tấm cung của ta ngủ đi. Ta ngủ 1 mình ko quen đâu.”

Nguyên Tiểu Ngôn lần đầu tiên dùng ngữ điệu như vậy nói chuyện với Nguyên Ân. Nhưng lại chẳng cảm thấy khác lạ gì cả. Hân cứ tự nhiên như đang trò chuyện bình thường với Nguyên Ân vậy

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Nói cho đúng thì Nguyên Ân đang bị Nguyên Tiểu Ngôn ôm rất chặt. Y thấy hân cười thật tinh ranh thì có chút ko cầm lòng được. Nhưng nghĩ đến chiến lược của mình, muốn cho Nguyên Tiểu Ngôn hiểu được quan hệ thực sự của bọn họ, sau này đừng bao giờ xảy ra chuyện giống như hôm qua nữa. Thế là để tránh cho mọi chuyện hồng бет lên y đành phải cố kìm xuống, lạnh lùng gỡ tay Nguyên Tiểu Ngôn ra, thản nhiên mà

nói: “Ko được, mấy ngày trước vì bảo vệ người. Nên ta mới ở lại tắm cung vào ban đêm. Giờ người đã an toàn rồi. Nếu ta tiếp tục ở đó nữa sẽ bị triều thần buộc tội là ko có phép tắc đó.”

“Ái chà, chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ xiu xiu thôi. Ta sẽ nói với họ là ta cần thức chăm sóc, chắc là ko ai dám nói lung tung đâu.”

“Dù là chuyện nhỏ, nhưng cái gì tránh được thì tránh đi ăh. Đối với hoàng thúc mà nói, công việc lớn nhỏ mỗi ngày nhiều lắm lắm. Ít đi 1 chuyện thì đỡ phiền 1 chuyện, nên hoàng thượng tốt nhất vẫn là hãy về đi thôi.” Nguyên Ân làm cử chỉ thỉnh mời.

Nguyên Tiểu Ngôn trừng lớn mắt, lòng buồn bực lại có chút giận dữ. Hắn nghĩ thầm, tự mình đi mời, thế nào hoàng thúc lại không chịu đi. Quá đáng nha, thế là liền ủ rũ nói: “Hoàng thúc thật sự ko muốn tới đó sao? Ngay cả Tiểu Ngôn mời mà người cũng ko đi sao?”

Nguyên Ân quỳ xuống, nói: “Xin thứ cho vi thần ko muốn bất kính, càng ko muốn phiền phức, nên thỉnh xin hoàng thượng hãy về đi ăh. Hoàng thượng giờ ngủ ko được là do đã quen có vi thần bên người. Chỉ cần thần rời đi vài ngày, hoàng thượng sẽ từ từ trở về lại cuộc sống trước kia. Nên vi thần muốn quan sát vài ngày thử xem sao. Trừ khi, đến lúc đó hoàng thượng thật sự ko thể nào thiếu được vi thần bên ngài, thì vi thần sẽ suy nghĩ lại xem có nên về hay ko?”

Là quỳ xuống luôn rồi, còn nói chuyện theo cái kiểu cổ tình bức hấn vào khuôn khổ quân thần nữa chứ. Trận chiến này Nguyên Tiểu Ngôn thật ko còn cách nào tiếp tục đánh được nữa, liền giận dữ về lại Hoàng Cực điện. Bất quá vẫn là lặn qua lộn lại cũng ko tài nào ngủ được. Bị mất ngủ càng khiến Nguyên Tiểu Ngôn giận điên lên. Thế là hắn liền khởi giá đến chỗ Nhu phi. Chỉ là ngày trước thì cảm thấy cũng tốt lắm, giờ thì thật ko chịu nổi được mùi hương của son phấn. Nó làm cho hắn cảm thấy ngao ngán, ngán đến độ muốn nôn ra luôn. Quan trọng là....vẫn ko thể nào ngủ được. Thế là hoàng thượng của chúng ta đành thất tha thất thiếu lê thân về Hoàng Cực điện vậy.

Lặn lộn đến tận hơn nửa đêm. Thậm chí là càng lúc càng tỉnh mới ghê. Nguyên Tiểu Ngôn giờ chỉ có thể tự an ủi mình. Hắn thích hoàng thúc xoa xoa dịu dàng vỗ về hắn vào vào giấc ngủ. Hắn đã quen mất rồi. Giờ đây chỉ còn mỗi 1 người, sao lại cô đơn thế này. Chắc phải từ bỏ thôi, giống như trước đây, bỏ đi vài tật xấu ấy mà. Đương nhiên lúc này thì họa chỉ có thánh mới làm được ngay. Lúc đó, hắn đã thích đến nhường nào kia mà. Nhưng, giờ hoàng thúc ko về nữa rồi. Hắn làm sao ko thể ko chậm chậm thích ứng được đây?

Một đêm trần trọc suy tư. Mãi thật lâu sau, Nguyên Tiểu Ngôn mới chớp mắt được 1 chút. Bất quá, chẳng lâu thì đến thời gian hắn lâm triều rồi. Vừa thấy Nguyên Tiểu Ngôn tinh thần buồn bực, bộ dáng uể oải, Nguyên Ân liền cảm thấy thật thương tâm nha. Nhưng lại nghĩ đến đại sự, đành kiên nhẫn dần lòng xuống. Nếu ko sẽ để lại hậu họa vô cùng. Y phải thật kiên cường, kiên nhẫn, kiên quyết mới được ăh.

Xem ra hai người bọn Nguyên Ân thật giống như chơi kéo co. Bất quá, này ko phải là so sức lực mà so nghị lực nha. Hai người đang thi xem, nếu ko phải là Nguyên Tiểu Ngôn cảm thấy bất nhẫn thế kia, khổ sở thế kia. Để rồi phát hiện ra ai cũng ko thể thay thế được hoàng thúc của hắn, và ngoan ngoãn nghe lời. Thì chính là y nhìn ko được mà đầu hàng. Kết quả, tương lai sau này sẽ luôn bị tiểu quỷ này dắt mũi đi ăh.

Nếu so với khả năng tự kiềm chế cực lớn của Nguyên Ân, thì Nguyên Tiểu Ngôn hiển nhiên một chút cũng ko thể sánh bằng rồi. Bất quá, tối đó hắn lại đến tìm Nguyên Ân. Nhưng lần này tìm y ko phải vì ngủ ko được, mà bởi vì 1 sự kiện khác.

Thì ra, cố ép mình thích ứng với chuyện ko có người cùng ngủ, Nguyên Tiểu Ngôn miễn cưỡng cũng có thể chịu được đi. Nhưng bất luận thế nào, hắn cũng ko thể nhịn đựng được chuyện kia.... Chính là ko có người cùng hoan ái.

Tuổi vừa mới lớn, huyết khí dào dạt. Hương vị ngọt ngào ăn xong thì nhớ mãi, Nguyên Tiểu Ngôn sao có thể chịu được.

Nếu tìm người khác, chỉ tổ làm mình đau thêm, hơn nữa cảm giác căn bản là ko thoải mái. Thêm vào đó, để tên nào đó thượng mình, thì Nguyên Tiểu Ngôn cũng chẳng vui về gì. Thậm chí, hắn 1 chút hứng thú để đi tìm bọn hậu phi giải tỏa cũng ko có. Trong ký ức dường như chỉ lưu lại cảm giác tuyệt vời khi làm cùng hoàng thúc thôi. Thế là nghĩ tới nghĩ lui, đành tự mình đi tìm Nguyên Ân vậy.

“Hoàng Thượng lại vì ngủ ko được mà đến đây sao?”

Nguyên Ân nghĩ thầm, nếu kéo dài thêm vài ngày nữa, nói ko chừng, y có thể chiến thắng. Y biết sức nhẫn nại của Nguyên Tiểu Ngôn là vô cùng kém mà. Bất quá, câu trả lời của Nguyên Tiểu Ngôn lại nằm ngoài dự liệu của y nha.

“Mấy ngày nay vẫn ngủ ko ngon lắm. Nhưng mà ta sẽ cố gắng thích ứng. Nếu ko được thì sẽ tìm thức sau nha. Thỉnh thoảng thức yên tâm, Tiểu Ngôn sẽ tận lực ko làm phiền đến thức đâu.”

Nguyên Tiểu Ngôn sợ Nguyên Ân sẽ dựa vào chuyện ko ngủ được mà cự tuyệt ko chịu hoan ái cùng mình. Thế là, hắn nghĩ rằng chắc Nguyên Ân thích nghe mấy lời có cánh như vậy. Hắn muốn nhả nhủ với y cảm giác hiện tại của mình. Nhưng sao hoàng thức của hắn lại có vẻ hụt hẫng dữ như vậy?! Thầm nghĩ lần này xong rồi. Hay là mình nói sai gì rồi ta. Nay tạm xem là hắn vô tình lụm được bí kíp vô công đi. Khiến cho Nguyên Ân nhận nhầm là hắn có chút định lực ah.

Lòng nôn nóng, Nguyên Ân bắt đầu gấp gáp hỏi: “Tiểu Ngôn, hôm nay sao rảnh rồi thế?”

Nguyên Tiểu Ngôn liền cười hì hì bước đến gần sát bên Nguyên Ân, thì thầm: “Hoàng thức, Tiểu Ngôn muốn hoàng thức. Chúng ta cùng làm chuyện kia đi.”

Nguyên Ân giờ mới hiểu hết dụng ý của Nguyên Tiểu Ngôn.

Việc này thật giống như Nguyên Tiểu Ngôn dự đoán vậy. Y đã cự tuyệt ngay. Thậm chí lúc đang hoang man thế này lại càng ko muốn làm, liền nhân đó mà nói: “Ko làm, chuyện đó cực khổ quá. Hoàng thức ko muốn làm nữa đâu.”

Nguyên Tiểu Ngôn đành phải nhượng bộ: “Kia....tataVậy ta làm ở mặt trên, cho hoàng thức hưởng thụ 1 lần. Sau đó hoàng thức lại làm với Tiểu Ngôn để Tiểu Ngôn hưởng thụ nha. Chúng ta cứ thay phiên nhau, như vậy được ko?”

Lòng Nguyên Ân vẫn đang khó chịu. Liền đáp cho có lệ: “Đa tạ. Hoàng thức hôm nay ko có tâm tình. Hay để hôm nào đi nha.”

Y hy vọng hôm nào chính là lúc Nguyên Tiểu Ngôn hiểu được tâm ý của mình.

Đến lúc này, Nguyên Tiểu Ngôn thật sự chịu ko nổi nữa, liền cãi lại: “Hoàng thức cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Từ ngày thức giúp Tiểu Ngôn đưa người vào cung xong thì bất hòa với ta ngay. Hay là vẫn còn giận Tiểu Ngôn phải ko? Tiểu Ngôn biết sai rồi. Sau này sẽ ko để hoàng thức làm mấy chuyện khó xử như thế nữa. Hoàng thức, người cười nói vui vẻ với Tiểu Ngôn như trước được ko?”

“Hoàng thượng nói quá lời rồi. Vì thần sao dám giận hờn hoàng thượng. Vì thần đã cãi nhau với hoàng thượng lúc nào? Sao lại nói là bất hòa? Đêm đã khuya rồi, sương càng lúc càng nặng. Người về ngủ sớm chút đi, tránh cho xiêm y đơn bạc, rất dễ nhiễm lạnh.”

Nguyên Tiểu Ngôn lúc này đang gần sát bên Nguyên Ân. Hơi thở quen thuộc cứ lượn lờ trước mũi hắn như câu dẫn. Nguyên Tiểu Ngôn vô cùng mãnh liệt muốn cùng Nguyên Ân mây mưa. Nay chỉ có thể dùng cụm từ dục hỏa đốt người để hình dung. Giờ đối mặt với sự cự tuyệt của Nguyên Ân, liền làm nũng nấn nậm lấy áo y, cọ cọ vào giữa đùi mà méo mếu: “Hoàng thức, người vất vả.... vất vả chút thôi, làm với Tiểu Ngôn 1 lần thôi mà....”

Dù Nguyên Tiểu Ngôn có làm thế nào cũng vô ích thôi. Nguyên Ân lúc này đã hạ quyết tâm không làm. Thế là, chừng nửa chén trà sau, hắn đành bực bội rời khỏi điện của Nguyên Ân, rồi ủ rũ về lại Hoàng Cực điện.

Đêm đó, cũng đã vài ngày chưa được làm với Nguyên Ân rồi. Hờn dỗi, ghen ngào căng đầy cả bụng, Nguyên Tiểu Ngôn đành phải dùng đến cách ngốc ngếch nhất: Dùng tay giải quyết. Lại nói tiếp, hắn trước giờ có biết ‘mần’ qua chuyện này đâu. Lúc trước, khi nào muốn thì tìm bọn phi tần, thật ko cần tự mình thỏa mãn mình. Lần này thì hết cách rồi, hắn lười tìm người khác. Mà cũng chẳng có ai đủ tốt như hoàng thức cả.

Bất quá, điều làm cho hắn thực sự mất mặt là bất cứ lúc nào hắn cũng ko thể ko nhớ đến Nguyên Ân. Rồi tưởng tượng ra cảnh tượng huyền diệu khi Nguyên Ân ở trong cơ thể mình. Thế là hắn rất nhanh đạt đến cao trào. Bất quá, điều làm hắn bực mình nhất là, khi đạt đến cao trào thì phía sau lại càng trống rỗng.

Càng mong muốn cái thứ nóng rực của Nguyên Ân kia, càng khao khát vòng tay Nguyên Ân ôm hân, càng nhớ nhung nụ hôn của Nguyên Ân nhiều lắm nha.

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

“Hoàng thúc, hoàng thúc, hoàng thúc, hoàng thúc, ta muốn ta và người! Ta nhớ người!....”

Bữa tối ngày hôm sau, nhìn vào chiếc giường rộng lớn nhưng trống rỗng, lòng lại nghĩ thâm, cô đơn thật khó ngủ quá mà. Nguyên Tiểu Ngôn vô cùng nhàm chán mà lẩm bẩm. Hắn dùng cơm xong liền trăn miện bằng trái vải.

Hắn hiện tại đều đã sớm bị Nguyên Ân làm cho điên rồi. Vốn ko được thông minh lắm, nên cũng ko thể hiểu rõ cuối cùng là chuyện gì đã xảy đến cho Nguyên Ân. Chẳng lẽ chỗ đó của mình làm ko tốt? Nếu như thế thật thì Nguyên Ân có thể nói bảo hắn mà. Hắn có thể sửa lại ah. Chỉ là, hoàng thúc chẳng nói năng gì với hắn cả. Vấn đề nằm ở đâu ta?

Hoàng thúc cũng thật là, nhìn cũng đã lớn thế kia rồi, ấy thế mà cứ hay hờn mát ra đấy. Ông giận thì kệ ông chứ, chỉ khổ đến mình thôi.

Suy nghĩ của Nguyên Tiểu Ngôn kỳ thật rất đơn giản. Hắn cứ ngỡ là mình đã làm sai chỗ nào đó, hoàng thúc vì thế mà giận mình. Rồi lại dối ko chịu nói với mình mà làm ra vẻ ko tự nhiên thế kia. Đương nhiên, để tâm tư đơn thuần của Nguyên Tiểu Ngôn hiểu được tâm ý của Nguyên Ân, kia quả là khó bằng lên trời rồi.

“Vải này ăn ngon thật đấy, làm sao mà có thể ah.” Nguyên Tiểu Ngôn vừa hỏi vừa liên tục nhai nuốt.

Thật muốn lần sau được ăn nữa mà.

“Hồi bộ hạ, đây là từ Tây Phương ở phía nam vận chuyển đến ah. Vải ở chỗ đấy quả thật ngon ngọt nhiều nước.” Tiểu Lục Tử trả lời.

“Ngon ngọt nhiều nước, hay lắm. Chắc là vừa hái xuống rồi ăn liền thì ngon hơn nữa nha.” Nguyên Tiểu Ngôn gật gật đầu, thật ngưỡng mộ Tây Phương có loại trái cây ngon đến thế.

Xạ Diêu là nước ở phía bắc đại lục, nên phải nhập vải từ Thái Bình và Tây Phương về. Tuy đã dùng hết tốc độ để hoàng thất có thể ngự dụng, nhưng dù có nhanh cách mấy cũng mất hai ngày đường. Đương nhiên là kém hẳn vị tươi giòn của trái vừa hái xuống rồi.

Nguyên Tiểu Ngôn vừa ăn vừa nhớ đến Nguyên Ân. Mà hề nhớ đến y, là lòng liền động dậy. Hắn liền cầm 1 cái bát bằng thủy tinh trong suốt, có thể nhìn thấu được mấy trái vải đang xếp chồng thành hình bảo tháp bên trong, khen đẹp 1 tiếng, rồi chạy ngay đến ngự thư phòng. Nguyên Ân, quả nhiên vẫn đang xử lý chính vụ. Thế là Nguyên Tiểu Ngôn liền cười hì hì tiến lên phía trước nói: “Hoàng thúc, đến ăn mỹ vị này, là trái vải của Tây Phương đó, vừa nhiều nước vừa ngọt lắm.”

Đem bát để trước mặt Nguyên Ân, rồi chờ mong khen ngợi là hắn biết quan tâm đến người khác.

Nguyên Ân nhìn mấy trái vải kia, lòng hơi động 1 chút, lại nhìn về phía Nguyên Tiểu Ngôn, thấy hắn đang cười gian lấy lòng y.

Lại nói tiếp, Nguyên Tiểu Ngôn dù thế nào đi nữa, cũng chưa bao giờ đem thứ gì đến cho y ăn thử cả. Hắn ta từ trước đến nay vốn chân chất, làm gì nghĩ đến chuyện đó kia chứ. Đây là lần đầu tiên, Nguyên Ân ko cảm động mới lạ ah. Chỉ tiếc là mấy ngày nay Nguyên Tiểu Ngôn lúc nào cũng muốn lấy lòng y, nên giờ nhìn hắn xum xoe như vậy, khẳng định ko gian thì trả thôi. Lòng chắc rằng tiểu quỷ này đang định dụ mình đồng ý gì đấy, thế là liền đẩy cái bát kia ra mà nói: “Ta còn phải xử lý chính sự, ko có thời gian ăn, người ăn đi.”

Không hề để ý đến Nguyên Tiểu Ngôn, Nguyên Ân bắt đầu chăm chú xem tấu chương của y.

Nguyên Tiểu Ngôn thấy bộ dáng lãnh đạm của Nguyên Ân, thì có chút thất vọng, nhưng hấn lập tức tươi tỉnh lại ngay. Nghĩ thầm chắc là hoàng thúc đang hờn dỗi gì đấy, mình cũng nên dỗ y vui vẻ 1 chút chứ, cũng như y đã dỗ dành mỗi khi hấn ko vui vậy. Thế là liền tự tay lột 1 trái vải, đem phần thịt ngon ngọt đặt sát bên miệng Nguyên Ân, lấy lòng: “Hoàng thúc, ta đưa cho thúc ăn nè.”

Nguyên Ân có nằm mơ cũng ko ngờ được là Nguyên Tiểu Ngôn lại hành động như thế. Hấn vốn là hoàng đế cao cao tại thượng, chỉ có người khác hầu hạ hấn mà thôi. Tự mình lột vải cung phụng người khác, còn đưa đến tận miệng cho y ăn nữa. Hay là mặt trời mọc ở đằng tây rồi.

Trực giác của Nguyên Ân nói là có gian trá. Nên y càng ko thể nhận, thế là liền đẩy tay hấn ra nói: “Tự người ăn đi. Hoàng thúc còn phải xử lý chính sự nữa. Hay người qua bên kia tự chơi một mình đi nha.”

“Hoàng thúc, người ăn 1 trái thôi, ngon lắm đó.”

Trọng yếu hơn hết là hấn tự mình dứt cho ah. Thế mà hoàng thúc chẳng mấy may động đậy gì cả nha!

“Ta nói ta không ăn, người ko nghe thấy sao?...”

Nguyên Ân nhú mày, 1 lần nữa đẩy ra.

“Không nghe! Không nghe gì cả! Người ăn! Người ăn đi!...”

Tính tình Nguyên Tiểu Ngôn vốn chẳng tốt là bao. Thấy Nguyên Ân cự tuyệt hấn như vậy, lại nghĩ đến chuyện của mấy ngày nay, nên cơn giận trào dâng. Cả người bốc hỏa, ko tự chủ được mà hướng miệng của Nguyên Ân đẩy mạnh 1 cái. Sơ xẩy, trái vải bị ép bể ra, nước bắn đầy cả tấu chương, khiến cho nét bút Nguyên Ân vừa mới viết xong bị giây mực ra thành 1 chấm to.

Thật ra thì vẩy bắn tấu chương cũng chỉ là chuyện nhỏ. Cùng lắm thì viết lại 1 chút là được. Nhưng vấn đề ở chỗ, thời gian gần đây, Nguyên Tiểu Ngôn đã tích tụ ko ít giận dữ với y. Hơn nữa, vừa rồi hấn lại chẳng biết phải quấy cứ liên tục nháo loạn lên khiến người khác thật phiền mà. Thế là Nguyên Ân cũng giống như Nguyên Tiểu Ngôn, bắt đầu nổi xung thiên lên mà quát lớn: “Làm loạn cái gì thế!...”

Nguyên Tiểu Ngôn nghe Nguyên Ân nói mình đưa trái vải cho y ăn là quấy rồi, hơn nữa lại dùng giọng điệu nặng thế kia, thì mắt ko khỏi đỏ lên. Hấn cũng bắt đầu to tiếng: “Mấy ngày nay, đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra với người thế hả. Ta ko phải đã nói với người rồi sao? Sau này ta sẽ ko để người giúp ta làm mấy chuyện đó nữa ah. Ta biết người sợ làm như vậy sẽ bị các đại thần phát hiện rồi bắt tội chứ. Nên ta đã đảm bảo là sẽ ko tái phạm rồi mà. Thế thì người còn nổi nóng cái gì?! Người quá đáng ah...”

Nguyên Ân nhắm chặt mắt. Y cứ tưởng mình lạnh lùng với Nguyên Tiểu Ngôn vài ngày, để hấn có chút thời gian thanh tỉnh mà suy nghĩ lại. Từ đó có thể cẩn thận suy nghĩ mà nhận ra quan hệ giữa bọn họ. Kết quả là cái gì cũng ko có. Nguyên Tiểu Ngôn ko ngờ lại còn nghĩ là bởi hấn làm y khó xử nên mới ra thế kia. Một chút cũng chưa từng nghĩ đến y thấy hấn lên giường với người khác mà ghen tuông, mà giận dữ.

“Xem ra, người ko biết thật rồi...” Gật gật đầu, Nguyên Ân trào phúng: “Cũng đúng thôi, người làm gì có khả năng biết được. Bởi người cái gì cũng ko biết, cái gì cũng ko hiểu! Khắp thiên hạ, người là người ngu xi nhất, ngu nhất mà!”

Cơn giận của Nguyên Ân tựa hồ lên đến cực đại. Ngực phập phồng dồn dập. Mắt y như có hai ngọn lửa đang bùng cháy. Ngữ khí khi nói chuyện thật hung tợn, giống như hấn là kẻ thù của y ko bằng. Đây là lần đầu tiên Nguyên Ân phát hỏa với hấn như vậy. Bình thường thì mặt hấn vô biểu tình. Lúc bàn chuyện quốc sự thì cực kỳ nghiêm túc, khi nói chuyện tư với hấn lại rất thân quen. Hôm nay ko ngờ lại kịch liệt thế kia, dọa cho người khác nhất thời ko biết phản ứng thế nào. Trước giờ thật chưa bao giờ có chuyện như thế này cả.

Nguyên Tiểu Ngôn khịch khịch mũi, trừng lớn mắt, khổ sở ngăn ko cho nước mắt uất ức đang chực chờ lăn dài xuống má. Sau một lúc lâu mới tìm được 1 câu để nói: “Người mắng ta!...”

Đã mắng thì thôi, sao lại dùng ngữ khí hung dữ thế kia, kinh bỉ thế kia. Hấn cũng biết khả năng của mình ko bì kịp y. Nhưng cũng ko nên mắng hấn là ngu nhất thiên hạ đi? Chẳng lẽ chỉ số thông minh của hấn so với mấy thằng kém trí còn tệ hơn nữa sao? Chẳng lẽ y ko biết là mắng như thế hấn sẽ rất thương tâm sao?

Y nói ko muốn phạm thượng, sao lại mắng xa xả vào hoàng đế là hần thế kia? Hần đây đến tột cùng là đã đụng chạm gì đến y nào?

Nguyên Tiểu Ngôn càng nghĩ càng thấy mình thật vô tội. Thế là đôi mắt đỏ hoe kia liền nháy nháy mấy cái rồi chảy đầy nước mắt. Hần đau lòng quá! hoàng thúc sao lại xúc phạm hần như thế. Ko khống chế được, tay liền giật đứt chuỗi chân châu trên bàn. Tất cả đều rơi xuống.

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

“Không được khóc!” Nguyên Ân mặt đầy cảm phẫn nhăn chặt mày lại, vừa nhìn hần trừng trừng vừa nói: “Ta là bị mù mới đồng ý với tiên đế, giúp chăm sóc hài tử của người.”

“Ta không phải hài tử nha, lúc ta kế vị cũng tròn 15 tuổi rồi đó.”

Lại nói tiếp, thời gian trôi qua thật mau quá đi. Chớp mắt một cái, hần giờ đã 20, quan lễ cũng vừa qua xong rồi mà.

“Hừ, đáng tiếc đầu óc chỉ bằng trẻ con 5 tuổi thôi. Cái gì cũng ko hiểu! Người nếu có thể thận trọng suy nghĩ thì sao ta lại nổi giận chứ. Ngốc thì nhận đại là ngốc đi...”

Nguyên Ân vừa nói vừa gạt tay của Nguyên Tiểu Ngôn ra. Y muốn đem quyển tấu chương bị dơ để sang 1 bên. Bỗng [Rầm] 1 tiếng vang lên. Là ngay lúc đó, Nguyên Tiểu Ngôn va phải bát thủy tinh, nó liền từ trên bàn rơi xuống, vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, từng trái từng trái vãi cứ thế mà lăn lon lóc đi.

Thật ra, lòng Nguyên Tiểu Ngôn vốn đã nghĩ mình phá dơ tấu chương là chuyện thật có lỗi đi. Hần muốn giảng hòa nhưng chưa biết nên nói làm sao. Kết quả là bị Nguyên Ân liên như vậy mà mắng tới tấp, cuối cùng còn lạnh lùng đẩy hần ra thế kia. Lại nhìn đến mấy trái vãi đang rơi vãi đầy sàn, hần thấy tim mình cũng giống thế, vỡ tan từng mảnh hết trơn rồi. Khổ quá đi mất, thế là mấy lời xin lỗi đã soạn sẵn trong bụng giờ biến mất ko thương tiếc. Lòng hần giờ chỉ có tên Nguyên Ân kia là đáng giận nhất thôi. Mà hần cũng ko biết nên tu dọn thế nào cho ổn, liền vứt luôn trái vãi đang cầm trên tay, hai mắt đỏ hoe, chạy như bay ra khỏi chỗ đó.

Nguyên Ân bị Nguyên Tiểu Ngôn chọc cho âm ức đã lâu. Cuối cùng sau 1 hồi nháo sự cũng nhịn ko nổi mà bạo phát, lửa giận từ trong tim gan ngàn ngút bốc lên tận đỉnh đầu. Lúc ấy, nước mắt của Nguyên Tiểu Ngôn so với cơn giận điên cuồng của y chẳng thấm vào đâu. Giờ nhìn lại mấy trái vãi đang rơi đầy sàn, lại thấy Nguyên Tiểu Ngôn môi mấp máy, mắt ướt đầm, kích động chạy ra ngoài, thì lại đau lòng quá đổi. Lửa nóng kia như gặp phải đại hồng thủy, nhất thời, toàn bộ đều bị dập tắt, chẳng còn tí ti gì cả. Nhìn nhìn thêm mấy trái vãi 1 chút nữa, y đã bắt đầu cảm thấy mình có chút quá đáng rồi.

Tại sao y ko thể khống chế được cảm xúc, dù gì cũng ko nên trút giận lên Nguyên Tiểu Ngôn như thế ah. Tuy y giận cũng đáng lắm mà. Hần ta cái gì cũng ko biết hết cả.

Kỹ càng ngẫm lại Y vốn đối với Nguyên Tiểu Ngôn là phi thường sủng ái không được, không thể dùng cách bạo lực để cho Nguyên Tiểu Ngôn biết được tình cảm của y đối với hần rùng mình. Nhưng cũng ko cách nào làm cho cái người đầu to não nhỏ Nguyên Tiểu Ngôn kia tự mình hiểu được chuyện kia cả. Cách nào cũng ko được cả, chỉ sợ càng làm càng sai, dẫn đến Nguyên Tiểu Ngôn sẽ sinh ra sợ hãi và chán ghét đối với y. Thế thì thật hỏng bét mà. Thôi thì, đành phải tự mình muối mặt đi tu dọn tàn cuộc vậy.

Nghĩ đến đây, Nguyên Ân không khỏi thở dài, rồi ngồi xổm xuống bắt đầu nhặt lại mấy trái vãi đang rơi tán loạn kia.

Hoàng Cực điện.

Một bóng trắng trắng xuất hiện trước mặt. Nguyên Tiểu Ngôn ngẩng đầu nhìn lên, là Nguyên Ân đang cầm trên tay 1 cái bát đựng vãi khác đến cho hần. Y còn bày đặt phô ra cái mặt cười cười nữa chứ.

Nguyên Tiểu Ngôn giờ thấy người này thật đáng ghét quá sức đi được, liền quay người sang chỗ khác. Hắn phải ngủ một canh giờ mới được nha.

Lúc này, hắn từ chỗ Nguyên Ân chạy về, lại kiềm lòng ko được, mà rớt thêm vài giọt nước mắt to như hạt đậu nữa cơ đấy. Thật đau khổ lắm chứ chẳng chơi đâu nhá. Giờ đây, tên tội đồ gây chuyện này lại xuất hiện sờ sờ trước mắt thế kia. Lòng Nguyên Tiểu Ngôn hầy còn giận dữ đây này, nên hắn chẳng thêm ngó ngang gì đến y cả. (Hữu thể là văn phong tác giả như thế, chứ bạn Hữu ko có ‘chém’ đâu ăh, hix hix!)

“Ko phải Tiểu Ngôn nói vãi này ngon lắm sao? Sao lại ko ăn cho rồi đi?”

Nguyên Tiểu Ngôn “Hừ!” 1 tiếng, tiếp tục làm lơ, ko thèm để ý đến Nguyên Ân.

Nguyên Ân thở dài, nói: “Đến thúc dút cho Tiểu Ngôn, Tiểu Ngôn cũng ko chịu ăn nữa sao?”

“Vừa rồi ta cũng dút cho thúc, thúc cũng có ăn đâu? Sao giờ lại đổi lại muốn dút ta? Giỡn vui quá hén? Ta đây giờ ko muốn ăn.”

Nguyên Tiểu Ngôn tính tình vốn chẳng giỏi nhẫn nhịn là bao. Huống chi, hiện tại hắn đang ghen ngào ầm ức, làm gì mà chịu đựng ko nói lại 1 vài câu cho hả được chứ. Dù có nhắm mắt nói bừa, hắn cũng phải nói cho được ăh.

Nguyên Ân nhìn là biết ngay Nguyên Tiểu Ngôn vẫn còn quan tâm đến y. Lòng liền an tâm hơn mà cười nói. “Tiểu Ngôn thật ko muốn ăn sao?”

“Không ăn là ko ăn!” Nguyên Tiểu Ngôn liếc xéo y 1 cái.

Nguyên Ân sờ sờ mũi, thở dài, vờ làm ra vẻ trịnh trọng tuyên bố: “Này thì, xem ra vi thần buộc phải dùng thủ đoạn rồi.”

“Người dám!”

Nguyên Tiểu Ngôn cảnh giác nhìn y, thấy Nguyên Ân vốn dĩ ko ép mình ăn, chỉ là đem cả trái vãi kia cho vào miệng y, thì không khỏi bĩu môi. Vừa định cười nhạo, thì bỗng nhiên thấy gương mặt của Nguyên Ân đang được phóng đại trước mắt mình. Nguyên Tiểu Ngôn còn chưa kịp giật mình thì môi hắn đã bị Nguyên Ân bao phủ. Một thoáng ko lơ đãng, cả trái vãi đã nhanh chóng chạy vào miệng hắn.

Nguyên Ân hơi rời môi hắn, nhẹ nhàng nói: “Ăn đi, nhớ nhổ hạt ra nha.”

Nguyên Tiểu Ngôn bị hành động của y làm cho ngây dại ra, cả người cứ ngốc nghếch mà phụ họa theo. Hắn liền nhổ ngay hạt ra, trái vãi tươi ngon chạy ngay vào bụng. Nguyên Ân lại một lần nữa xâm chiếm môi hắn. Hôn thật nồng nhiệt, hôn đến độ cả người Nguyên Tiểu Ngôn nhanh chóng hoa lên, ko thể thở nổi nữa.

Sau một lúc lâu, Nguyên Ân hơi rời ra, Nguyên Tiểu Ngôn lúc này mới lấy lại phản ứng, nhanh mồm mà mắng: “Người....Người làm gì thế? Người không phải giận ta sao, ko thèm để ý đến ta mà? Giờ hôn ta chi vậy? Đồ điên!”

“Bởi vì Nguyên Ân giờ đã hết giận Tiểu Ngôn rồi nha. Tiểu Ngôn ko phải lúc trước muốn hai đứa mình cùng chung sao? Nguyên Ân hiện tại muốn bồi Tiểu Ngôn, chúng ta cùng làm có được ko?” (Dạ là chị tác giả viết thế, Má ơi! Bạn Hữu nổi da gà hết rồi, ặc ặc)

Nguyên Ân vốn chẳng phải là hờn giận gì. Bất quá, toàn bộ sự việc ko thể giải thích rõ ràng được. Nên đành phải dựa theo lời Nguyên Tiểu Ngôn mà thuận nước đẩy thuyền thôi.

Nhưng mà, cái người đang hờn dỗi là Nguyên Tiểu Ngôn kia chẳng ngu đến nỗi để mình bị y xoay vòng vòng đâu. Thế là hắn liền nắm tay lại, vừa đánh vào người Nguyên Ân vừa nói: “Thúc vô duyên vô cớ không để ý đến ta. Giờ lại muốn quan tâm là quan tâm. Thúc xem ta là gì ăh. Muốn trêu là trêu, muốn đùa là đùa. Ta là thằng ngốc ăh? Rất dễ bị chọc ghẹo phải ko? Nên ta đây giờ ko muốn cùng thúc hòa hảo đâu nhá!”

Nắm tay của Nguyên Tiểu Ngôn thấy thế mà cũng có nhiều lực thật. Đánh 1 lúc cũng đau lắm nha. Nguyên Ân cứ để mặc cho hắn đánh. Để hắn trút hết hờn giận, đánh cho đã đời, đánh đến mệt mỏi, mới dịu dàng nói: “Dù là ai thì tâm tình cũng có lúc khó chịu mà phải ko? Tiểu Ngôn cứ coi như mấy ngày nay tâm tình của thúc hơi khó chịu chút đi, được không? Hoàng thúc đảm bảo sau này sẽ ko xảy ra chuyện như thế này nữa đâu nha. Thế thì, Tiểu Ngôn có chịu tha thứ cho thúc ko đây?”

Nguyên Ân cuối cùng đã nghĩ thông suốt. Cả ngày Nguyên Tiểu Ngôn cứ mặt nặng mày nhẹ, thì có khác gì y đang tự tra khảo chính mình đâu chứ. Nhìn Nguyên Tiểu Ngôn cứ diễn đi diễn lại cảnh hai mắt đỏ hoe chạy tới chạy lui trước mặt mình như vậy thật làm y thương tâm đến chết mà. Tốt nhất vẫn là khôi phục lại quan hệ của hai người như trước đây đã. đành thuận theo tự nhiên, đi đến đâu tính đến đó vậy. Đợi đến lúc thiên thời địa lợi, trời đưa lối, đất dẫn đường thế nào Nguyên Tiểu Ngôn cũng sẽ sinh ra cảm tình ở phương diện kia với y. Còn hơn bây giờ, hành hạ hấn như thế, chẳng đạt được kết quả gì, còn làm mình khổ sở theo nữa ah.

Nhưng nếu Nguyên Tiểu Ngôn thật sự ko có tình cảm nào khác hơn dành cho mình....

Ý nghĩ u ám này làm Nguyên Ân thoáng bi ai đến độ lộ cả ra ngoài.

Bỏ đi, dù gì thì việc này cũng chỉ có thể đi một bước tính tiếp 1 bước. Nếu quá mức dồn dập, chỉ e dục tốc bất đạt mà thôi.

Tuy Nguyên Ân đã đến mức ko còn gì để có thể hạ thấp mình hơn nữa. Nhưng Nguyên Tiểu Ngôn vì mấy ngày nay phải chịu uất ức, ghen ko cách gì tiêu được, nên ‘hừ!’ 1 tiếng nói: “Không tha thứ!”

Sau đó liền quay đầu đi.

Nguyên Ân không sợ gì cả, y có bảo bối mà, thế là cười cười, rồi vờ như đầy suy tư nói: “Thế Tiểu Ngôn ko muốn cùng hoàng thúc làm chuyện kia, chuyện kia sao?” (Công nhận mặt anh nì cũng dày quá sức đi được, hix hix)

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Đây đúng là bảo bối mà. Nguyên Ân thật buồn cười khi nghĩ đến dù thế nào thì Nguyên Tiểu Ngôn cũng ko thể kìm được sự thèm thuồng này. Hấn ghen ngào trong cổ họng 1 lúc lâu mới chịu mở miệng hỏi: “Có đảm bảo là sau này ko xảy ra chuyện như thế nữa ko?”

“Thật sự đảm bảo.”

“Sẽ không bỏ mặc ta nữa chứ?”

“... Ta bỏ mặc Tiểu Ngôn lúc nào đâu?” Nguyên Ân nói.

Thì y chính là ko ngủ ở Hoàng Cực điện, ko chịu làm chuyện kia cùng hấn, thế mà bảo là ko bỏ mặc hấn đi?

“Đương nhiên là có! Thúc ko chịu ngủ ở Hoàng Cực điện. Nói là sợ các đại thần buộc tội gì đó còn ko tính đi, nhưng thúc lại còn ko chịu cùng ta làm chuyện kia kia đó. Thế chẳng phải là ko để ý đến ta là gì? Còn nữa nha, ta đem vải cho thúc ăn, thúc cũng ko thèm quan tâm. Còn nữa...Tóm lại nhiều lắm đó. Mấy ngày nay tính tình thúc thật quá đổi kỳ quái. Cứ động một chút là nói xử lý chính vụ rồi đuổi người, ko thèm để ý gì đến ta hết đó...”

[Đùng đùng đùng!] Nguyên Ân đầu hàng, “Được rồi, được rồi, hoàng thúc sau này sẽ ko như vậy nữa nha.”

Nguyên Tiểu Ngôn thật vừa lòng hả dạ, gật gật đầu, nói tiếp “Cũng ko đối xử với ta lạnh như băng đi?”

“... Thúc có sao?”

Dù có chút lợt lạt, nhưng dù gì cũng là dùng lễ đối đãi. Sao giờ lại biến thành lạnh như băng rồi?!

“Đương nhiên là có, mấy ngày nay tính tình thúc thật quái đản, mặt cứ khó đăm đăm, ko thèm cười với ta 1 cái nữa. Làm như ta thiếu thúc mấy trăm mấy vạn lượng ko bằng ấy chứ.”

“... Vậy cũng được, sau này sẽ ko như thế nữa.” Ngại tranh luận vô ích, Nguyên Ân bắt đầu dĩ phải đầu hàng.

Tuy rằng ngữ khí vẫn có chút cứng nhắc, bất quá Nguyên Ân đã rất miễn cưỡng cố gắng hết sức để lấy lòng Nguyên Tiểu Ngôn rồi. Lại nghe hắn nói: “Này cũng tạm được đi. Ta ghi nợ cho thúc đó. Nếu thúc lại phát bệnh. Ta đây sẽ ko tha cho thúc lần nữa đâu. Sẽ dùng lời tục tĩu mắng chửi thúc cho coi.”

“Dạ biết rồi, quý lắm nhai ạ!” Nguyên Ân sợ hắn sẽ còn tiếp tục nói nhây đến sáng, liền nhanh chóng tiến đến cởi bỏ y phục của hắn, cười nói: “Bảo bối, đến đến đến, nhiều ngày như vậy ko có làm rồi. Nhớ...quá... Ách... Có nhớ qua....hoàng thúc hay ko ah?”

Nguy hiểm thật, tự nhiên bật miệng nói ra là mình nhớ.... Kia chẳng khác nào tự thú chuyện lần trước y nói là làm mấy chuyện này rất cực khổ là đối trá? Thế là liền nhanh chóng sửa lại ngay.

Mấy câu này đã đánh trúng vào tâm lý của Nguyên Tiểu Ngôn, hắn dùng sức gật đầu nói: “Quá....nhớ luôn đó!” Hắn dừng lại 1 chút rồi lấy lấy giọng mà nói: “Ngày đó ta tìm thúc, thúc ko chịu làm cùng ta.”

Nhớ lại lúc đó thật đáng thương, mắt Nguyên Tiểu Ngôn không khỏi đỏ lên. Lúc đó hắn thật khổ lắm nha. Cuối cùng đành phải tự mình chủ động giải quyết....ôh...ôh....

Thấy miệng Nguyên Tiểu Ngôn mấp máy, mắt đỏ lên, Nguyên Ân cũng có chút băng khoăn, ko khỏi vỗ về: “Hoàng thúc lúc ấy là bị quý làm cho hồn phách mê muội hết rồi. Thế mới có thể cự tuyệt Tiểu Ngôn được chứ, làm cho Tiểu Ngôn khổ sở thế kia, hoàng thúc đáng bị đánh đòn lắm mà. Đến, Tiểu Ngôn nói, người đánh hoàng thúc mấy cái, thử xem có hả giận được ko?”

Nắm lấy tay của Nguyên Tiểu Ngôn, y hướng nó vào lòng ngực của mình.

Nguyên Tiểu Ngôn cũng chỉ đánh cho có được vài cái mà thôi, nói: “Tính rồi đó, cũng nói là tha cho thúc rồi mà. Ko so đo chuyện thúc quá đáng lúc trước nữa nga. Chỉ cần thúc đừng đối xử với ta như thế là được rồi ah. Nếu còn tái phạm nữa, nói cho thúc biết, ta nói được làm được, sẽ bỏ mặc thúc luôn đó.”

Nguyên Ân kéo tay hắn lại gần mà hôn nói: “Hoàng thúc đảm bảo sẽ ko có lần nữa đâu. Đảm bảo đó.”

Nguyên Ân nhắc tay thề.

“Dù làm việc đó có vất vả thế nào cũng ko được cự tuyệt nha?”

Nhớ đến chuyện kia thật vất vả, Nguyên Tiểu Ngôn sợ Nguyên Ân ngại khổ ko làm, đến lúc đó cứ để mình hắn thì đâu có được chứ, liền bảo hắn nhắc tay đảm bảo.

Nguyên Ân cười nói: “Tuyệt đối đảm bảo” y cầu còn ko kịp mà.

Nguyên Tiểu Ngôn thấy hai mắt của Nguyên Ân chẳng có lấy chút ko vui nào. Này thật rất có thành ý đi, liền cũng lập tức mà cười tít cả mắt, cuối cùng cũng vui vẻ trở lại rồi.

“Ít nhất cũng làm ba lần, có được ko?” (*lau lau mồ hôi*)

Ngày nào mà ko cùng Nguyên Ân làm, Nguyên Tiểu Ngôn lại nhớ đến y đến độ ăn ngủ ko yên. Lúc này thấy Nguyên Ân cũng thật thành tâm muốn làm cùng hắn, liền như một tên trộm vừa trúng mánh mà cười tủm tỉm.

Hắc hắc, thừa dịp hoàng thúc đang cầu xin hắn tha thứ, liền bức y làm thêm vài lần. Tin chắc hoàng thúc vì muốn nắm lấy cơ hội làm lành với mình mà ko nỡ từ chối đâu. (Bạn Hữu: mồ hôi hột chảy ròng ròng)

Tuy hoàng thúc làm với mình có vất vả thật. Nhưng sau này, mình đối với ông tốt một chút coi như bồi thường là được chứ gì

Nguyên Tiểu Ngôn đã nghĩ như vậy thật đó. Chẳng biết Nguyên Ân có từ chối hay ko, chỉ biết, lúc này có 1 người đang rất sợ hãi mình sẽ bị từ chối, lo lắng đến độ lộ hết ra mặt rồi kia. Nguyên Ân lúc trước còn thấy mình nói dối Nguyên Tiểu Ngôn nằm trên thật vất vả là ko tốt đi, nhưng giờ đây nhìn thấy cảnh mỗi lần hắn muốn làm cùng mình lại bày ra bộ dáng thật áy náy thì lòng lại khoái trá mà mỉm cười. Lời đã nói ra, giống chén nước đổ đi, sao có thể hốt lại được. Cũng may chẳng có thằng nào đủ can đảm dám nói với Nguyên Tiểu Ngôn là nam nhân khi làm ở mặt trên cũng thoải mái lắm. Nếu ko, hắn bỏ mặc y là cái chắc rồi.

Nhìn cười thật quá khổ sở rồi, khoe miệng Nguyên Ân đều đã nhanh run rẩy, liền cầm lấy tay của Nguyên Tiểu Ngôn, miết miết vào ngón áp út, rồi đưa lên miệng hôn thật sâu: “Ta nghe lời của Tiểu Ngôn, Tiểu Ngôn nói làm mấy lần thì ta làm bao nhiêu lần vậy.”

Nguyên Ân thật đúng như dự đoán. Đương nhiên làm Nguyên Tiểu Ngôn cao hứng vô cùng, liền chủ động tiến lên, ôm lấy Nguyên Ân, thật thân thiết mà hôn. Miệng hắn vừa rồi hãy còn lưu lại hương thơm của trái vải, giờ lại làm cho người khác cảm thấy ngọt đến say lòng. Nguyên Ân chẳng bao lâu thì chuyển từ bị động sang chủ động mà áp đảo Nguyên Tiểu Ngôn.

Cũng chỉ ko làm trong thời gian ngắn thôi. Ấy vậy mà hai người bọn họ ai cũng gấp gấp cả. Nguyên Tiểu Ngôn giờ đã quen rồi, dù lúc Nguyên Ân tiến vào có chút vội vàng và thô bạo thì hắn cũng chỉ nhắm mắt, nhún mày 1 cái. Chẳng bao lâu sau lại chìm đắm trong hoan lạc khoái cảm.

“Hoàng thúc, thúc vẫn cứ đến đây ngủ đi.”

Sau khi qua đi, Nguyên Tiểu Ngôn đã yêu cầu như thế.”

“Ngủ chung có được ko đó? Nếu người sướng hạnh hậu cung thì phải làm sao?” Nguyên Ân cố ý hỏi.

Nguyên Tiểu Ngôn gãi gãi đầu, nói: “Cũng thật lạ lùng lắm nha. Từ khi ở cùng hoàng thúc rồi khoái hoạt cho đến nay, ta liền phát hiện ra mình chẳng có hứng thú gì để sướng hạnh người khác cả. Chẳng những ko muốn gần gũi nữ nhân, mà ngay cả nam nhân cũng ko luôn. Cứ luôn muốn ở cùng 1 chỗ với hoàng thúc thôi hà.”

Nguyên Tiểu Ngôn vừa nói xong mấy lời này thật làm cho Nguyên Ân muốn ôm ghì lấy hắn mà kịch liệt hôn. Bất quá, y đương nhiên ko thể làm thế được. Nếu ko khéo, sẽ làm Nguyên Tiểu Ngôn biết được là y cũng thích làm với hắn lắm lắm. Loại tâm tình này, chỉ có thể để cho hắn tự cảm nhận lấy, muốn sao thì làm vậy thôi. Nếu ko phải Nguyên Tiểu Ngôn tự mình nhận ra, nói ko chừng hắn cũng có thể bảo người khác ở cùng 1 chỗ với mình lắm àh. Kia nếu lỡ như bị phản tác dụng thật, thì quá sức tệ hại rồi. Ngàn vạn lần y ko thể nào phạm phải sai lầm như thế được đâu áh.

Thế là, Nguyên Ân ngay lập tức áp chế tâm tình vui sướng xuống. Y buộc phải nói khác với lòng mình: “Chính người nếu ko sướng hạnh hậu phi, thì chẳng phải sẽ làm cho các nàng ấy phải thêm cung mịch mờ hay sao?”

Nguyên Ân nói mấy lời này thật ra là muốn dẫn đường để Nguyên Tiểu Ngôn đem số phi tần kia bố trí thật tốt. Tốt nhất là để cho ở ngoài cung hết đi. Thế thì mới dám vỗ ngực cam đoan là Nguyên Tiểu Ngôn trừ y ra sẽ ko lém phéng với ai khác hết cả. Nhưng khi Nguyên Ân nói những lời này thì đã ko lường trước được 1 vấn đề Nguyên Tiểu Ngôn trước kia vốn dĩ là gần gũi với phi tần mà. Vừa nghe nhắc đến, hắn liền nhớ ngay đến chuyện này.

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Tuy mấy năm nay, đối với bọn phi tần hắn cũng chẳng ham thích là bao. Bất quá một năm cũng tuyển vào một người. Đến bây giờ tính ra cũng có đến 5 phi tử rồi. Năm nay hắn cũng có thể tuyển thêm được nữa. Nhưng vì chuyện quan lễ nên đã chậm trễ ít nhiều.

Năm phi tử này đã sinh cho hắn đến 3 hài nhi. Nhưng hắn luôn cảm thấy, bất luận là hoàng tử hay hoàng nữ thì lớn lên đều giống y chang Nguyên Ân cả. Suy nghĩ này làm cho hắn thật tình ko mấy dễ chịu chút nào Nguyên Tiểu Ngôn khi đó còn ko biết rằng đó là sự ghen tỵ đang ngấm ngấm trong cơ thể mình. Hắn chỉ cảm thấy hoàng tử hay hoàng nữ nếu lớn lên giống Nguyên Ân thế kia, thì thật như là Nguyên Ân đang muốn soán vị mình đi. Đây chẳng khác nào là Nguyên Ân đang hãm hại mình nên hắn ko thoải mái thôi

Thế là liền hừ một tiếng, nói: “Ta không sung hạnh các nàng, không phải còn có người hay sao? Người trước kia ko phải thường xuyên đến ‘an ủi’ phi tử của ta sao?”

Nguyên Ân nghe Nguyên Tiểu Ngôn nói thế, thì ngay lập tức âm thầm đánh giá thật kỹ càng. Xem thử thái độ của hắn khi nói mấy lời này là có chút nào ghen tỵ ko. Cuối cùng, y thật thận trọng mà nói: “Sao có thể như thế được. Ta sao có thể làm mấy chuyện đại nghịch bất đạo như thế kia chứ?”

Đã làm còn ko có gan thừa nhận. Điều này khiến Nguyên Tiểu Ngôn nổi nóng, mặc kệ thân thể vừa mới hoan ái còn đang rất mệt nhọc mà [Bịch] 1 cái gối bật dậy luôn. “Này! Nguyên Ân, chuyện rõ như ban ngày rồi mà người còn nói dối được ah? Trong cung này ai mà chẳng biết đến gian tình của người hử?”

“Tiểu Ngôn đừng kích động như thế ah! Thúc giở tay xin thề, thúc với phi tử của người là trong sạch mà.” Nguyên Ân nhắc một ta thề võ về Nguyên Tiểu Ngôn đang rất bức xúc kia.

“Vậy người giải thích làm sao chuyện thường xuyên qua đêm chỗ phi tử của ta.”

“Ta đây chẳng qua là muốn đi xem thử các hoàng tử và hoàng nữ được giáo dục ra sao thôi. Cũng nhân đó mà dạy dỗ chúng 1 chút. Người xem, người chẳng trông nom đến chuyện học hành của chúng nó gì cả nha....”

Thật ra Nguyên Tiểu Ngôn đã muốn cãi lại. Ai bảo Nguyên Ân thường xuyên ngụ lại hậu cung làm gì. Để cho hắn nghĩ mấy nhóc kia là con của ông nha. Vì thế, hắn cũng lười dạy dỗ bọn chúng luôn. Nói cách khác, hắn sao có thể giáo dục con cái của người khác được chứ? Nói ko chừng để Nguyên Tiểu Ngôn giáo dục con cái, cũng tốt lắm àh. Có điều đừng dạy luôn cái ngu của hắn cho chúng là được nha.

Lại nghe Nguyên Ân nói tiếp: “... Đặc biệt là các hoàng tử, chúng là để quân tương lai của đất nước mà. Nếu ko dạy dỗ đàng hoàng, mặc kệ bọn chúng theo mẫu phi của mình học tập ra sao cũng được. Ta chỉ sợ các nàng giáo ra 1 lũ vô tích sự thôi. Hơn nữa, như thế sẽ làm cho các hoàng tử dễ dàng hình thành tính tình trể con, hay ỷ lại vào mẹ mình. Lúc đó sẽ dẫn đến chuyện ngoại thích chuyên quyền. Nên mới đặc biệt giáo dục chúng chút thôi.”

“Còn chuyện ngụ lại ở đó luôn. Là do ban ngày chính vụ bề bọn. Một chúng thời gian cũng ko có đi. Chuyện giáo dục hài tử đành phải đợi đến tối xử lý thôi. Lần nào dạy xong thì trời cũng đã khuya lắm rồi, ta tiêu phí cũng gần hết cả đêm, nếu lại trở về thì chẳng phải lại lãng phí thời gian nghỉ ngơi trên đường đi sao. Thúc ngày nào cũng thế nên mệt lắm đó. Công việc nhiều thế kia mà, đành phải tận dụng thời gian để ngủ nghỉ nữa chứ, người nói có đúng ko?”

Đương nhiên, y cũng chẳng phủ nhận mình ở lại chỗ bọn cung phi là có 1 chút cố tình. Nhưng nguyên nhân ko phải là làm cho Nguyên Tiểu Ngôn bị cấm sùng. Mà là muốn hắn cảm thấy mình và phi tử của hắn có gì đó ko minh bạch, từ đó sẽ chẳng thể nào thương yêu một ai hết. Mục đích duy nhất chỉ có 1 là y sợ Nguyên Tiểu Ngôn không thương mình. Ngược lại đi yêu người khác nên mới làm ra chuyện thế kia, khiến cho Nguyên Tiểu Ngôn chỉ cần nghĩ đến phi tử là nhớ ngay đến chuyện họ có quan hệ mờ ám với mình từ đó ko còn tâm tình gì nữa. Dù sao thì lúc đó quan hệ của bọn họ cũng ko giống như bây giờ. Y phải chịu đựng cảnh nhìn hắn cùng bọn phi tần hoan ái đã khổ sở tưởng chết đi được. Nếu Nguyên Tiểu Ngôn còn có thể yêu một ai đó nữa, y chỉ sợ rằng mình ko khống chế được mà sinh tâm ma làm đến chuyện tàn nhẫn gì cũng ko biết, nên đành phải ra hạ sách đó thôi.

Lý do thật sự thì giờ đây Nguyên Tiểu Ngôn vẫn chưa nói thích y, nên Nguyên Ân ko thể nào nói ra được rồi. Nếu để cho Nguyên Tiểu Ngôn biết mình đã sớm thương hắn từ lâu, thì có trời mới biết tiểu quỷ vô pháp vô thiên này sẽ làm đến chuyện gì nữa. Vì thế mới bịa đại nguyên nhân này mà thôi. Thật ra, muốn giáo dục hoàng tử hay hoàng nữ thì cần cần quái gì phải tiến cung kia chứ. Đương nhiên chỉ có thể là để ngủ lại mà thôi. Cũng chính là tự nhiên gieo vào lòng Nguyên Tiểu Ngôn những nghi ngờ mơ hồ này mà thôi.

Thật ra nếu vừa rồi Nguyên Tiểu Ngôn ko cứ chăm chăm vào ý nghĩ y cùng hoan ái với người khác. Thì y cũng ko giải thích chuẩn ko cần chỉnh như thế đây áh.

Tuy Nguyên Ân có thể lý giải hợp tình hợp lý đến như thế. Nhưng cũng ko thể ngay lập tức làm tiêu tan đi cội lòng dấy nghi hoặc của Nguyên Tiểu Ngôn. Thế là hắn liền nghi hoặc hỏi: “Thật vậy chẳng? Dù là chuyện giáo dục hoàng tử hoàng nữ đi nữa thì cũng đâu nhất thiết phải ngủ lại chỗ bọn cung phi chứ? Dù

một cách máy, thúc cũng nên nghĩ đó là chỗ của phi tần mà, chuyện này thúc nên tự hiểu mà ko gây ra hiểu nhầm gì mới phải chứ?”

“Này thì có hiểu nhầm gì kia chứ? Một cung điện lớn như vậy, nhiều người hầu kẻ hạ như vậy. Ta đây có tiếp xúc với cung phi hay ko, bọn họ đều ko tự nhìn thấy được sao? Nếu ko thì con mắt của một đám người kia dùng vào việc gì thế? Ta chính là quang minh chính đại đó nga. Có gì mà hiểu với nhầm hử? Tiểu Ngôn nếu đã nghi ngờ hoàng thúc ko trong sạch, chắc cũng đã hỏi qua bọn cung nhân xem thử thúc là làm gì trong cung chứ?”

Nguyên Ân thật ra là biết rõ nhưng vẫn cố tình.

Y vốn biết rõ Nguyên Tiểu Ngôn chưa từng hỏi qua tình hình của mình, nên mới cố ý nói như thế.

Thật ra, lần đầu tiên Nguyên Tiểu Ngôn bắt gặp hần ngũ lại ở cung điện của hậu phi, thì cũng muốn hỏi lắm rồi. Nhưng hần vốn đã tập thành thói quen, có hỏi cũng như ko. Vì chuyện gì bọn người của Tiểu Lục Tử cũng đều nói cho hần biết cả. Chính xác thì Nguyên Ân có ở chỗ cung phi thật. Nhưng, Nguyên Tiểu Ngôn lại lười truy ra tình hình cụ thể, tỷ như có đụng chạm hay ko, thậm chí là việc *** loạn nữa kia. Nguyên Tiểu Ngôn bình thường đều chẳng hỏi đến 1 câu, vì trong đầu đã vô thức hình thành đáp án từ lâu rồi. Hần thấy chuyện Nguyên Ân gian díu cùng hậu cung quá phức tạp đi. Nên sợ rằng mình nghe xong đáp án thì sẽ nổi trận lôi đình nên chỉ bằng chẳng đả động gì đến vấn đề hay hơn.

Lúc này, nghe Nguyên Ân nói cũng có chút hợp lý, nhưng Nguyên Tiểu Ngôn vẫn cảm thấy có điểm ko tin được cho lắm. Thế là sẵn tiện hỏi luôn: “Sao ta đây cảm thấy.... bọn hoàng tử hoàng nữ kia lớn lên có bộ dáng thật giống thúc lắm đó?” (*lau mồ hôi* Chuyện này chỉ có trong Đàm mỹ thôi *tiếp tục lau mồ hôi*)

Nguyên Ân nghe Nguyên Tiểu Ngôn hỏi như vậy, thiếu chút nữa là cười thành tiếng. Bọn chúng lớn lên giống y? Mắt của Nguyên Tiểu Ngôn là dùng để làm gì vậy trời? Mà dù có thật sự giống đi, cũng bởi vì y là chú của hần mà. Cùng là quan hệ huyết thống, lại rất gần nữa. Ko giống mới là lạ đi!

Thế là nhân tiện nói: “Tiểu Ngôn nếu vẫn ko tin, có thể đến Tây Phụng tìm 1 bà mẹ cổ, người mà có thể nhận biết thân nhân ấy. Bảo bà ta lấy chút máu trên người mấy hoàng tử hoàng nữ kia. Nếu các người ko phải cha con, thì cổ kia hút máu người rồi, sẽ ko hút máu mấy hài tử kia nữa đâu. Người đã ko tin lời thúc, hay là tìm đến thử 1 lần đi?”

Nguyên Tiểu Ngôn nhìn kỹ mặt mũi của Nguyên Ân một lúc nữa, rồi mới bán tín bán nghi, nói: “Thật ko đó? Thúc thật sự ko có lâm hạnh qua phi tử của ta chứ? Rồi mới sinh hạ mấy hài tử kia, nên hình dáng của bọn chúng chẳng khác thúc là mấy hết. Sau đó thì để một đứa lên ngôi, bắt ta thoái vị, còn thúc thì tiếp tục làm nhiếp chính vương?”

Nguyên Tiểu Ngôn đem toàn bộ sầu não từ trước đến giờ của mình mà hỏi hết ra miệng.

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Chuyện này làm mặt của Nguyên Ân tức đến đen cả lại. Y không khỏi có chút giận dữ nói: “Người không tin ta và bọn cung phi trong sạch thì thôi, còn dám nghĩ đến chuyện ta bức người thoái vị? Thì ra trong lòng người đang cười nhạo ta chứ gì. Nói hoàng thúc của người đề tiện vô sĩ như vậy ah. Nếu Tiểu Ngôn đã nghĩ hoàng thúc như thế, thì hoàng thúc còn gì để nói đây. Người buộc tội hay lắm nha. Hoàng thúc chẳng có gì để nói nữa, cũng ko phản kháng luôn. Hay vẫn chưa yên tâm, tốt nhất là giết quách thúc đi cho rồi áh? Dù sao thì thúc cũng nản lòng lắm rồi, tận tâm tận lực phụ tá người, giúp người giáo dục con cái, thậm chí nếu người đòi hỏi trên giường, cũng thỏa mãn luôn.” Nghe đến đây thì mặt Nguyên Tiểu Ngôn có chút đỏ lên. “Kết quả chẳng có gì tốt hết cả. Người thế mà tích giận đầy mình. Ta ko ngờ người nhìn ta như thế. Cúi cung tận tụy kết quả là thế này đây. Ta đây sống còn ý nghĩa gì. Người liền cho ta được toại nguyện đi.”

Nguyên Tiểu Ngôn thấy Nguyên Ân sau khi nói xong liền đứng dậy, bước xuống giường, rồi quỳ luôn trên mặt đất, thần sắc không giận cũng không vui, thì lòng hắn có chút run lên. Thế là cũng nhanh chóng chạy đến ngồi luôn xuống đất, kéo Nguyên Ân đứng dậy mà nói: “Ây da, là ta không tốt, là ta suy nghĩ lung tung, thúc đừng giận ta mà. Ta sẽ không bày bạ như thế nữa. Ta thề, nếu ta còn hoài nghi hoàng thúc thêm lần nữa. Làm cho hoàng thúc khổ sở, thì sẽ kiến cho ta...” Nguyên Tiểu Ngôn cẩn cẩn mồi mồi như đang suy nghĩ mình phải thề thế nào cho thật chân thành vào. Nghĩ mãi, lâu thật lâu mới nói tiếp: “Nếu ta còn làm cho hoàng thúc khổ sở nữa,thì hoàng thúc sẽ không còn cùng ta làm cái chuyện này nữa nha, sẽ không cho ta được hưởng thụ tư vị tuyệt vời kia nữa, được ko?” (Sặc! bé nì...hix hix...bé nì là khờ thiệt hay khờ giả vậy trời =.=ll)

Thật ra thì mấy lời kia cũng không phải là nhất thời nóng nảy mà nói đại cho xong. Dù sao cũng có 1 vài việc, chẳng phải Nguyên Ân nói không làm là hắn sẽ tin ngay là y không làm. Nếu có thể dễ dàng tin tưởng người khác như vậy thì hắn đã không phải là hoàng đế rồi. Là đế vương vốn dĩ không thể hoàn toàn tin tưởng người nào được cả. Bất quá hắn vốn lười suy nghĩ. Dù sao hắn cũng đã tính toán thật tốt cho chuyện thoái vị rồi. Hiện tại hoàng thúc cũng đã thề sống thề chết thế kia, vậy hắn còn chấp nhận đến mấy chuyện đó làm gì cho mệt thân.

Dù cho một ngày kia, Nguyên Ân quả thật lừa mình đi nữa. Tự mình bị buộc phải thoái vị, thì cứ thoái vị đi. Chết cũng chẳng là gì cả. Dù gì thì hắn cũng đã tận hưởng không biết bao nhiêu là điều tốt đẹp rồi, còn gì để tiếc nuối nữa kia chứ. Dù gì thì hắn cũng đã biết làm hoàng đế có mùi vị như thế nào rồi. Mấy năm nay cũng đã sớm chán rồi, làm hoàng đế thì sao, không làm hoàng đế thì thế nào. Hắn chẳng giống như cổ nhân, say mê quyền lực những hơn ba mươi năm trời, nhưng ngày thoải mái đếm được trên đầu ngón tay. Làm vài năm đã cho là nhiều, nên cũng đã có dự tính cho tương lai, sau này mình có thể đi buôn kiếm lời cũng tốt lắm àh. Nguyên Tiểu Ngôn lòng đã thầm tính toán mỹ mãn hết rồi đó nha. (Trời àh! Với trình của bé nì mà đi buôn thì có mà bị gạt luôn cả người àh, =))))))))

Nguyên Tiểu Ngôn đã nghĩ thật thông suốt. Nhưng vẫn ngại không dám mở miệng về dự định vĩ đại của mình. Bất quá Nguyên Ân cũng chẳng nói năng gì cả. Chính là không chịu đứng dậy. Điều này khiến lòng Nguyên Tiểu Ngôn không khỏi lo lắng, liền dùng sức hơn nữa mà kéo y lên. Kết quả, lưng hắn vì lúc này đã tận lực hoan ái, nhất thời đứng không vững nữa, thật khó chịu quá đi mất. Thế là liền tựa ngay vào mép giường mà hỗn hển thở: “Ta đã nói đến non nước này rồi, sao thúc còn không chịu đứng dậy thế. Xương sống của ta cũng đã chịu không nổi nữa rồi. Thúc thương xót ta chút đi.”

Nguyên Ân thấy Nguyên Tiểu Ngôn đang gấp rút thở đứt quãng từng hơi một. Thần sắc như làn nước mùa xuân ấm áp thật khiến mị biết bao. Thì bao nhiêu giận hờn đều bay biến hết sạch, nhìn không được mà nhào đến ôm lấy hắn rồi bế thốc lên giường. Lúc hôn hắn, y lại thở dài mà nói: “Tiểu Ngôn àh, sau này dù thế nào cũng không được nghi ngờ hoàng thúc đó. Hoàng thúc chịu không nổi đả kích đâu nha.”

Nguyên Tiểu Ngôn thấy Nguyên Ân đã nguôi giận, thì bắt đầu cao hứng, ôm lấy cổ của y mà nói: “Vừa nói rồi mà. Thúc biết rõ Tiểu Ngôn nhất gan, còn dọa người ta như thế nha.”

Nguyên Ân cười khổ, nghĩ thầm lúc này cũng không biết là ai đang dọa ai nữa àh.

Y vốn cứ tưởng mình ở lại hậu cung là chuyện bình thường lắm chứ. Nào ngờ làm cho Nguyên Tiểu Ngôn đã không thích thì thôi đi, đằng này còn khiến hắn ghìm sâu nghi ngờ trong lòng như thế. Còn cho là y muốn hắn thoái vị. Tiểu quý này, con mắt của hắn để đâu mất rồi. Toàn bộ Xạ Điều quốc đều biết, không ai có thể đối xử với hoàng đế tốt hơn y nữa mà. Vậy mà cái tên này lại nghi ngờ như quý thể kia. Thật đáng đánh đòn mà.

Nghĩ là làm, thế là y liền chủ động xoa nắn thắt lưng của hắn (*đổ mồ hôi* đánh đòn của anh Ân là đây hả trời) sau đó lại dụng lực vừa phải mà vỗ xuống mông 1 cái. Nguyên Tiểu Ngôn bỗng nhiên bị đánh liên khê ‘ưm’ 1 tiếng rồi quay đầu lại nhìn y một cách khó hiểu: “Hoàng thúc sao lại đánh Tiểu Ngôn àh.”

Mấy chuyện kia thật khó chịu mà. Nguyên Ân cũng lười tranh luận cùng hắn. Nên nhân đó mà lái lại vấn đề lúc này: “Àh, như vậy đi, chuyện vừa rồi chúng ta còn chưa nói xong mà. Tiểu Ngôn muốn thúc ở lại Hoàng Cực điện, vậy mấy cung phi kia thì phải làm sao đây?”

“Nếu hoàng thúc cũng không ‘an ủi’ các nàng, ta giờ đây càng không muốn sủng hạnh hậu cung. Để các nàng chết già nơi này quả không hợp ý trời đâu nha. Thôi thì, ngày mai ta hỏi thăm 5 người kia 1 chút. Nếu họ không

muốn ở lại cung thì có thể lên bảo người đưa đi. Tìm nhà nào đó giàu có cho tái giá hết đi.”

Lại nói, Xạ Điều là quốc gia ở phương bắc. Bản tính hào phóng vốn đã có từ rất lâu đời, cũng ko kiêng kị gì chuyện nữ tử tái giá. Bất quá, dù sao thì các nàng cũng là cung phi, quang minh chính đại mà bước thêm bước nữa, sẽ khiến cho bọn Ngự Sử xôn xao lắm lời lên ngay cho xem. Nên đành phải để bọn họ lên rồi cung thôi. Dù gì cũng chẳng có ai đủ can đảm để điểm danh xem trong cung này thiếu hay đủ phi tử nào hay ko cả.

May mắn chính là, hắn không phải loại hoang *** háo sắc. Trong cung chỉ có năm phi tử, Nếu đổi lại là 1 tên hôn quân ham mê khác, thì quá trình tái giá này chắc cũng vĩ đại như bắt thang lên tận trời ah.

Giải pháp của Nguyên Tiểu Ngôn khiến Nguyên Ân vô cùng cao hứng. Thế là y liền ôm hắn thật chặt nói: “Bảo bối ngoan quá đi mất. Vệc này cứ giao cho hoàng thúc, hoàng thúc cam đoan sẽ đem đám phi tần này sắp xếp thỏa đáng hết nha.”

Thật ra thì Nguyên Ân đã lo liệu đâu vào đó rồi. Đám cung phi cũng chỉ ở lại trong cung làm cảnh thôi. Đây chỉ là y ‘tạm thời’ quyết định trước có chút thôi hà.

Phàm là người, mấy ai lại chẳng ham thích quyền lực. Nguyên Ân cũng phần nào hiểu được suy nghĩ của đám người kia.

Xuất cung tìm một người nào đó kết hôn cũng ko tồi đi. Bất quá, nào ai biết được sau này sẽ phải gặp phải loại người nào, rồi mình phải tự trải qua cuộc sống ra sao. Chuyện tương lai của mình phó thác trong một nhà thường dân nào đó thật mờ mịt. Chỉ bằng nắm chắc hiện tại, cố gắng bồi dưỡng con mình. Dù sau này đứa nhỏ ko thành hoàng đế, nhưng tề lâm cũng là vương gia, công chúa. Minh lúc đó cũng là thái phi, ko cần phải lo cái ăn cái mặc cực khổ làm chi ah. Ở trong cung hưởng thụ sự tôn quý, còn đỡ hơn là phải thích ứng với cuộc sống bình dân mà.

Ham thích hưởng thụ quyền lực thật lớn hơn mong muốn hạnh phúc trong hôn nhân nhiều lắm. Điểm này, từ lúc các nàng kia vừa vào cung cũng đã tự hiểu rất rõ rồi. Nếu là người thông minh, thì sẽ ko trông chờ gì vào tình yêu nơi cung cấm này đâu. Phải nói là, mục tiêu theo đuổi hằng đầu của bọn họ chỉ có thể là quyền lực mà thôi.

Người theo, ta đuổi, chẳng qua cũng chỉ là nắm bắt lấy Nguyên Tiểu Ngôn cho bằng được. Bất quá, ngay chính bản thân của Nguyên Tiểu Ngôn cũng hiểu được năng lực thực sự của mình, nên cũng thật thông minh mà ko đụng chạm gì đến vấn đề khó khăn kia cả.

Vì thế, theo như tình hình trên mà nói, Nguyên Tiểu Ngôn tuy rằng cũng ko có mấy bản lĩnh, nhưng hắn tuyệt ko phải là một thằng ngốc. Nếu đã biết mình ko còn cách nào có thể nắm giữ, thì cũng nhanh trí mà nương theo người có năng lực thực sự. Tránh cho chuyện tranh quyền đoạt lợi dẫn đến cảnh đầu rơi máu chảy.

Nếu như y đoán đúng thì Nguyên Tiểu Ngôn cũng thật sự có tâm với mình lắm. Chuyện này tính ra cũng rất nguy hiểm đi. Đa số mọi người trong hoàng thất đều cho rằng đây là chuyện hoang đường. Chính là y muốn đẩy Nguyên Tiểu Ngôn vào đường cùng, để hắn phải lựa chọn. Đành phải mạo hiểm thử qua 1 lần vậy. Thật ra, nếu ko can trọng hành sự, có thể dẫn đến cảnh vạn kiếp bất phục. Tỷ như, nếu hành động ko kỹ càng, y sợ Nguyên Tiểu Ngôn bỗng nhiên thông minh thêm một chút, phát hiện ra y đối với hắn là yêu thương 1 cách sâu sắc, thì con người ngây thơ vô ngần ko hề phòng bị kia sẽ ngay lập tức biến mất. Toàn bộ thế giới của y, hạnh phúc của y cũng vì thế mà sụp đổ theo.

Thật may mắn chính là, ở phương diện tình cảm, Nguyên Tiểu Ngôn trước giờ vẫn vô tâm vô tình. Đây chính là điểm may mắn cùng bi ai của y đi. May mắn tất nhiên là, như đã nói ở trên, hắn ko cần lo lắng Nguyên Tiểu Ngôn sẽ phát hiện ra gì đó bất thường. Nhưng đây cũng thật vạn phần bi ai vì hắn cũng sẽ chẳng bao giờ biết đến tình cảm của y là gì cả.

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Đương nhiên, y đối với quyền lực mà mình theo đuổi đã rất vừa lòng. Chỉ cần tất cả đều nắm chắc trong tay. Thằng quái nào làm hoàng đế mà chả được.

Nếu một ngày kia, tự nhiên mất thứ đó đi. Thật ko thể tưởng tượng nổi mà. Nhưng mà, y sẽ chẳng bao giờ để cho chuyện mình bị mất sạch quyền lực xảy ra đâu. Y mất đi quyền lực, đồng nghĩa với chuyện y sẽ mất đi Nguyên Tiểu Ngôn. Mà chuyện này y tuyệt sẽ chẳng bao giờ để nó thành hiện thực được. Y cần quyền lực may mắn là Nguyên Tiểu Ngôn vì biết mình đỡ nên đối với quyền lực cũng chẳng có mấy khát cầu. Nếu ko, giữa hai chú cháu chắc sẽ xảy ra chuyện tranh quyền đoạt lợi đến một mất 1 còn rồi. Bất quá, nếu Nguyên Tiểu Ngôn có tính này, thì y đã chẳng thương hấn rồi. Mà nếu không thương thì chuyên y soán vị chắc chắn sẽ có khả năng rất cao đó. Giữ một người có khát vọng quyền lực cạnh mình, đối với địa vị của y thật là chuyện quá sức nguy hiểm.

Y thích cảm giác bề vạ ngồi trên thiên hạ, thích quyền lực tối cao. Nhưng y lại thích Nguyên Tiểu Ngôn hơn tất cả.

Nếu không thích Nguyên Tiểu Ngôn, thì y leo cao như vậy để làm gì chứ.

Đây chẳng qua cũng chỉ là nhiều lời thôi. Tất cả đều bất lực. Bất lực chính là y đã thương Nguyên Tiểu Ngôn. Chuyện này vĩnh viễn sẽ ko thể nào thay đổi được. Trừ khi Nguyên Tiểu Ngôn biến thành con người khác, ham thích tranh quyền đoạt lợi. Nhưng nói để cho có thôi hà, một Nguyên Tiểu Ngôn như thế sẽ vĩnh viễn chẳng bao giờ xuất hiện cả. Thế là bất lực vẫn hoàn bất lực. Y vẫn là nô lệ cho tình cảm của mình mà thôi.

Lại nói, Nguyên Tiểu Ngôn và y sau 1 trận ồn ào huyên náo, thì quan hệ đã nhanh chóng tốt đẹp trở lại. Dù đó là chuyện tốt thật ấy, nhưng cũng đem đến cho y ko ít rắc rối đi. Bất quá, xét theo góc độ nào đó, thì mấy chuyện khó khăn phức tạp này cũng được tính là ngọt ngào đi. Một sự rắc rối khiến người ta phải phì cười đó nha.

Lại nói thêm, Nguyên Tiểu Ngôn từ khi biết Nguyên Ân và phi tử của hấn ko hề xảy ra cái loại quan hệ như hấn nghĩ, tự nhiên càng lúc càng thấy bọn hoàng tử, công chúa kia thật giống mình. Đương nhiên là một giuộc của hấn ko giống mới lạ àh. Đây đại khái có thể xem là tự kỷ ám thị đi. Biết là con của mình liền thấy giống. Mà hấn cũng làm lơ với tội nó lâu lắm rồi, giờ cần phải bổ sung lại tình cảm chứ!

Thế là Nguyên Tiểu Ngôn liền bỏ ra vài ngày để đích thân mình dạy mấy đứa nhỏ học hành.

Thường là sau buổi chiều, hấn sẽ dắt tội nhỏ vào tàng thư khó. Thật ra là để cha con hấn làm mỗi 1 việc thôi. Chơi đùa.

Hấn đương nhiên cũng muốn dạy kẻ sẽ làm đế vương vài bữa chơi. Nhưng lại nghĩ đến chuyện mình và tội nhóc cũng chỉ tám lạng nửa cân là cùng. Nên quyết định bỏ hấn cho rồi. Dù sao thì cũng có Nguyên Ân mà, tin rằng, nếu hấn có ko dạy thật đi, thì chú của hấn cũng sẽ ko bỏ mặc mấy đứa con của hấn đâu. Vậy thì dạy làm quái gì? Hấn đã nghĩ như vậy nè. Nói gì thì nói, cứ mặc kệ luôn đi. Tội nhỏ còn nhỏ như thế mà. Chưa qua được 7 tuổi đầu nữa. Dù gì thì muốn đi học cũng phải đợi 7 tuổi trở lên mới được chứ. Tính theo kía cạnh này, thì đã dư dả rất nhiều thời gian đó nha. Để trẻ con phát triển tự nhiên, chơi đùa nhiều 1 chút cũng tốt. Đừng biến chúng nó thành mấy ông bà cụ non, cứ cứng nhắc như tượng gỗ ấy. Kìa dù sao cũng là con của Nguyên Tiểu Ngôn hấn mà. Nên hấn muốn con mình phải có tuổi thơ vui vẻ nhiều một chút.

Nghĩ thế nhưng hấn cũng ko biết làm sao để nói thành lời. Bất quá, chỉ cần cùng tội nó chơi cho đã là được. Thế là hấn liền mang mấy đứa bé ra đùa giỡn.

thoạt nhìn liền thấy là một đứa lớn dẫn 1 đám nhỏ chơi đùa.

Cha con thì dù sao cũng là máu mủ ruột rà. Tuy là trước kia Nguyên Tiểu Ngôn chưa bao giờ ngó ngàng đến chúng. Tuy là bọn nhỏ đối với nhiệt tình bất thành lình này của phụ hoàng có chút ngăn cách. Bất quá, chỉ vừa mới qua hai ngày, đứa nào cũng thích chơi đùa với phụ hoàng cả. Trẻ con đương nhiên ham chơi rồi. Huống hồ, trước giờ dưới sự chăm nom của mẫu phi, thì làm gì được chơi đùa, chỉ biết cầm đầu cầm cổ mà

học. Này bỗng nhiên nhảy ra 1 phụ hoàng, có thể chơi đùa mát trời như thế, đương nhiên là vui rồi. Thế là hết lần này đến lần khác, bọn trẻ con bốn năm tuổi kia có bám lấy phụ hoàng mà đùa.

Nhưng, hành động tùy tiện của Nguyên Tiểu Ngôn này đã để lại lo lắng cho bọn cung phi rất nhiều. Nhất là mẫu phi của các hoàng tử tương lai có thể trở thành đề quân. Nhấn nại chịu đựng vài lần thì được, nhưng bọn trẻ cứ ngày một chơi đùa nhiều hơn. Cuối cùng bọn họ liền đồng loạt phái người đến chỗ của Nguyên Ân để ngầm “trách cứ”. Thật ra là để kể lễ dong dài rồi hỏi thử xem nhiếp chính vương có biện pháp gì hay ko. Tốt nhất là đừng để hoàng thượng dẫn con của họ đi chơi như vậy nữa. Còn chuyện tại sao phải đồng loạt, vì nếu là 1 mình thì đồ có đứa nào dám nói ra. Cùng nhau hành động sẽ khiến cho Nguyên Ân ko dễ gì trách cứ được. Huống chi hần cũng ko phải là người ko biết quy củ mà.

Thật ra, chuyện sợ hãi y thì nói sau đi. Kể lễ chút chuyện có quái gì mà phải e dè như là trọng đại lắm ko bằng. Với sự việc như trên, Nguyên Ân đã phát hiện ra, vốn dĩ bọn họ đều sợ Nguyên Tiểu Ngôn sẽ biến con mình là hàng kém phẩm chất. Mà cho dù ko phải là thấp kém, họ cũng sợ con mình dính dáng với Nguyên Tiểu Ngôn lâu dài sẽ biến thành....ngốc y như hần. Chuyện đó thì đúng là đại sự rồi. Bọn phi tăng ai cũng ko hy vọng con mình sẽ giống như Nguyên Tiểu Ngôn ah. Các nàng đều trông mong mấy đứa bé lớn lên phải giống như Nguyên Ân vậy. Tương lai có thể là chỗ dựa vững chắc cho mình dựa vào mới được nha.

Kỳ thật, Nguyên Ân cũng ko muốn nhúng tay vào chuyện này. Nguyên Tiểu Ngôn dù sao cũng là cha của mấy đứa nhỏ, vui đùa với con cái của hần là đặc quyền tự nhiên thôi. Huống chi, hần còn biết hỏi đến y, xem y muốn dạy bọn trẻ là vào lúc nào. Rồi một chút cũng ko hề quấy nhiễu quá trình giáo dục hoàng tử, hoàng nữ của y nữa nha. Vì thế thời gian mà Nguyên Ân dạy dỗ luôn được tránh riêng ra, còn lại những lúc khác đều nghe theo sự sắp xếp của Nguyên Tiểu Ngôn vậy.

Bất quá, gần đây cung phi cứ liên tiếp đến than vãn. Nguyên Tiểu Ngôn, vốn nhàn rỗi quanh năm, hần đương nhiên có quá nhiều thời gian dư dả mà chơi đùa với bọn nhóc kia rồi.

Lại nói nữa, Nguyên Tiểu Ngôn chơi đùa với bọn trẻ cũng rất vui vẻ. Phần lớn thời gian trước kia của hần là luôn quấy rầy 1 người thật nhàm chán như Nguyên Ân. Giờ thì hay ho lắm nha, hần có thể chơi cùng bọn tiểu quý kia rồi. Mà triều đình đối với hần thì có chuyện gì để làm đâu. Vốn đang chán mồm meo lên được ấy, thì gặp phải bọn con cái này. Chơi với chúng cũng giết thời gian lắm, còn có thể tận tâm làm tròn trách nhiệm của phụ thân nữa nha. Nhất cử lưỡng tiện, thật tốt quá đi mất. Thế là ham chơi gặp thích nghịch, ngày nào hần cũng trông chờ để gặp bọn trẻ sớm thêm chút nữa nha.

“Phụ hoàng phụ hoàng, người biết làm điều sao? Làm điều cho bọn con có được ko? Ngày đó, cháu của Chu thừa tướng có kể cho chúng con nghe tụi nó ở ngoài thành được chơi điều. Nhiều người cùng thả thả, cũng có nhiều điều lắm, đẹp lắm.”

Tiểu công chúa mới 4 tuổi chạy đến gần, vừa hỏi vừa tràn ngập chờ mong. Vài đứa bé khác, thậm chí là đứa lớn nhất được 5 tuổi, mặt mũi luôn lúc nào cũng học Nguyên Ân mà khó khăn lắm, cũng đều quay về phía hần. Rõ ràng bọn chúng đối với chuyện này đều cảm thấy rất hứng thú rồi.

Tuy rằng làm điều cũng thật khó khăn đi. Nhưng là cha thấy ánh mắt trông đợi của con mình như vậy, sao có thể từ chối được đây? Thế là Nguyên Tiểu Ngôn liếc nhìn ngược mà nói: “Phụ hoàng đương nhiên sẽ làm. Nhưng mà dù thế nào chúng ta cũng ko thể ra ngoài thành thả được. Chỉ có thể chơi ở ngự hoa viên thôi, biết ko?”

“Biết rồi ạ!” Bọn trẻ nhất loạt trả lời.

Không thể ra khỏi cung để chơi là thiệt lắm rồi. Nên Nguyên Tiểu Ngôn đương nhiên đã đồng ý ngay với yêu cầu của bọn nhỏ.

Thế là, đại công chúa liền rất phấn khích nói: “Chúng ta mau bắt đầu đi!”

Đang định gọi người chuẩn bị nguyên liệu, thì bị Nguyên Tiểu Ngôn kéo lại.

Nguyên Tiểu Ngôn cười méo sệch, miễn cưỡng nói: “Khụ... Này có điều, cách làm phức tạp lắm. Đợi phụ hoàng về xem lại đã, rồi dạy cho các con sau nha. Chúng ta lần sau làm có được ko? Lần này, phụ hoàng dạy các con chơi tăng đá này hay lắm.”

Nói là để xem lại, thật ra muốn kéo dài thời gian đến vài ngày sau. Đợi hẳn tìm 1 ai đó biết làm điều học lại đã. Ai bảo, hẳn nào có biết làm thứ đó chứ.

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Bọn nhỏ dường như chẳng thiết tha gì với lời đề nghị này cả. Tụi nhóc đang rất hưng phấn nha, giờ nói ko làm, còn bắt chúng phải đợi thêm vài ba ngày nữa. Liên cha nào con nấy, phản ứng y hệt như Nguyên Tiểu Ngôn ấy. Là tự nhiên mất hứng. Mấy nhóc kia đều hầy còn trẻ con, năng lực tự kiểm chế vẫn chưa được tôi luyện thành là mấy. Ngay cả bản thân Nguyên Tiểu Ngôn đều đã lớn thế này rồi, nhiều khi bị ai quấy rầy lúc đang chơi đùa cũng bực mình lắm ấy.

Trẻ con mà nhốn nháo thì thật quá sức đáng sợ. Trừ khi đạt được yêu cầu của tụi nó, bằng ko sẽ quấy lên quấy xuống. Huống chi giờ có đến vài đứa chứ chẳng chơi. Đầu óc Nguyên Tiểu Ngôn liền nhanh bị làm cho đảo lộn cả lên. Thật quá may mắn, ngay lúc này đây đại cứu tinh của hắn đã xuất hiện, chính là hoàng thúc Nguyên Ân chứ chẳng ai cả. Thế là, Nguyên Tiểu Ngôn liền chạy ngay đến, đứng sát bên Nguyên Ân, rồi hướng về mấy tiểu quỷ kia mà nói: “Nhiếp chính vương đã đến rồi. Phụ hoàng cần phải bàn chuyện quốc gia đại sự với ngài ấy. Lần sau làm điều với các con nha!”

Hắn vừa nói, vừa nháy mắt với Nguyên Ân. Y liền hiểu ngay, đưa tay sờ sờ mũi mà nói với mấy tiểu quỷ: “Làm điều phải tốn rất nhiều thời gian. Nên đợi phụ hoàng của các người làm xong rồi cùng nhau thả, được ko?”

Trẻ con khi thấy người chúng sợ hãi thì dù có náo loạn cách mấy cũng sẽ ngưng bật ngay. Mà Nguyên Ân lại chính xác là người chúng sợ đến nỗi chẳng đứa nào dám lấn tẩn cả. Càng sợ bao nhiêu thì lại càng nghe lời bấy nhiêu. Thế là mấy đứa nhóc kia dưới sự trông nom của bọn cung nhân đều rời khỏi “Hiện trường trò chơi” quay về tìm mẫu phi của mình.

Cuối cùng, việc ầm ĩ kia cũng đã kết thúc theo tiếng bước chân của bọn tiểu quỷ. Nguyên Tiểu Ngôn thở phào nhẹ nhõm. Lúc này mới nói: “Ahhhhh, hoàng thúc, sao thúc lại đến đây thế?”

Theo lý mà nói, thì Nguyên Ân vốn ko được phép đến đây ah!

“Chơi với bọn nhóc kia có mệt lắm ko?” Nguyên Ân hỏi như trả lời.

Nguyên Tiểu Ngôn cười nói: “Lúc thường thì vui lắm, nhưng hôm nay mới đụng chuyện, có chút mệt rồi.”

“Có muốn chơi với tụi nó từ 6 ngày 1 tháng đổi xuống thành 4 ngày ko? Như vậy thì người sẽ dễ chịu hơn 1 chút?” Nguyên Ân hỏi tiếp.

Lúc này Nguyên Tiểu Ngôn đang rất khí thế dạt dào. Nếu khuyên hắn sau này đừng chơi với bọn nhóc nữa, e rằng sẽ ko chịu đâu. Nên Nguyên Ân liền trì hoãn thử xem có thể bớt thời gian xuống hay ko. Như thế cũng có thể có câu trả lời đáng hoàng với bọn cung phi ah.

Chỉ có điều Nguyên Ân không thể nào ngờ là. Nguyên Tiểu Ngôn dù cảm thấy mệt thật, nhưng chơi đùa với con trẻ lại vui hơn rất nhiều. Huống chi 1 tháng cũng chỉ gặp nhau có 6 ngày thôi. Dù có mệt thì vẫn còn thời gian nhàm chán sau đó mà nghĩ ngợi. Nên hắn cũng quên mất mệt mỏi, chỉ nhớ rõ cảm giác thú vị mà thôi. Tính tới tính lui, một người ko thể nào chịu nổi nhàm chán như Nguyên Tiểu Ngôn sao có thể chấp nhận được chứ. Thế là hắn liền nói ngay: “Ko cần, ta thấy vậy là tốt lắm rồi. Một tháng chỉ gặp mấy đứa bé có mấy ngày. Ta đây là phụ thân thật là tệ mà.”

Nguyên Ân gật gật đầu, nói: “Tùy người thôi.”

Thật ra, Nguyên Ân cũng ko muốn can thiệp vào chuyện này nhiều cho lắm. Y cũng cảm thấy, trẻ con đương nhiên học hành là quan trọng nhất. Nhưng cũng nên có thời gian để vui chơi. Dù sao chỉ cần tiết

chế lại 1 chút là được. Nên cứ y theo lời Nguyên Tiểu Ngôn nói, nếu hấn đã ko thích thì y cũng chẳng bắt buộc làm gì.

Về chuyện của hậu cung. Y cũng ko cần phải quản nhiều như thế làm gì. Chỉ cần bế miệng lại tỏ vẻ y ko có quyền can thiệp vào chuyện của hoàng thượng và nhóm hoàng tử và hoàng nữ tự do chơi đùa. Sau đó lại nói rõ với các cung phi kia, để các nàng hiểu con mình dù chơi đùa cũng ko có gì quá đáng. Cứ để 5 đứa nhóc chơi thật vui vẻ đi. Nếu có hư hỏng thì cả bọn cùng hư cứ có riêng đứa nào đâu mà sợ. Huống chi, y sẽ ko bao giờ cho phép chuyện như thế xảy ra. Nên các nàng ấy cứ yên tâm để cho phụ tử của Nguyên Tiểu Ngôn có ko gian riêng 1 chút là ổn rồi.

Tin rằng khi nói như thế, bọn cung phi sẽ ko có ai ko chịu đưa con mình đến đây chơi đùa. Thậm chí, dù ko muốn cũng sẽ ko trách mắng bọn trẻ đâu. Vì nếu, lỡ như bọn nhóc này lỡ miệng nói ra ý đồ của mẫu phi mình trước mặt Nguyên Tiểu Ngôn hoặc Nguyên Ân, rất có thể sẽ làm cho Nguyên Ân mất hứng. Nếu y ta mà mất hứng, thì tương lai làm đông cung thái tử của đứa bé kia coi như tan tành mây khói. Điều này đương nhiên xuất phát từ sự sợ hãi đối với Nguyên Ân, mà phải bấm bụng làm ngược lại ý mình. Bất quá để có thể đạt được kết quả, Nguyên Ân y cũng sẽ rất sẵn sàng bỏ qua mấy quá trình trung gian ah.

Nói thêm 1 chút, dù cho các nàng kia đang bất mãn thật, cũng sẽ ko dám đồng loạt dùng phương pháp trách cứ như lần trước nữa. Lỡ chọc vào Nguyên Ân, thì ai mà biết được mình sẽ gặp phải chuyện xui xẻo gì. Tỷ như, rõ ràng có đến 3 hoàng tử có thể chọn làm đông cung. Nhưng y lại gạt ra hết, mà chọn 1 ai đó trong tôn thất thì sao. Dù sao thì cả thiên hạ đều biết Nguyên Tiểu Ngôn kia là con rối mà. Nguyên Ân ko muốn chọn con của Nguyên Tiểu Ngôn làm thái tử, cũng chẳng ai dám nói gì đâu. Thậm chí, nếu muốn y cũng có thể bảo Nguyên Tiểu Ngôn viết 1 tờ giấy thoái vị cho rồi để chặn lấy miệng đời. Dù sao thì trong mắt các nàng, cũng chẳng phải là ghét bỏ Nguyên Tiểu Ngôn, thậm chí còn có chút cảm tình nữa kia.

Thế là chuyện chơi đùa cùng bọn trẻ coi như hạ màn. Mà bọn nhóc từ lúc được Nguyên Tiểu Ngôn “dạy dỗ” thì cũng bị ảnh hưởng bởi tinh thần sáng sủa (là tác giả viết, ko phải Hữu =.=||) của hấn nên cũng thay đổi hoạt bát hơn xưa nhiều lắm. Bọn chúng có lẽ vẫn phải tranh đấu cho ngôi hoàng đế trong tương lai, nhưng những khoái hoạt của hiện tại hấn sẽ ko bỏ lỡ đi. Chỉ cần nhiều đó, chắc chắn bọn chúng sẽ có được 1 quãng thời gian đáng nhớ nhất trong cuộc đời nhân sinh của mình. Đây là đủ rồi!

Đây là điều mà cả Nguyên Tiểu Ngôn và Nguyên Ân đều mong mỏi.

Chuyện Nguyên Tiểu Ngôn vui chơi cùng con hấn, đối với Nguyên Ân mà nói cũng ko phải là chuyện gì phức tạp lắm. Chuyện phức tạp rắc rối lớn nhất chính là...

Nguyên Tiểu Ngôn đối với chuyện giường chiếu luôn hứng thú dào dạt. Một hai lần đầu còn cảm thấy chân mềm lưng đau đòi nghỉ ngơi 1 chút rồi làm tiếp. Giờ quá quen rồi, nên đêm nào cũng muốn. Gần đây nhất, là khi thân thể của y có chút ko khỏe nên ko thể chịu theo nhu cầu ngày càng mạnh kia. Thế là khiến hấn thấy khó chịu ngay. Nguyên nhân thứ hai là, Nguyên Tiểu Ngôn đầu cần phải lâm triều vào sáng sớm đâu chứ. Nên dù thất lưng của hấn có đau hay ko, thì sáng hôm sau vẫn có thể ngủ thẳng giấc để khôi phục lại sức lực tiêu pha vào đêm hôm trước.

Thế là, Nguyên Ân cảm thấy khoảng thời gian lý tưởng nhất của mình đều bị Nguyên Tiểu Ngôn phá vỡ hết rồi. Hấn ít ra chẳng phải lâm triều ngày nào mà. Nên cứ thường xuyên quẩn lấy y. Ngay cả pháp luật cũng có quyền cự tuyệt nữa đó nha. Nhưng tiểu quý này chẳng biết làm sao lại thành thạo mấy thủ đoạn câu dẫn linh tinh kia. Cứ chủ động thiêu đốt làm Nguyên Ân ko cầm cự được, kết quả chỉ có thể là “hiến thân” cho hấn mà thôi. Đáng thương cho y, cứ nhiệt tình thức khuya dậy sớm. Vất vả vội vàng, ko có lấy thời gian nghỉ ngơi. Nên nhìn thoáng qua so với người hàng đêm phơi phơi như Nguyên Tiểu Ngôn thì có chút khổ cực hơn rồi.

Điểm đáng mừng duy nhất của y chính là, Nguyên Tiểu Ngôn biết y thật vất vả đi. Đương nhiên giữ hai người bọn họ buộc phải hiểu như vậy. Nguyên Tiểu Ngôn luôn cảm thấy hoan ái ở mặt trên luôn cực khổ mà. Nên từ đó suy ra chú của hấn chắc là khổ lắm đây. nên đại đa số thời gian hấn đều ngoan hơn trước nhiều lắm. Quan hệ giữa bọn họ ko hề xảy ra chuyện gì tệ hại cả. Nổi ón lạnh đầu tiên của y đã chấm dứt. Nguyên Tiểu Ngôn đã tin là y ko hề ngang ngược, kiêu ngạo, láo xược. Nếu ko thì thật nhứt đầu ah. Thêm vào đó, hấn còn biết bảo ngự trù chuẩn bị thức ăn bổ dưỡng cho y nữa nha. Bất quá cũng chẳng phải là do thương yêu gì y. Chẳng qua là khi y xử lý việc quốc sự xong thì đã mệt đến thở chẳng ra hơi. Vừa về đến

tầm cung thì đã ngã lắn ra ngủ, chẳng có lấy chút xú tinh thần ân ái với hần gì hết trơn áh.

Ráng nhìn được 1 thời gian. Thật sự đã ko nhẫn được nữa rồi, Nguyên Ân chỉ có thể mở miệng nói về chuyện này thôi. Nếu ko y cứ bị gánh nặng tâm lý đè chặt thế này, thế nào cũng sẽ biến thành “tính” thú mất. Y ko muốn cuộc sống đang quá sức tốt đẹp của mình lại vận động xuống dốc như vậy.

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Tối hôm đó, do buổi sáng công việc rất nhiều, nên cả người đều rũ rượi. Nguyên Ân đến khuya mới về, vừa tắm xong đã buồn ngủ trĩu mắt. Nhưng tiểu sắc quỷ vốn đã đi ngủ, vừa hay y về thì tỉnh như sáo, cười hì hì mà nhích lại gần.

Hôm nay đã rất mệt, nên Nguyên Ân thật quá ngao ngán đi. Y cố tình lựa lúc Nguyên Tiểu Ngôn ngủ rồi mới về. Tưởng rằng như thế sẽ thoát được 1 kiếp. Kết quả tiểu quỷ này ngủ tỉnh thật áh, vừa nghe động 1 chút là giật mình thức dậy ngay. Đó, mấu chốt là ở đó, vì vốn Nguyên Tiểu Ngôn chỉ vờ thôi, chứ có ngủ chút nào đâu.

“Hoàng thúc mệt lắm phải ko? Tiểu Ngôn giúp thúc xoa xoa vai nha?”

Nguyên Tiểu Ngôn giờ đây càng lúc càng “hiền lành” nhá, sẵn sốc như thế, dịu dàng nũng nịu như thế, sao đành lòng nhìn được. Nếu y nhìn được thì làm quái gì còn chuyện gì để nói nữa kia chứ. Hết cách rồi, tên tiểu sắc quỷ này, tự nhiên trở nên ngoan ngoãn thế kia, khẳng định là đang chuẩn bị để cấp tốc biến thành yêu tinh áh. Là yêu quái đòi mạng người, nhanh chóng hút hết sinh lực của y mà.

Nguyên Tiểu Ngôn vẫn chưa đá động gì đến chuyện vận động giường chiếu cả. Nên Nguyên Ân cũng nhắm mắt để mặc cho hần hần hạ mình.

Đúng như Nguyên Ân dự đoán, Nguyên Tiểu Ngôn xoa xoa 1 chút thì động tác liền biến đổi. Bàn tay nhỏ bé bắt đầu mò xuống khuôn ngực rắn chắc của hần, chuyển động, nhu miết. Đó là do học của người nào đó áh! (hoàng thúc: mấy chuyện này trời sinh nó thế, tự mình cũng biết mà.)

“Hoàng thúc, thích ko?”

Tiểu sắc quỷ ghé vào tai y thì thầm như đang thổi nhẹ. Giọng điệu vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng ngọt đến tận xương tủy.

Nguyên Ân khề ừ một tiếng, ko thềm hé đến nửa mắt. ko phải ko thể mà là ko dám nói. Nói hiện tại y đang thích chết đi được ấy.

Nguyên Tiểu Ngôn thấy mắt y cứ nhắm chặt, thì là gan càng lúc càng lớn, liền mở ra vạt áo của y, hướng xuống cự long đang ẩn mình mà sờ sờ.

Lần này Nguyên Ân quả thật động. Y nắm lấy bàn tay đang làm loạn kia mà thở dài, nói: “Bảo bối, người xem chút đi áh. Hoàng thúc ngày nào cũng phải xử lý chính vụ. Chuyện kia, hai ta hãy để ít nhất là cách 1 ngày làm 1 lần được ko? Nếu ko, thúc thật sự quá cực khổ rồi đó.”

Nguyên Ân dùng dáng vẻ đáng thương kiểu như: “Người đừng ép thúc” mà nhìn Nguyên Tiểu Ngôn, liền thấy hần có hơi chút ray rứt.

Thật ra, lúc đầu là do ham vui nên ko tính đi. Nhưng dần dà, mấy chuyện như thế này, hiện tại nếu ko làm ít nhất 1 lần thì sẽ ko thể nào ngủ được. Hoặc có ngủ cũng không thoải mái gì cả. Ai bảo hần và Nguyên Ân hoàn toàn khác biệt như thế chứ. Hần vốn từ sáng đến tối có mó tay vào việc gì đâu. Sức lực đương nhiên được tích tụ dồi dào. Buổi tối nếu ko vận động kịch liệt 1 chút thì đương nhiên ko thể ngủ ngon được rồi. Đương nhiên ngoại trừ việc cải thiện chất lượng giấc ngủ ra thì đối với mấy hoạt động giường chiếu này,

hắn thực có hứng thú đi. Vì thế, ko thừa dịp đang trẻ trung sung sức mà đêm đêm xuân tình, chẳng lẽ phải chờ đến khi tuổi già sức yếu. Thế thì con bao nhiêu lực để mà làm chứ?!

Tuy ko muốn giảm bớt phúc lợi, nhưng cũng nên chăm lo đến chuyện vất vả của Nguyên Ân chứ. Thế là liền thuận miệng nói đại: “Như vậy đi, để ta giúp thúc xử lý chính vụ, có được ko?” (Bạn Hữu: Oh my god!)

Khỏe môi Nguyên Ân run giật liên hồi, nghĩ thầm để hắn xử lý chẳng phải càng làm càng hỏng sao? Bất quá, mấy lời này ko thể nói thành câu nha để tránh đụng chạm đến tinh thần tích cực đột xuất của Nguyên Tiểu Ngôn. Y chỉ có thể nói: “Quốc gia đại sự không phải vừa nhìn là có thể làm được ngay đâu. Cần phải học tập đảng hoàng đó. Thúc thấy cần phải học ít nhất là vài ba năm. Tiểu Ngôn nói xem còn cách nào giúp thúc nữa ko?”

Nguyên Tiểu Ngôn ngẫm lại thấy việc này cũng đúng. Ko khỏi có chút ân hận vì những năm vừa qua đã ăn chơi quá sức như vậy.

Nhưng mà nghĩ thêm chút nữa, ngày trước mình đâu phải là ko muốn làm việc đảng hoàng. Dù sao lúc ấy cứ tưởng hoàng thúc sẽ soạn vị, nên mới chơi bời như thế. Cứ muốn vui vẻ thêm ngày nào hay ngày ấy mà thôi. Thế giờ đây, chú của hắn cũng đã thề sống thề chết là ko soạn vị mà. Sao vẫn còn mê chơi như trước thế? Chỉ có thể kết luận là, hắn vốn ham chơi nhiều quá nên quen mất rồi. Ko thể sửa được nữa.

Nguyên nhân làm hắn hối hận ko phải vì ko thể xử lý chính vụ được. Mà là giờ đây, chẳng thể hưởng hết chuyện thú vị đi. Hối thật ấy!

Thế là Nguyên Tiểu Ngôn liền cúi thấp đầu nói: “Vậy được rồi, ta nghe lời hoàng thúc, để cách ngày làm một lần vậy.”

Nguyên Ân nhìn thấy bộ dáng ko tình nguyện kia, liền nhéo nhéo má hắn, cười nói: “Tiểu tử ngốc, sao lại thích chuyện mây mưa thế hả?”

“Chẳng lẽ thúc ko thích sao?” Nguyên Tiểu Ngôn bĩu môi hỏi lại.

Nguyên Ân trầm ngâm chốc lát. Y lựa lời khéo léo nói để khoai nhạc trong tương lai của mình ko bị giảm đến quá mức: “Thích chứ, nhưng mệt quá thì ko được rồi. Ai bảo ngày nào sự vụ cũng nhiều như núi thế kia.”

Mấy lời này khiến Nguyên Tiểu Ngôn thở dài, nằm ngã ra giường mà nói: “Thật ra, ta cũng ko muốn mây mưa hàng đêm. Chỉ là ban ngày làm quá ít việc đi. Tối đến lại ngủ sớm như vậy. Ta ngủ ko được mà.” Ai bảo thời xưa ko có TV hay vì tính gì để tiêu khiển làm chi “Dù cho đầu hôm có ngủ được. Nửa đêm thế nào cũng tỉnh lại. Mà đã tỉnh thì lại ko ngủ được. Nằm đến hơn 1 canh giờ mới có thể mơ mơ màng màng thôi. Chuyện thức giấc nửa đêm làm cho người thật khó chịu mà. Nhưng lần nào hoan ái xong đều ngủ rất ngon nha. Ta có thể ngủ thẳng đến hừng đông luôn đó. Kia thật thoải mái, nên ta quen rồi, đêm nào trước khi ngủ cũng phải làm ít nhất 1 lần.”

Nguyên Ân giờ đây mới hiểu được nguyên nhân thực sự. Nguyên Tiểu Ngôn không phải ham mê đến độ đêm đêm hoan ái là tốt lắm rồi. Nếu ko phát hiện ra chuyện này, y ko sớm thì muộn cũng sẽ bị tiểu quỷ này làm cho cạn kiệt đến vô cảm. Viễn cảnh như thế thật đáng sợ mà, khiến cho Nguyên Ân vừa nghĩ đến thôi đã ko ngừng run rẩy.

May mắn là chuyện ko như tưởng tượng của y. Điều này làm y yên tâm hơn rất nhiều. Thế là liền cười nói: “Chuyện này cũng dễ giải quyết thôi. Người chính là tình lực quá thừa. Vậy thì, ngày mai thúc sẽ giao cho người vài chuyện. Đem sức lực dư thừa kia tiêu hao bớt. Đảm bảo, đến tối chán chán người sẽ ngủ thật ngon.”

“Ha....Chuyện có thú vị ko đó. Nếu buồn chán ta đây liền ko làm....”

Đề nghị của Nguyên Ân tuy ko tồi. Nhưng điều hắn lo lắng là tình hình thực tế kia. Thế nên Nguyên Tiểu Ngôn mới ngưng ngưng ấp úng như vậy.

Tuy rằng giấc ngủ rất quan trọng, nhưng nếu bắt hắn làm chuyện mình ko thích. Thế thì thật sống ko bằng chết.

“Đảm bảo thú vị!”

Nguyên Ân nói chắc như đinh đóng cột, khiến Nguyên Tiểu Ngôn quá đỗi tò mò. Thầm nghĩ ko biết đó là chuyện gì. Dù sao, tìm được chuyện thú vị để giết thời gian ko phải là chuyện dễ dàng gì đi. Hơn hết, nghe giọng điệu của Nguyên Ân giống như là chắc chắn lắm vậy. Chuyện gì có thể làm hấn thú vị đến thế đây?

Đầu Nguyên Tiểu Ngôn giờ đây đang đầy dấu chấm hỏi.

“Chuyện gì vậy?” Nguyên Tiểu Ngôn nhin không được hỏi.

“Chờ chút đi, tạm thời ko nói cho người biết. Ngày mai sẽ biết ngay thôi.”

Nguyên Ân giương mắt thật thần bí. Xong lại nằm ngay xuống ngủ. Nguyên Tiểu Ngôn thấy y như thế, cũng ko còn cách nào cả. Chỉ biết nhẫn nhịn. Bất quá, mới mờ sáng ngày hôm sau, hấn đã thức dậy, lay lay người rất thân thiết hầy còn đang say ngủ bên cạnh mình là Nguyên Ân, nói: “Hoàng thúc, trời sáng rồi, thức dậy đi.”

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

Nguyên Ân đuổi người, cổ tình hỏi: “Sao hôm nay dậy sớm thế?!”

Thật ra y đã biết quá rõ về tiểu quỷ này rồi. Chắc cũng nhẫn nhịn cực khổ suốt cả đêm ấy. Lấy tính cách tò mò của hấn ra làm mỗi nhữ, liền lập tức sập bẫy ngay mà.

“Là muốn xem thử, rốt cuộc là thúc sẽ cho ta là gì áh!” Nguyên Tiểu Ngôn nói.

“Àh, ra thế.” Nguyên Ân vờ như mình vừa bừng tỉnh đại ngộ mà gật gật đầu. Y cười cười nói: “Tiểu Ngôn có thích chơi tìm kiếm kho báu ko?”

“Ha?” Nguyên Tiểu Ngôn nghi hoặc hỏi: “Ta ko biết tìm kiếm kho báu phải chơi như thế nào hết nha. Chơi làm sao, nói ta nghe chút đi, có vui ko? Còn nữa, sao thúc lại chọn trò này vậy?”

Nguyên Ân đặt 2 tay sau đầu, lại cười nói: “Không phải đã nói là sẽ giao việc cho người làm sao. Chính là tìm về kho báu đó. Toàn bộ hoàng cung đều là địa điểm cất giấu. Ta sẽ cách ngày phái người chôn một thứ bí mật ở góc nào đó. Nếu người có thể tìm được, thì hôm đó, dù thúc có mệt cách mấy cũng sẽ bồi Tiểu Ngôn hoan ái. Đương nhiên nếu Tiểu Ngôn trong lúc tìm kiếm mà thấy mệt, ko muốn cùng thúc vui vẻ thì thúc cũng ko bắt buộc. Nếu ko tìm thấy vật quý, thì thúc đây cũng chẳng khổ cực lắm. Người thấy vậy có được ko?”

Này thật như có chút gian xảo. Nguyên Tiểu Ngôn hồ nghi nói: “Hoàng thúc, thúc có chắc là sẽ chôn các thứ đó ở trong hoàng cung ko? Lỡ như giấu mất tằm mất tích, thế thì ta sao có thể tìm được áh?”

Hấn cũng không phải là người dễ bị lừa như thế.

“Nhân phẩm của hoàng thúc, chẳng lẽ Tiểu Ngôn còn chưa tin sao? Nếu dám lừa người, thì cứ ghép thúc tội khi quân, đem ra mà chém cho rồi nha.”

Nguyên Tiểu Ngôn nghe Nguyên Ân nói vậy thì thật yên tâm. Lại nói tiếp: “Giấu kho báu thì phải có bản đồ. Hoàng thúc có bản đồ ko? Nếu ko thì Tiểu Ngôn làm sao mà tìm đây!”

“Đương nhiên sẽ có bản đồ nha. Vào lúc ăn sáng của mỗi ngày, thúc sẽ nói cho người biết chỗ nào có kho báu, sau đó người đi tìm. Có được ko?” Nguyên Ân nói.

“Được chứ!”

Trò này vừa nghe đã thấy thú vị, Nguyên Tiểu Ngôn thật nóng lòng muốn thử.

“Nhưng mà Tiểu Ngôn phải hứa chắc nha. Người phải tự mình mang xẻng đi tìm, không được để người khác giúp mình đó.” Mục tiêu là làm tiêu hao thể lực của hấn mà.

“Chuyện này ko thành vấn đề ah. Chỉ là, nếu trời mưa thì làm sao có thể lấy được đây? Còn nữa, nếu là mùa hè, nắng gắt như vậy, lấy cũng khó lắm luôn! Cực khổ quá đi.” Nguyên Tiểu Ngôn kháng nghị.

“Nếu trời mưa hay nóng bức, ta sẽ đem vật đó giấu bên trong, như tử áo hay bình hoa chẳng hạn. Thế thì người sẽ ko cần ra ngoài tìm rồi. Thế nào?”

Thế thì còn gì bằng, Nguyên Tiểu Ngôn hoàn toàn hài lòng, vui vẻ đồng ý.

“Thức đã giấu bảo bối gì cho ta thế?” Vừa nghĩ đến thôi, Nguyên Tiểu Ngôn đã cảm thấy rất hứng thú rồi.

“Thì, cũng dựa theo thời gian hay sự kiện gì đó thôi. Tỷ như sinh nhật của người hay lễ tết thì ta sẽ giấu quà tặng người. Hoặc khi người muốn bang tặng vật phẩm cho người khác, ta cũng có thể giấu đi, ko trực tiếp giao ra, để người có thể đi tìm, thú vị ko?”

“Hi hi, hoàng thúc suy nghĩ thấu đáo quá. Lợi hại thật! Tạ ơn, tạ ơn hoàng thúc!”

Nghe Nguyên Ân nói thế, Nguyên Tiểu Ngôn cảm thấy y thật là người chu toàn nhất thế gian, cũng là người tri kỷ ko ai bằng với mình. Thế là lòng hẩn liền dâng tràn cảm động, vội ôm lấy Nguyên Ân, còn cao hứng hôn thêm vài cái cảm ơn nữa.

Thấy Nguyên Tiểu Ngôn hài lòng vui vẻ như thế, Nguyên Ân liền nhẹ nhàng thở ra. Y cuối cùng cũng thu xếp ổn thỏa chuyện hiến thân đầy khổ cực này.

Trên ra, để Nguyên Tiểu Ngôn chơi trò tìm kho báu chính là chuyện y đã dày công bố trí. Nếu như ngày nào y thật mệt mỏi sẽ sắp xếp nó thật khó tìm đi. Như thế Nguyên Tiểu Ngôn sẽ cứ chăm chú mãi vào đó, buông tha cho y được nghỉ ngơi. Còn nếu y cảm thấy khỏe khắn thì sẽ cất giấu ở chỗ thật bình thường. Để hẩn có thể cao hứng mà tìm được.... nhường hẩn vui vẻ chạy đến đòi thưởng nha.

Nói tóm lại, trò này đối với y và Nguyên Tiểu Ngôn đều có lợi. Nếu tìm kho báu gặp nhiều khó khăn, đương nhiên sẽ tiêu hao rất nhiều sinh lực. Y có thể sẽ mở rộng khoảng cách tìm bảo vật ra. Như vậy, Nguyên Tiểu Ngôn chỉ cần chạy tới chạy lui thôi cũng đủ mệt khờ người rồi, miễn cho việc đòi hỏi giường chiếu với y nhá. Sức lực tiêu hao vào ban ngày như thế, nhất định đến đêm hẩn sẽ ngủ rất say sưa.

Điều này, Nguyên Tiểu Ngôn đương nhiên không thể hiểu được rồi, hẩn chỉ biết chuyện này dùng để tiêu khiển thì thật hay đi. Có thể tiêu hao tinh lực quá dư thừa của hẩn, cũng để giết bớt thời gian nhàm chán.

Trên ra, lợi ít mà Nguyên Tiểu Ngôn thu được từ trò chơi này vượt hơn hẩn dự đoán của Nguyên Ân rất nhiều. Y vốn chỉ định tiêu hao đi tinh lực của hẩn nhằm giải quyết vấn đề của mình mà thôi. Ko ngờ lâu ngày dài tháng, Nguyên Tiểu Ngôn đối hoàng cung này có thể thông thạo hơn bất kỳ ai. Từ đó vô tình đã giúp cho sự an toàn của hẩn, tránh đi được ko ít nguy hiểm. bởi hẩn vô cùng quen thuộc các nơi để có thể hóa nguy thành an.

Nói theo khía cạnh nào đó, thì hai người đã được hưởng một đoạn ngắn thời gian ngọt ngào trong cuộc sống. Điều khiến Nguyên Ân hài lòng chính là, Nguyên Tiểu Ngôn không giống như tưởng tượng của y. Giở nhớ lại lúc hai người chiến tranh lạnh trước kia, thật ko cách nào có thể khiến hẩn bớt đi sự tùy hứng, ngang tàn, buông thả kia. Thậm chí lúc hẩn ta làm nũng lợi hại đến như thế, y vẫn còn có khả năng kiềm chế, chẳng màng đến nữa kia mà. Thế là lòng y đã chậm chậm gỡ ra phòng bị, cùng Nguyên Tiểu Ngôn hưởng thụ thời gian vui vẻ ngọt ngào của hai người.

Nhưng thời gian vui vẻ chẳng bao lâu, liền truyền đến tin Thanh Hà đang chìm trong nước lũ. Hơn hết, nước càng lúc càng dâng cao, tai họa gieo rắc càng ngày càng lớn, thêm vào đó là bệnh dịch hoành hành. Điều này khiến Nguyên Ân không thể đứng đưng tại chỗ được, liền chuẩn bị đi thị sát hai bờ Thanh Hà.

Thật ra mà nói, Nguyên Ân nên cảm ơn chuyến tuần tra này đi. Vì khi y rời xa như vậy, mới khiến cho Nguyên Tiểu Ngôn tiến thêm 1 bước, nhận ra địa vị của y trong lòng hẩn. Nguyên Tiểu Ngôn kia còn có thể cảm nhận thấy Nguyên Ân chính là người hiểu rõ hẩn nhiều nhất. Nếu ko đâu, hẩn sẽ chẳng bao giờ biết đến khổ. Nếu mãi nhăm lẩn tình thân và tình yêu, thì càng dựa dẫm bao nhiêu càng say đắm bấy nhiêu. Cứ để sau khi Nguyên Tiểu Ngôn thay đổi nhận thức về Nguyên Ân, thì hẩn mới có thể trực tiếp hiểu được tầm quan trọng của y. Đó ko phải chỉ là chỗ dựa đơn thuần của hẩn. Vì thế mới nói, chuyến đi tuần lần này chính là thời cơ may mắn của Nguyên Ân. Ông trời đã giúp cho y hoàn thành chuyện mà y vẫn hằng mong muốn.

Lại nói thêm, Thanh Hà chính là con sông lớn nhất của đại lục. Bình thường, hai bờ sông luôn đông đúc, là nơi đất lành chim đậu, phồn vinh thịnh vượng. Chỉ là giữ hè, bỗng nhiên bạo phát hồng thủy, khiến người khác phải đau đầu.

Thường thì lũ lụt cũng ko hung bạo đến như thế. Nhưng năm nay nhìn thế nào cũng thấy lạ. Đây chính là trận lũ lớn nhất trong vài thập niên gần đây. Nên y tuyệt ko thể ko đi.

Mà Nguyên Ân nếu đi chuyến này, thì phải đem gánh nặng to lớn của triều đình đặt vào vai Nguyên Tiểu Ngôn. Thật là vừa nghe xong đã bắt đầu hoang mang lo sợ.

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

“Ta cũng đi.” Vừa nghe Nguyên Ân nói phải đi, lòng Nguyên Tiểu Ngôn bắt đầu hốt hoảng nói ngay.

“Không được. Nguy hiểm lắm. Hơn nữa chuyện ở kinh thành cũng cần người ah.” Nguyên Ân vỗ về bảo bối trong lòng mình.

“Thức ko phải đã sắp xếp cho Chu thừa tướng xử lý rồi sao? Ta đây vốn ko ở tại kinh thành cũng chẳng sao cả. Dù sao lão cũng chỉ cần ta để trưng cho đẹp thôi. Thế thì có ở nhà hay ko cũng can hệ gì nào?! Còn chuyện nguy hiểm thì tăng thêm vài tên thị vệ là an toàn ngay ấy mà.”

Nguyên Ân thở dài, nói: “Thật sự không được đâu, thức lo lắm.”

“Nhưng nếu ko có ở kinh thành, ta sẽ nhớ thức nhiều lắm. Nhớ thức lại ko thấy được thức. Lòng ta lo lắng mà.” Nguyên Tiểu Ngôn gần như đã rưng rưng nước mắt.

Vừa mới được sống cận kề bên Nguyên Ân khoái hoạt thần tiên, giờ nói 1 tiếng là rời ngay, sao hắn có thể chịu được nha.

Nghe Nguyên Tiểu Ngôn nói như thế, lại nhìn thấy bộ dáng đáng yêu, nũng nịu của hắn, Nguyên Ân thật sự cũng ko nở ra đi. Chỉ là, nghĩ đến dân chúng đang gặp tai họa, nếu y làm như thế thì thật ít kỷ đi, chỉ có thể miễn cưỡng cười nói: “Kia thì thức đảm bảo, nhất định sẽ giải quyết thật nhanh, thật tốt rồi gấp rút trở về với người có được ko?”

“Nhưng mà cách ngày chúng ta đều làm chuyện đó mà. Thức đi như thế thì ta biết làm sao đây? Chỉ cần vượt qua ngày thứ 3 ko thấy thức, ta....ta sẽ nhịn ko nổi đâu, cứ muốn thứ đó của thức thôi.” Đó chính là nguyên nhân trọng yếu nhất mà Nguyên Tiểu Ngôn ko muốn tách rời Nguyên Ân.

Hắn biết chuyện giúp dân bị nạn như lửa đã cháy xém lông mày rồi. Hắn cũng ko muốn cố tình làm khó ko cho Nguyên Ân đi. Chỉ là hắn muốn y cũng phải mang mình cùng theo.

Nguyên Ân nghe hắn nói thế, thiếu chút nữa là đã đồng ý mất rồi. Nhưng vừa nghĩ đến thực tế nơi nọ, hơn nữa còn có lũ lụt hoành hành, khu nặng nhất cũng là địa phận của kẻ có phản tâm là Vân Châu vương Nguyên Thao. Xét thấy nguy hiểm trùng trùng thế kia, y sao có thể để cục cưng của mình theo cùng đây?!”

Thế là đành phải nói: “Ngoan ngoan nào, chuyện người lo nghĩ, Nguyên Ân này đã có sắp xếp, người chờ 1 chút nha.”

Y liền gọi bọn cung nhân đến, thì thầm gì đó. Chẳng bao lâu thì thấy họ mang đến 1 chiếc gương.

Nguyên Ân bước đến bên chiếc gương, hướng Nguyên Tiểu Ngôn mà vẫy vẫy tay: “Bảo bối đến đây xem nào.”

Nguyên Tiểu Ngôn mở ra nhìn vào, chỉ thấy trong đó là mấy thứ mới mẽ mà hắn chưa thấy bao giờ. Còn có vật giống như ngọc khí của nam nhân trưởng thành nữa. Trên đó còn khắc mấy hình cổ quái lạ lùng lắm.

Có cả hai quả trứng luôn, bắt quá nhận thức của hắn chỉ có thể dừng lại ở lần Nguyên Ân nhét râu chuối vào chỗ kia của tên thiếu niên đó thôi.

“Đây là...”

Thật ra Nguyên Tiểu Ngôn cũng đoán được đôi chút đây là thứ gì, chỉ là chưa dám chắc chắn thôi.

“Thứ này nha, là ta đặc biệt làm riêng cho Tiểu Ngôn đó, đang định để 1 thời gian nữa mới cho Tiểu Ngôn bắt nờ. Giờ xảy ra chuyện này, thôi cũng nên đưa trước cho Tiểu Ngôn đi. Khi hoàng thúc ko có ở đây, Tiểu Ngôn có thể nhớ đến hình dáng của thúc rồi dùng thứ này tự khoái hoạt có được ko?”

Nguyên Tiểu Ngôn nhìn sơ qua thứ kia, lại nhìn ông chú của mình đang cười gian xảo thế kia, mặt ko khỏi có chút nóng lên, ngập ngừng hỏi: “... Mấy thứ này... Chơi có được ko? Nếu chẳng hay ho như lời thúc nói, ta thà theo thúc đi tuần tra còn hơn áh.”

Nguyên Ân thấy bộ dáng ngượng ngùng của Nguyên Tiểu Ngôn thật hết sức ngon miệng, liền kiềm ko được được mà ôm lấy. Y nhâm nhi đôi môi như cánh hoa nói: “Đương nhiên đùa giỡn cũng hay lắm. Đến tối thúc sẽ dạy cho Tiểu Ngôn nha? Vừa đúng ngày mai là thúc đi rồi, đêm nay phải làm cho đủ mới được. Như vậy khi đến Vân Châu, thúc mới ko phải lo lắng là Tiểu Ngôn ngủ ko an giấc chứ. Tiểu Ngôn có nguyện ý nghiêm túc làm giúp đến sáng thúc ko?”

Nguyên Tiểu Ngôn có chút nóng lòng muốn chơi thử món mới mẽ đó. Hơn nữa khi nghĩ đến Nguyên Ân phải đi xa trong khoảng thời gian ko phải là ngắn, nên vội vàng đồng ý ngay.

Nguyên Ân thấy Nguyên Tiểu Ngôn đã đồng ý rồi, liền vài ba bước đã cởi sạch y phục của hắn. Sau khúc dạo đầu, lại bôi trơn cẩn thận, liền cầm thứ bằng ngọc kia lên nói: “Này nhé, thứ này gọi là ngọc thể. Sau khi thúc đi rồi, nếu Tiểu Ngôn có nhớ đến hoàng thúc, liền đem thứ này coi như là cái kia của hoàng thúc. Phải bôi trơn chỗ đó của mình cẩn thận trước, rồi mới chậm chậm đưa vào, coi nó như là của thúc vậy...”

Cảm giác lạnh như băng khi mới bắt đầu tiếp xúc làm mặt sau của Nguyên Tiểu Ngôn ko khỏi co thắt lại mà đẩy ra. Bắt quá khi tiểu huyết âm áp vừa quen với cái kia, thì bắt đầu thả lỏng dần.

Nguyên Ân liền chậm chậm đẩy ngọc thể kia vào.

“Sau khi vào rồi, Tiểu Ngôn cứ nghĩ đây là hoàng thúc, rồi từ từ đẩy mạnh, giống như lúc thúc làm với người vậy. Có được ko?”

Nguyên Ân vừa đưa đẩy ngọc thể vừa thỉnh thoảng lại chơi đùa đầu ngực và ngọc hành của Nguyên Tiểu Ngôn. Hắn cứ thử dục liên hồi mà nói: “Có ...có chút...vào...thật thú vị...”

Khi hoan ái, Nguyên Tiểu Ngôn luôn ko tự giác được mà lộ ra dáng vẻ quỵến rũ. Đôi môi đỏ mọng vì cảm tình mãnh liệt mà run rẩy. Điều này là cho Nguyên Ân có chút ko kiềm chế được, liền cuối xuống hôn hắn. Nguyên Tiểu Ngôn lúc này đã nghiện những cái hôn triền miên lên thân thể mình rồi liền chủ động tiếp đón.

Nguyên Ân liền kéo ra ngọc thể, tự mình tiến vào, bắt đầu dùng sức mà yêu thương hắn.

Nguyên Tiểu Ngôn bắt đầu chịu ko được mà rên rỉ.

Không ngờ, tư thế đó của hắn là Nguyên Ân bùng nổ. Tay y dần ko thể khống chế được, vừa nắm, xoa, đến cả cần luôn vào đôi môi, đầu ngực đỏ mọng của Nguyên Tiểu Ngôn. Da thịt non mềm khiến y càng lúc càng mạnh bạo, đưa Nguyên Tiểu Ngôn vào khoái cảm đầy mê say, thô bạo và dồn dập.

Nguyên Tiểu Ngôn có chút đau. Nhưng nghĩ đến ngày mai này hoàng thúc đã đi rồi, liền cắn răng mà chịu đựng.

“Tiểu Ngôn có biết, dùng miệng cũng có thể làm được ko?” Lòng vừa động. Nguyên Ân thì thào bên tai Nguyên Tiểu Ngôn.

“Ha?” Nguyên Tiểu Ngôn có hơi ngẩn ra, ko hiểu lời Nguyên Ân nói cho lắm.

“Ngoan, bảo bối, đến, mau mở miệng ra. Thúc dạy người chơi trò mới hay lắm.”

Nguyên Tiểu Ngôn cảm thấy Nguyên Ân đang lui dần ra khỏi cơ thể mình, đem thứ thô to nóng rực đã trương tím kia đến bên miệng Nguyên Tiểu Ngôn.

Nguyên Tiểu Ngôn cảm thấy có chút tanh nồng, nhưng lại rất tò mò ko biết hoàng thúc của mình sẽ làm gì, liền cứ nghe theo mà mở miệng ra.

Nguyên Ân ngay lập tức đem tính khí của mình tiến vào.

Hành động này khiến Nguyên Tiểu Ngôn đang ngơ ngẩn kia ngây ngẩn kia liền choàng tỉnh.

“Đừng....”

Nguyên Tiểu Ngôn muốn la lớn lên, miệng hần chẳng dễ chịu chút nào. Hơn nữa hương vị cũng là lạ, hần ko thích lắm.

Nhưng thấy hoàng thúc tựa như rất thích. Lại nhớ đến hoàng thúc gần đi xa rồi. Hần muốn chuyện gì cũng chiều theo y. Bất quá, chờ y trở về, hần sẽ nói hần ko thích làm như thế này đâu nha.

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Nguyên Ân vừa ra vào, vừa chỉ dẫn Nguyên Tiểu Ngôn nên chơi đùa như thế nào.

“Bảo bối, liếm nó, chăm sóc đều chút nào.... Đúng rồi...là vậy đó.... Đừng...”

Nguyên Ân vịn lấy sau gáy của Nguyên Tiểu Ngôn, mắt nhắm lại, hưởng thụ khoái cảm do hần mang lại, thỉnh thoảng y lại đâm sâu vào 1 cái.

Thấy Nguyên Tiểu Ngôn thật nghe lời mà chơi đùa, y liền lấy thứ đồ vật kia, nhẹ nhàng tách ra hai gò tuyết trắng từ từ tiến vào, rồi lại chậm chậm xoa nắn, chuyển động, chơi đùa khiến hần phải rúm ró dồn dập.

“Đừng mà....”

Nguyên Tiểu Ngôn bị y chạm vào điểm mẫn cảm, ko khỏi ngân nga, chỉ là miệng bị thứ kia chặn lại ko cách gì kêu to lên được.

Thứ được chạm trổ kia chẳng theo 1 quy luật nào cả cứ tùy lúc mà chuyển động, thỉnh thoảng lại rút ra 1 chút, rồi lại tiến sâu vào, lúc thì chỉ như quét qua điểm mẫn cảm, khi lại tiếp xúc trực diện, làm cho Nguyên Tiểu Ngôn như bị mất hồn, ngọc hành ko ngừng khoái hoạt mà tiết ra mật dịch.

Nguyên Ân cứ ko ngừng thở dốc, dưới sự liếm láp của Nguyên Tiểu Ngôn, thứ của y trong miệng hần cũng nhanh chóng run bắn bật lên. Chẳng bao lâu sau cũng đã bắn ra.

Nguyên Tiểu Ngôn đang bị các động tác của Nguyên Ân làm cho ngây ngất, nên ko chú ý đến y đã lên đến cao trào. Thế là bao nhiêu tinh hoa của Nguyên Ân toàn bộ đều phóng vào miệng hần. Thậm chí nó nhanh đến nỗi hần vẫn chưa kịp suy nghĩ gì đã đem tất cả chất dịch nóng hổi của Nguyên Ân kia nuốt hết vào bụng. Lúc này thật giống như 1 tên khờ giữa chợ mà.

“Làmlàm sao bây giờ? Ta lỡ nuốt mất chất kia rồi.”

Miệng hần còn lưu lại hương vị lạ lùng may mắn cũng ko phải thứ gì ghớm ghiếc cho lắm, nếu ko chắc chắn hần đã phun ra sạch sẽ rồi.

“Không sao đâu, chẳng hại gì đến thân thể đâu” Nguyên Ân lại hôn hần thật thắm thiết. Sau đó cười nói: “Hôm nay không có thời gian. Đợi khi trở về, thúc cũng sẽ hầu hạ Tiểu Ngôn như vậy, có được ko?”

Nhìn thoáng qua hình như làm vậy cũng thoải mái lắm, thế là mắt Nguyên Tiểu Ngôn liền phát sáng, nói: “Được được, vậy thúc phải nhanh nhanh trở về nha. Thế mới có thể giúp ta, mới có thể giống như ta vừa rồi hầu hạ thật kỹ càng đó.”

“Đã biết rồi nha. Hoàng thúc đương nhiên sẽ ko bao giờ quên lời của Tiểu Ngôn đâu.”

Nguyên Ân chăm chăm vào hắn vừa cười vừa nói, rồi lại thật say đắm mà hôn hắn. Lúc này tính khí của Nguyên Ân đã vô lực trong miệng hắn, chẳng bao lâu sau lại như có cuồng phong khoái cảm mà kéo đến, vây chặt lấy cả hai người.

Nguyên Tiểu Ngôn mềm nhũn ngã vào lòng Nguyên Ân. Ngực hắn không ngừng lên xuống, nhìn con quái vật của Nguyên Ân lại dựng dậy, đang dần tiến về phía mình. Y còn đem cả râu chui kia chậm chậm vùi vào thân thể hắn, thế là không khỏi đẩy ra, nói: “Hoàng thúc, ta mệt quá rồi. Ta không thể...”

Mặc dù mới phóng thích, nhưng hôm nay quả thật đã vận động kịch liệt rồi. Hắn đã sức cùng lực kiệt.

“Bảo bối nói chuyện không giữ lời gì hết nha! Lúc này còn nói đêm nay sẽ nghiêm túc ở cạnh thúc đến sáng mà.” Nguyên Ân chậm chậm đẩy thứ kia vào thêm 1 chút. Bất quá, Nguyên Tiểu Ngôn vừa mới qua được 1 cơn sóng tình mạnh mẽ, liền bắt đầu không chịu phối hợp nữa. Hắn chỉ biết nói.

“Nhưng mà mệt quá rồi...” Nguyên Tiểu Ngôn khó xử.

“Nghĩ kỹ lại, Tiểu Ngôn sẽ có 1 thời gian dài không được gặp thúc đó. Không được làm nhiều đâu. Không muốn tích lũy lâu dài àh.” Nguyên Ân ve vuốt đỉnh điểm của dục vọng.

Mấy lời này thật có lý, Nguyên Tiểu Ngôn cắn cắn môi nghĩ một chút rồi lại gật đầu, nói: “Được rồi. Làm nhiều chút, giữ lại dùng dần vậy.”

Hai người liền quấn lấy nhau đến độ không biết cả trời đất. Cuối cùng, Nguyên Tiểu Ngôn thật sự không còn chống đỡ nổi nữa mà hôn mê bất tỉnh.

Ngày hôm sau, đến khi hắn... tỉnh lại đã là buổi chiều.

Hỏi Tiểu Lục Tử, thì biết được Nguyên Ân đã rời đi từ lâu rồi.

Điều này làm Nguyên Tiểu Ngôn buồn đến nỗi chảy cả nước mắt.

Hoàng thúc đi vào chỗ nguy hiểm kia rồi. Thế mà hắn cái gì cũng chưa kịp nói với y.

Cũng may có Tiểu Lục Tử an ủi, nói là Nguyên Ân có dặn lại bọn họ đừng đánh thức hắn dậy. Thật ra, Nguyên Ân cũng đành lòng đánh thức tiểu quỷ đã mệt gần chết như thế. Thêm nữa, hắn sợ nếu để Nguyên Tiểu Ngôn tiến đưa, hai người sẽ càng thêm lưu luyến chẳng dứt ra nổi. Nên đành để hắn ngủ thẳng giấc luôn vậy.

Tiểu Lục Tử lúc này lại lấy ra 1 phong thư thật dày giao cho Nguyên Tiểu Ngôn, nói: “Đây là lúc nhiếp chính vương trước khi đi dặn Tiểu Lục Tử giao cho hoàng thượng. Nhiếp chính vương còn nói, ngài ấy sẽ ngày nào cũng sẽ viết 1 phong thư gửi về, để hoàng thượng không cần phải nhớ nhung, cứ ở trong cung thật bình an chờ ngài ấy trở về.”

Nguyên Tiểu Ngôn mở ra đọc, cả 5 trang giấy đều chỉ có những dòng chữ rất nhỏ nhưng cực kỳ ngay ngắn của Nguyên Ân.

Chuyện quốc gia đại sự chỉ được nhắc đến rất ít. Đương nhiên, Nguyên Ân đã sắp xếp thật ổn thỏa rồi. Chỉ dặn dò qua loa đại khái là, hắn nên làm triều đúng giờ vào sáng sớm. Toàn bộ tấu chương nhận được đều phải chuyển giao cho thừa tướng Chu Giang Niên xử lý.

Còn lại, được dặn dò chi tiết đều là chuyện riêng tư. Tỷ như, lúc vui chơi đừng quá mải miết mà quên mất thời gian. Phải nhớ dùng cơm đúng bữa, buổi tối đừng thức quá khuya, nhất định phải đi ngủ đúng giờ, tránh cho thân thể không khỏe. Còn nói đã giấu vài thứ quà tặng ở những chỗ linh tinh khác để hắn có thể đi tìm. Lại nói thêm, nếu hắn cảm thấy nhàm chán có thể bảo mấy gã tạp kỹ trong cung đến biểu diễn cho vui. Cuối cùng lại dặn dò thật kỹ lưỡng, mấy thứ mới lạ tối qua nên sử dụng như thế nào, chậm chậm ra sao. (Bạn Hữu *đổ mồ hôi hột*)

Nguyên Tiểu Ngôn xem đi xem lại hết mấy lần, lòng tràn đầy cảm giác ngọt ngào không nói nên lời. Hắn không biết cảm giác này được gọi là hạnh phúc. Thế là hắn lại đọc lại từ đầu đến cuối thư thêm lần nữa.

Cứ xem mãi như thế, sau đó lại hết lấy ra cất vào, rồi mới giục Tiểu Lục Tử dọn cơm. Bức thư kia hãy còn được ôm trong lòng 1 cách trân trọng.

Sau khi dùng cơm xong, Nguyên Tiểu Ngôn liền đi tìm quà tặng.

Hắn cảm thấy hứng thú nhất chính là quà tặng mà Nguyên Ân đã để lại cho hắn. Y nói có đến 10 món quà lận, muốn hắn phải đi tìm nha.

Hắn dựa theo dẫn dò đến được nơi giấu quà tặng. Nhưng ở đó chỉ có 1 tờ giấy. Trên đó viết mấy câu thần bí thật khó hiểu.

Mấy câu kia làm hắn cảm thấy thật hứng thú. Mỗi thứ đồ đều ẩn sau 1 câu đố. Chỉ có thể tìm được cái thứ nhất mới có thể biết được cái thứ 2, rồi thứ 3, cứ thế mà suy ra.

Này cũng ko hoàn toàn giống với truy tìm kho báu, khiến Nguyên Tiểu Ngôn vô cùng hứng thú. Nỗi buồn vì Nguyên Ân rời khỏi cũng dần tiêu tán, hắn giờ cứ muốn chạy đi thật nhanh để giải đố thôi.

Đây gọi là 10 món quà tặng. Bởi vì Nguyên Ân sợ hắn một mình trong cung thật cô đơn, nên nghĩ ra cách cho hắn giết thời gian đi. Quà tặng có quý giá hay ko, ko quan trọng. Trọng yếu là....Nguyên Ân đã thật cẩn thận suy nghĩ, như thế Nguyên Tiểu Ngôn tất có thể cảm nhận được. Nên ngay khi y ko có bên cạnh, nỗi ưu thương của hắn cũng nhanh chóng phai pha, ngược lại luôn lúc nào cũng nhớ về y một cách vui vẻ.

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

Các câu đố thật ra cũng ko khó cho lắm. Bất quá, Nguyên Tiểu Ngôn lại ko phải là người thông minh, nên vẫn có khó khăn nhất định nào đó. Điều làm cho hắn nản lòng chính là, nghĩ nát óc hết cả ngày cũng ko xong. May mắn, hôm sau sẽ có bồ câu chăm chỉ đem thư của Nguyên Ân gửi về, hóa giải giúp hắn bao phiền não.

Trong thư cũng nói sơ qua tình hình của y. Cuối cùng thì sáng nay đã đến Vân Châu, đang chuẩn bị xem xét tình hình nạn dân.

Sau đó liền hỏi tình hình trong cung của hắn. Thân thể có khỏe ko, có ăn đúng bữa hoặc còn bạ đâu ngủ đó nữa hay ko, Lại hỏi, hắn có tìm thấy quà tặng ko. Hỏi hắn có phải là tìm được ở chỗ tủ đựng quần áo trong cung ko. Còn hỏi cả hắn có thích quà tặng đó ko?

Nguyên Ân đương nhiên là sợ Nguyên Tiểu Ngôn sẽ tìm ko thấy, nên vờ như mình vô tình tiết lộ địa điểm trong thư vậy.

Nguyên Tiểu Ngôn liền chạy như bay đến chỗ đó trong cung. Trong tủ đựng quần áo quả nhiên có 1 chiếc hộp nhỏ. Vội mở ra nhìn xem, có 1 tờ giấy, ngoài câu đố cho quà tặng tiếp theo là bảo hắn đến vườn thượng uyển để lấy quà tặng. Còn nói thêm là, quà này vốn chuẩn bị để tặng hắn nhân dịp trung thu, nhưng giờ sợ hắn một mình buồn bã nên tặng trước vậy.

Vườn thượng uyển àh? Nguyên Tiểu Ngôn nghi hoặc [cốc cốc cốc] chạy ngay đến chỗ đó. Từ xa đã thấy 1 chiếc ***g trong đó có 1 con vệt lớn với bộ lông đủ màu rực rỡ.

“Áh?! Vệt hả?”

Con vệt kia nghe được tiếng của Nguyên Tiểu Ngôn liền thở dài 1 cái, nói: “Người tới rồi, ta đợi gần chết đó.”

Tuy tiếng có hơi là lạ, nhưng vẫn có thể nhận ra là nó đang bắt chước theo giọng điệu của Nguyên Ân, khiến cho Nguyên Tiểu Ngôn sau khi nghe xong thì ko khỏi ha ha cười vang lên, rồi bảo người đưa con vệt này về tẩm cung.

Con vệt kia thật linh lợi, lúc thì ca hát, lúc lại nói chữ, lúc nữa thì đòi ăn. Tất cả đều học theo giọng điệu của Nguyên Ân. Y ta đa số thời gian đều lạnh lùng xa cách, dị thường nghiêm túc. Giờ con vệt hoạt bát

thể này lại học theo giọng điệu của Nguyên Ân, thỉnh thoảng còn trêu Nguyên Tiểu Ngôn cười đến chảy cả nước mắt, thật vô cùng thú vị mà.

Lại nói, loài chim này cũng ko phải dễ dạy dỗ. Chẳng biết Nguyên Ân đã bỏ ra bao nhiêu thời gian để huấn luyện nó được thể này. Nghĩ đến thật ko khỏi cảm động, liền lập tức chạy ngay đến trước bàn, nhanh chóng viết một phong thư hồi âm cho Nguyên Ân. Nói cảm ơn quà tặng của y, rồi lại dặn y ở nơi xa cũng phải giữ gìn sức khỏe, vâng vâng.

Hồng nhận đưa tin như thể cũng qua được mấy ngày.

Trong mấy ngày này, Nguyên Tiểu Ngôn đa số đều ko thể tìm được quà tặng của Nguyên Ân, chỉ có thể đợi thư để xem y chỉ ra nó ở chỗ nào thôi. Có lúc thì quà là truyện đọc nè, đồ chơi nè, còn có cả mấy thứ tiểu xảo linh tinh. Thỉnh thoảng con vẹt lại làm ko gian huyền ảo 1 chút. Nếu hần buồn chán thật cũng ko thiếu người tán ngẫu. Chỉ là khi trời đã tối, một mình đối mặt với cái giường rộng mênh mông, thật có chút cô đơn, lại rất nhớ Nguyên Ân.

Trước kia, hần luôn muốn độc chiếm chiếc giường to lớn này để có thể tùy tiện lăn lộn. Giờ ko có Nguyên Ân nằm cùng, theo lý hần phải thích lắm chứ. Nhưng ko hiểu sao 1 chút hứng thú cũng ko có. Hiện tại hần chỉ sợ đêm tối, nhất là lúc vừa dùng bữa xong, hể cứ tắm xong là đầu hần lại nhớ đến Nguyên Ân.

Dần dần, 10 món quà tặng của Nguyên Ân đều đã được tìm xong, nhưng thư về lại ko nói rõ ràng được chuyện gì cả.

Đến ngày thứ 12, Nguyên Tiểu Ngôn bắt đầu nôn nóng, trong thư đã hỏi Nguyên Ân chừng nào thì về. Nhưng y luôn gởi hần câu trả lời đầy mơ hồ. Nói cái gì mà vài ngày sau sẽ về, nhưng lại chẳng nói rõ là ngày nào cả.

Nguyên Ân sở dĩ nói mập mờ như thế, vì ngay bản thân y cũng ko tài nào đoán trước được là lũ lụt trong thời gian dài như thế vẫn chưa chịu rút đi. Lúc đầu ước chừng khoảng 10 ngày sẽ về, nên y chỉ chuẩn bị tặng Nguyên Tiểu Ngôn 10 món quà thôi. Nào ngờ, tình hình hiện tại đã vượt quá sự tưởng tượng của mình. Y thật ko cách gì có thể báo được chính xác ngày về cho Nguyên Tiểu Ngôn cả, nên mới nói chuyện 1 cách mơ hồ như vậy.

Về phía Nguyên Tiểu Ngôn, hần ko biết khi nào Nguyên Ân trở về nên đã đi hỏi các đại thần tình hình của nạn lụt. Kết quả, ai cũng đều nói, lũ lụt rất dữ dội, đến giờ vẫn còn chưa rút đi nữa. Còn bảo đây là cơn đại hồng thủy lớn nhất trong vài thập niên gần đây. Giờ thật lo lắng hai bên bờ sông sẽ bị phá tan tành, thậm chí là nguy cơ bùng nổ dịch bệnh.

Nguyên Tiểu Ngôn cùng lúc càng lo cho chúng dân. Hần càng lo lắng hơn cho người đang ở xa vạn dặm phải sống cùng nước lũ và bệnh dịch là Nguyên Ân kia.

Ban đêm, lúc trống vắng, hần cũng có lấy mấy thứ này nọ của Nguyên Ân mà dùng qua, Nhưng ko hiểu sao lúc dùng với y thì thấy thú vị lắm. Giờ người đã đi mất rồi, còn lại một mình mình dùng thôi liền cảm thấy lạnh như băng ấy, một chút thích thú cũng ko có.

Ngày thứ 15 lại đến, cuối cùng Nguyên Tiểu Ngôn cũng chịu hết nổi mà dùng cảm đưa ra quyết định: Hần muốn đi Vân Châu.

Dự định này, hần đương nhiên ko thể bàn với bất cứ kẻ nào được rồi. Hần biết, một khi mình vừa nói ra thì ngay lập tức cái bọn đã được Nguyên Ân dặn dò chu đáo trước khi lên đường kia sẽ ngay lập tức báo cho người giám hộ là thừa tướng Chu Giang Niên biết. Tiếp theo, hần chắc chắn sẽ vô phương đi ra khỏi cung rồi.

Thế là hần liền lén trốn Tiểu Lục Tử, thừa dịp sáng sớm trốn ko lâm triều mà tự tìm đường ra khỏi cung để đi tìm Nguyên Ân. Lúc này áh, Nguyên Tiểu Ngôn đã bỏ ko biết bao nhiêu lần tảo triều rồi ấy. Trước sau gì thì Nguyên Ân cũng trách hần mê tư bỏ công thôi mà.

Lại nói, trước kia, muốn ra khỏi cung, hần đến đi đâu cũng ko biết, chỉ có thể hỏi kẻ khác thôi, có khi còn lạc cả đường. Chỉ là trải qua mấy lần chơi trò tìm kho báu, đừng nói là đường trong cung, ngay cả thị vệ lúc nào đi tuần hần cũng rành như lòng bàn tay. Nên mới có câu thần ko biết quỷ ko hay, Nguyên Tiểu

Ngôn đã thuận lợi rời cung. Bởi mới thấy, chuyện gì cũng có 2 mặt mà, chuyện đi tìm kho báu là Nguyên Ân bày ra để giải quyết phiền phức của mình, nhưng cũng có mặt ko tốt đó thôi.

Đương nhiên, Nguyên Tiểu Ngôn cũng chẳng phải bỗng nhiên nổi hứng, mà cái gì cũng ko tính đến.

Hắn vác theo 1 bao lớn, trong đó toàn vàng bạc châu báu, thêm ít vũ khí phòng thân nữa. Chính là mảnh giáp vũng chải được hắn nhét vào chần lúc trước. Bất ngờ hơn, vừa ra khỏi cung còn biết thuê xe ngựa nữa nha đương nhiên mấy chuyện này, là do trước kia, Nguyên Ân đã sắp xếp mấy nghệ nhân kể chuyện kể cho hắn nghe nha. Nói cho hắn biết, ở bên ngoài vàng bạc châu báu có thể dùng để mua nhiều thứ lắm. Đường dài thì nên ngồi xe ngựa hoặc lừa, để tiện chở theo đồ đạc. Mấy loại gia súc kia hắn cười đều ko thạo, có thêm thùng xe, sẽ có được ko gian thích hợp hơn, lại dễ giấu mấy thứ quý giá linh tinh nữa.....Vừa lên xe là hắn mua ngay 1 đồng đồ ăn, sau đó nhắm hướng Vân Châu mà truy đuổi. Xem ra, mấy người kể chuyện thật hay thật. Đương nhiên, hắn đời nào biết là do Nguyên Ân bố trí chứ. Giờ đây, đối với Nguyên Tiểu Ngôn mà nói, hắn chỉ biết cảm tạ mấy tên kể chuyện đã ngày ngày dạy hắn ko ít sự kiện kia thôi. Ít ra với hiểu biết như thế vẫn có thể dùng được nha.

Nhưng mà, Nguyên Tiểu Ngôn tuy lý thuyết đã biết ko ít đi. Nhưng thuê xe ngựa giá bao nhiêu, hắn chắc chắn là ko thể nào biết đến. Hơn nữa, hắn càng ko biết phải đi đường nào mới có thể đến được Vân Châu, may mắn hay nói là người ngốc có phúc đi? Hắn hên đến nỗi gặp ai cũng tốt bụng chỉ dẫn cả. Đánh xe là 1 là người trung niên trung hậu thành thật, đã ko lấy hắn nhiều tiền, còn khuyên hắn nên mua nhiều đồ ăn thức uống vì Vân Châu kia đang gặp lũ lụt, ko dễ gì mua được thức ăn đâu.

Đối với người chưa từng bước qua cửa cung như Nguyên Tiểu Ngôn, lần đầu đến nơi nhậm nhíp này. Thì kinh thành mà, làm gì ko phồn hoa đô hội chứ. Khiến cho hắn cảm thấy chỗ nào cũng đầy hứng thú cả. Nếu ko phải nóng lòng muốn gặp Nguyên Ân, hắn nhất định phải ở lại kinh thành vui thú một hồi rồi. Lưu luyến nhìn xe chạy qua những nơi thú vị, Nguyên Tiểu Ngôn âm thầm thề, chờ sau khi từ Vân Châu trở về hắn nhất định phải bảo hoàng thúc cùng mình đi dạo chơi khắp mọi ngõ ngách trong kinh thành mới được.

Dù phải bận rộn xử lý chính vụ ko thể đi xa, thì chí ít cũng phải dẫn hắn đi gần gần ngoài thành nha.

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

Dọc đường đi, hắn thấy cái gì ko biết đều hỏi phu xe. Nhìn biểu hiện kia, quả đúng là 1 đứa khờ chưa từng ra khỏi cửa mà. Ngay cả thường thức cơ bản nhất hắn cũng ko biết chút gì cả. Nếu ko phải gặp được phu xe tốt như thế mà là người có chút ác ý thì ngay đến chết như thế nào, e rằng Nguyên Tiểu Ngôn cũng ko biết đến. Đã nói, Nguyên Tiểu Ngôn vốn ko hề biết đến tình đời hiểm ác mà. Bởi thế mới thấy Nguyên Tiểu Ngôn may mắn mà. Phu xe này phẩm chất rất tốt. Chắc tất cả cũng do cha của hắn trên trời linh thiêng phù hộ.

Vì xa phu cho hắn biết khách *** người đông phức tạp, hơn nữa ở trọ sẽ chậm trễ thời gian. Từ đó hắn liền nghĩ ra chắc Nguyên Ân cũng ko muốn mình đến mấy chỗ nhân đa khẩu tạp này đâu. Nên vội nghe theo lời khuyên, dọc đường mua lương khô cùng vật phẩm. Hầu hết đều sinh hoạt trên xe cho đỡ tốn thời gian.

Mà xa phu này đánh xe cũng khá lắm. Xe vững chãi và êm ái. Nguyên Tiểu Ngôn ngồi bên trong ko hề cảm thấy khó chịu gì cả. Thậm chí hắn còn có thể thưởng thức cảnh đẹp ven đường. Đương nhiên, lần nào thấy thứ gì lạ mắt, hắn cũng phải xuống xe để mua cho bằng được. Chẳng bao lâu sau thùng xe đã nhét đầy mấy thứ lộn xộn linh tinh. Nếu người đánh xe ko cho hắn biết đường còn xa lắm, ko nên tiêu phí quá nhiều, thì chắc phải mượn thêm vài cái xe ngựa nữa quá.

Vì mua ko được hết, nên càng cảm thấy thú vị hơn nữa. Nguyên Tiểu Ngôn cứ nhìn hết thứ này đến thứ kia rồi mới hỏi phu xe xem nó là thứ gì. Xong lại dùng bút cần thận viết lại, chuẩn bị sau khi về, hắn sẽ bảo hoàng thúc giúp mình đem mấy thứ đó tiến cung.

Khoảng cách từ kinh thành đến Vân Châu, như Nguyên Ân chỉ cần ngày đêm ra roi thúc ngựa, ước chừng khoảng 1 ngày 1 đêm là tới. Còn tốc độ chậm rì rì như Nguyên Tiểu Ngôn đến 2 ba ngày sau cũng chẳng biết ra sao. Vì ko trọ ở khách ***, nên hắn cũng chỉ có thể ở trên xe ngựa qua đêm mà thôi.

Này đương nhiên không thể thoải mái như trong cung rồi. Tuy có mua thảm làm chỗ ngủ, nhưng với người được cưng chiều như đậu hủ non là Nguyên Tiểu Ngôn mà nói, thì chỉ có thể mệt mỏi mơ màng ngủ cho qua giấc mà thôi. Lúc này bên ngoài lại truyền đến âm thanh kỳ quái đánh thức hắn.

Hắn đang lười chẳng muốn vén màn xem thử có chuyện gì. Đã thấy phu xe nhẹ nhàng vén cửa, thì thầm nói: “Công tử, mau chạy nhanh đi, đừng ngoài lại xem làm gì. Có cướp đấy....”

“Áh?!” Nguyên Tiểu Ngôn giật mình.

“Đại khái là thấy công tử có tướng giàu sang, nghĩ là chắc có nhiều tiền lắm, nên muốn cướp của ngài đấy.”

“Kia....sao sao có thể như vậy được?”

Nguyên Tiểu Ngôn lần đầu gặp phải chuyện này, có chút hoảng sợ, ko khỏi lắp bắp hỏi han.

Nhớ đến trong sách cũng có nói qua, ở thế giới bên ngoài, đừng nên phô trương của cải. Nhưng hắn luôn nghĩ giờ là thời thái bình thịnh thế, chắc cũng ko đến nỗi như cuốn sách kia mà nói quá lên đi. Dù thời thái bình cách mấy, cũng phải có trộm vặt linh tinh chứ ăh. Cái thuở ngày ko thềm nhắt của rơi trên đường, đêm ko thềm đóng cửa nhà là xã hội lý tưởng trong sách thôi, thừa bệ hạ. Hắn lần nào mua đồ cũng đem vàng ra trả, ko kéo theo chú ý của người khác mới lạ đó. Cứ nghĩ chắc cũng chẳng có gì đáng lo đâu, nhưng ko hiểu sao mới 1 buổi tối đầu tiên đã bị người theo dõi rồi. Chuyện lữ hành này thật thú vị quá đi mất nha!

Chưa kịp mừng lại nghe phu xe nói: “Chẳng sao cả, may là chúng ta gặp được đại hiệp hành hiệp trượng nghĩa đuổi giúp thổ phỉ rồi.”

“Đại hiệp?!”

Đây là danh từ mà Nguyên Tiểu Ngôn thường nghe bọn nghệ nhân kể truyện nhắc đến. Trong lời kể, bọn chúng chính là 1 đám hay bay tới bay lui. Đến ko hình đi ko bóng, là thần long thấy đầu ko thấy đuôi. Ko ngờ hôm nay có thể nhìn thấy, điều này làm cho Nguyên Tiểu Ngôn không khỏi có chút hưng phấn, liền nghĩ muốn thó đầu ra ngoài nhìn thử xem. Nhưng hắn lại sợ mình gặp chuyện ko may, nội nghe tiếng binh khí leng xeng va vào nhau thôi đã biết là ko nên rồi. Bất quá, lòng thật ngứa ngáy khó chịu. Cứ lắng tai nghe tiếng động mãi, nghĩ thầm thì ra âm thanh kỳ quái này giờ là tiếng đánh nhau.

Thời gian qua cỡ 1 tuần trà, thì tiếng động bên ngoài đã ngừng hẳn, rồi lại thấy xa phu kia đưa đầu vào nói: “Công tử, tốt lắm rồi, đại hiệp kia đã giúp chúng ta dẹp loạn, kẻ cướp đi rồi.”

Nguyên Tiểu Ngôn nghe được mấy lời này mới đưa đầu ra. Nhìn lên chỉ thấy bên ngoài trống trơn, chẳng thấy người nào cả, chỉ có thể nhìn xa phu mà hỏi: “Người đâu?!”

“Mấy tên cướp đã bị đại hiệp bắt rồi đi rồi.”

“Không phải, ta hỏi là đại hiệp kia đâu?”

Xa phu lúc này mới hiểu được ý của Nguyên Tiểu Ngôn, nhân tiện nói: “Đánh đuổi xong bọn kia cũng đã đi xa rồi, công tử.”

“Ha?!”

Nguyên Tiểu Ngôn nghe nói là đại hiệp đã đi, liền tiếc nổi mà dậm chân.

“Ta còn chưa nói gì với hắn mà. Dù ko muốn tán chuyện, cũng phải để ta giữ lại mới đúng ăh. Vì ta cần 1 bảo tiêu chắc chắn, bảo vệ ta đến Vân Châu nha.”

Xa phu nghe Nguyên Tiểu Ngôn nói mấy câu này xong, thì làm ra vẻ khó xử gãi gãi đầu nói: “Đại hiệp, vừa thu thập xong mấy tên cướp, thì “hư” 1 tiếng đã ko thấy tăm hơi đâu luôn rồi. Đến tôi còn chưa kịp nói cảm ơn nữa mà.”

Nguyên Tiểu Ngôn biết ngay đó là thật. Lúc trước hắn cũng có nghe kể qua chuyện này rồi. Hiệp khách là phải như vậy nhá. Chỉ có thể trách bản thân mình ko có phúc để nhìn thấy, chẳng kết giao được tí nào cả.

Trải qua chuyện thổ phỉ này, Nguyên Tiểu Ngôn đã bị chọc cho tỉnh lại. Hơn nữa vì hứng thú tràn trề với đại hiệp kia, nên hắn chẳng thấy buồn ngủ chút nào cả. Xa phu thấy hắn ko ngủ nữa thì cũng chậm chậm đánh xe. Nguyên Tiểu Ngôn thấy người này đánh xe men theo đường nhỏ, hai bên đều là cây cối, cũng không có gì thú vị cả. Vì nếu là chỗ thú vị hắn sẽ chẳng muốn đi vào đêm tối đâu. Đi ban ngày mới có thể thưởng thức kỹ càng chứ.

Mở ra bao lương khô, Nguyên Tiểu Ngôn ngồi cạnh xa phu ở cửa xem, bắt đầu tò mò chuyện mấy đại hiệp giang hồ.

Xa phu vốn cũng là người vào nam ra bắc. Lời ăn tiếng nói cũng chẳng kém cạnh gì bọn kể truyện trong cung, liền lấy mấy chuyện kỳ thú trên giang hồ, từng chút một thuật lại cho Nguyên Tiểu Ngôn nghe. Hắn như bắt được mùi ngon, lòng lại nghĩ thầm, đợi đến khi hồi cung nhất định phải báo hoàng thúc hỏi thử xem người đánh xe này có muốn tiến cung ko. Khi ấy hắn có thể ngày ngày nghe chuyện xưa tích cũ nơi giang hồ rồi.

Vừa tối đầu tiên đã có chuyện vui. Đến ngày hôm sau lại càng thêm hoạt náo hay ho.

Nguyên Tiểu Ngôn đêm qua vốn đã rất tiếc vì ko có dịp nói chuyện với đại hiệp kia. Hôm nay vừa mới sáng sớm, hắn hãy còn say ngủ. Gần sáng hắn mới đi ngủ mà thì bỗng nghe được bên ngoài có tiếng binh khí lách ca lách cách. Khỏi phải nói, hắn đoán ngay lại có thổ phỉ. Thật đúng như thế, chắc là ko ít tên cầm thấy đây là con dê non mập ú, muốn đến tranh ah.

Lần này Nguyên Tiểu Ngôn đã có kinh nghiệm. Vừa nghe thấy tiếng động bên ngoài là chẳng màn đến nghĩ ngợi, ngồi bật dậy chạy nhanh ra khỏi xe mà gọi: “Đại hiệp đừng bước!”

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

Vội vén lên màn xe. Ah, lần này có nhiều đại hiệp quá nha. Tổng cộng có đến 3 vị luôn! Trên mặt đất còn nằm lộn xộn vài tên đạo tặc đang che mặt nữa. Hình như ngay đơ ra rồi, ko biết là chết hay sống. Hy vọng là còn sống đi, cho dù mấy tên này có phạm pháp đi nữa, cũng nên để nha môn trị tội mới đúng chứ. Làm người của gian hồ cũng ko thể bất chấp vương pháp giết người bậy bạ như thế được. Mà cho dù có lăm sát, hắn cũng sẽ ko trách hờn gì bọn họ đâu. Bọn họ vừa cứu hắn đó, hắn sao có thể cứng nhắc bắt họ đến nha môn được chứ. Nếu làm ko khéo thế nào cũng sẽ bị các hiệp khách giang hồ khác cười nhạo cho coi. Hắn chắc cũng nên nhập gia tùy tục cho đúng đạo mới được ah.

Bất quá trong lòng vẫn còn chút phân vân: đại hiệp dụng võ vi phạm lệnh cấm, cảm thấy có hơi phạt ý chút đi.

“Không biết công tử gọi mấy người tại hạ đến có chuyện gì ko?”

1 người trong nhóm hình như là lão đại, vừa nghe hắn gọi thì chấp tay đến hỏi.

Nguyên Tiểu Ngôn ước chừng mấy hiệp khách này khoảng trên dưới 30 thôi. Người nào người nấy đều oai hùng hiên ngang. So với thị vệ của mình thì lợi hại hơn nhiều lắm, liền sẵn đó mà nói: “Ta muốn đến Vân Châu nha, đáng tiếc cứ bị đạo tặc theo đuổi. Chẳng hay các vị đại hiệp có dư dả thời gian, hộ tống ta đến Vân Châu được ko?” Do dự 1 chút, hắn lại nói thêm: “Về chuyện giá cả có thể thương lượng thỏa đáng mà.”

Hắn do dự ko phải vì tiếc tiền, mà do sợ rằng nếu mình nói nhắc đến tiền bạc biết có phạt ý mấy đại hiệp chuyên hành hiệp trượng nghĩa ko. Người ta đã chẳng màng gì cả mà giúp mình đánh đuổi đạo tặc, giờ mở miệng ra là giá với cả thật thô tục quá đi.

Quả nhiên, mấy người kia khoát khoát tay nói: “Đúng lúc chúng ta đang định đến Vân Châu. Sẵn đây hộ tống công tử 1 đoạn cũng hay lắm. Ko cần nghĩ đến chuyện tiền bạc làm gì đâu.”

Nguyên Tiểu Ngôn nghe bọn họ nói như vậy thì thật quá đỗi vui mừng, nói: “Như thế hay quá, làm phiền các vị đại hiệp.”

Lòng hần lại thăm đem tên của bọn họ nhớ thật kỹ. Đợi đến lúc quay về kinh, sẽ bảo hoàng thúc phái người đi dò hỏi bọn họ. Xem thử có đồng ý tiến cung làm thị vệ ko. Nếu ko cũng phải ban cho họ vài thứ để cảm ơn chứ. Biết đâu người ta cũng ko chịu đâu ăh. Tránh cho triều đình và giang hồ rối loạn hỗn tạp.

Hỏi đến tên, 3 người đều tự xưng là Trương Tam, Lý Tứ, Vương Ngũ[1] gì đó. Đây đâu phải là tên đầu ăh. Tuy có biết là người trên giang hồ làm việc thận trọng lắm. Nhưng ko ngờ đến tên cũng giấu mất đi, điều này khiến Nguyên Tiểu Ngôn có chút bất đắc dĩ.

Ba đại hiệp cỡi ngựa theo cùng, Nguyên Tiểu Ngôn liền nghe bọn họ bàn luận về chuyện Thanh Hà và tình hình của Vân Châu, nói rằng nơi đó thật sự bất ổn. Điều này làm Nguyên Tiểu Ngôn ko khỏi lo lắng, liền đẩy cửa xe, thò đầu ra hỏi: “Ồ Thanh Hà thật sự ko yên như thế sao?”

“Đúng vậy đó.” Người thoát nhìn giống như lão đại trong bọn Trương Tam trả lời. Sau đó liền hỏi ngược lại Nguyên Tiểu Ngôn: “Tình hình nơi đó bất ổn như thế, rất nhiều người đã chạy đi chỗ khác. Sao công tử còn đến đó? Ko sợ bạo loạn sao?”

“Ta đến chỗ đó là...là tìm thúc thúc ta!”

Mấy lời của Trương Tam làm Nguyên Tiểu Ngôn càng thêm lo lắng cho tình trạng của Nguyên Ân. Hần hơi bẽn lẽn thì thăm.

“Thúc thúc của người? Thế thì tại sao thúc thúc của người lại đến đó? Ngài ấy làm gì thế?” Trương Tam quan tâm hỏi.

“Y ta, y ta.... là làm....việc buôn bán thôi. Đi hơn 10 ngày rồi, vẫn chưa có về. Ta thật lo lắng, nên mới đi tìm y.”

“Àh, công tử, người quan tâm thúc mình thật ăy. Xem ra tình cảm hai chú cháu các người thân thiết lắm nha. Thời này thật hiếm gặp đó.” Trương Tam khen ngợi.

Lời khen của Trương Tam làm mặt của Nguyên Tiểu Ngôn hơi ửng đỏ. Đây đâu thể gọi là quan tâm đến hoàng thúc. Đều tại hần luôn gây phiền phức cho thúc. Nhóm người này thật ko thể tưởng tượng được thúc ăy chăm lo cho mình ra sao đâu ăh....

Lý Tứ cũng xen vào: “Đúng rồi nha, thấy tiểu công tử gấp gáp như thế, ta còn tưởng công tử đến nơi đó để gặp tình nhân nữa nha. Ha ha ha ha...”

“...”

Mấy lời này làm mặt của Nguyên Tiểu Ngôn càng đỏ thêm. Bộ hết chuyện để nói rồi sao.

Tự nhiên dây vào chuyện này. Tình cảm của hần và hoàng thúc cũng tốt lắm mà, nên gấp gáp cũng là chuyện thường tình thôi. Chẳng lẽ ko phải là tình nhân thì sẽ ko phải khẩn trương ăh. Người trên giang hồ thật muốn nói là mở mồm ngay, chẳng ai chặn miệng được gì hết đó.

Lại nói, nhờ sự bảo vệ của 3 người này, Nguyên Tiểu Ngôn có thể hoàn toàn an tâm. Sau đó, tuy rằng cũng gặp qua ko ít đạo tặc, nhưng bọn họ đều đồng loạt giúp hần đánh đuổi ko sót 1 mạng. Công phu quả thật thượng thừa, Nguyên Tiểu Ngôn lòng thăm ca ngợi.

Thế là, vài ngày sau liền đã tới Vân Châu.

Tạm thời xin ko không đề cập đến hiện trạng của Vân Châu, chỉ nói đến Nhiếp chính vương Nguyên Ân này được ko ít dân chúng nơi đây biết đến nha. Vừa mở miệng hỏi nhiếp chính vương ở đâu, là Nguyên Tiểu Ngôn liền tìm thấy ngay. Lòng thăm nghĩ, Nguyên Ân mà nhìn thấy sự xuất hiện của hần hần là phải kinh ngạc đến giật nảy mình đi.

Nguyên Ân quả nhiên thất kinh, bất quá người chấn động nhiều hơn lại là Nguyên Tiểu Ngôn.

“Hoàng thúc... Hoàng thúc, sao thúc lại gầy nhiều đến thế ah!”

Muốn gặp Nguyên Ân cũng không phải là chuyện dễ dàng gì. Dù sao người ta cũng là nhiếp chính vương mà. Nếu ko có chuyện quan trọng, thì việc xử lý lũ lụt nơi này cũng bận rộn vất vả lắm đây, ko thể chuyện gì cũng cho vào gặp được. Nếu ko, y dù có thêm 3 đầu 6 tai cũng ko thể làm hết mọi chuyện ah.

Hơn nữa, Nguyên Tiểu Ngôn cũng không muốn dùng thân phận của mình. Để tri huyện nơi này hay được, cả đám cùng chạy đến vây lấy mình chẳng hay ho gì cả nhá.

May là Nguyên Tiểu Ngôn có mang theo ngọc bội của Nguyên Ân. Hắn nói với thủ vệ mình là bằng hữu của Nguyên Ân muốn đến gặp y. Nếu ko tin thì cứ cầm lấy ngọc bội này mà đi hỏi thử xem.

Bọn thủ vệ đương nhiên là nhận ra ngay ngọc bội kia rồi. Thật ra đó chính là tín vật của Nguyên Ân. Thủ vệ toàn là ám vệ của y. Hàng họ của mình còn ko rõ sao được. Bọn chúng nhìn hắn thật quái dị. Sau đó liền chạy nhanh đi hỏi, rồi cung kính thỉnh ngay hắn vào.

Vừa nhìn thấy Nguyên Ân, Nguyên Tiểu Ngôn xem chút nữa đã ko nhận ra. Nguyên Ân lúc này tuy rằng ko nói nổi râu ria rậm rạp. Y ta lúc nào cũng từng thời từng điểm đều chú ý đến hình tượng cá nhân. Đương nhiên sẽ chẳng bao giờ biến mình thành cái dạng người ko ra người quý ko ra quý. Tuy thế, gương mặt cũng đã gầy đi ít nhiều. Tinh thần dù vẫn còn minh mẫn, nhưng hai hàng mi dài ko thể che được đôi mắt đang mệt mỏi dưới nói.

Thấy hắn đến đây, y liền bỏ lại việc chính sự mà mình đang thương lượng cùng mọi người, mà chạy ngay đến hắn. Ý thức được hai người nói chuyện giữa chốn đông người sẽ ko thích hợp, nên Nguyên Ân đã dẫn hắn đến căn phòng nhỏ được chuẩn bị tạm cho y ở gần đây. Một ngày nay, chỗ của y đều lưu đông, phần lớn đều ở trong những căn phòng nhỏ tạm bợ, hề có việc là chạy đi xử lý ngay.

Vừa đến chỗ ko có ai, bao nhiêu tình cảm của Nguyên Tiểu Ngôn đều ko thể giữ được nữa.

Chỉ ko gặp Nguyên Ân trong 1 thời gian ngắn. Lần thứ 2 nhìn lại, sao y lại gầy đến thế này. Nguyên Tiểu Ngôn vì nhớ nhung và lo lắng, mắt nhất thời đỏ lên, chạy đến ôm chặt lấy Nguyên Ân mà nói: “Hoàng thúc, sao người ko biết chăm sóc cho mình gì cả nha.”

Nguyên Ân cũng ôm chặt lấy hắn. Một lúc sau mới có thể bình tĩnh lại, y bắt đầu trách mắng: “Bên ngoài có bao nhiêu nguy hiểm biết ko? Nơi này, cũng ko ít người bị dịch bệnh đi. Người thân đáng ngàn vàng, sao có thể chạy đến đây? Ở trong cung đầu óc bị sốt đến mê sảng rồi nên mới làm thế phải ko? Hoàng thúc giờ đang bị chuyện lũ lụt làm cho vất vả ko yên rồi. Người còn đến quấy rối, người nói thử xem, có nên đánh hay ko đây?”

[1] Mấy tên này thường được dùng để phiếm chỉ hoặc dùng làm ví dụ nói chung chung. Kiểu như Nguyễn Văn A, Trần Văn B, Lê Văn C của Việt Nam mình ấy. Trên thật tế, rất hiếm người mang tên họ như thế.

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

Nguyên Tiểu Ngôn nức nở nói: “Ta biết, nhưng mà lâu như thế cũng ko thấy tin tức gì của thúc cả. Ta lo lắm, nên muốn đến đây xem thử, sẽ ko làm phiền gì thúc đâu mà. Thúc đặt đâu thì ta liền ngồi ngay đó cho thúc xem. Ta đã ko gặp thúc lâu lắm rồi, nhớ thúc lắm lắm luôn.”

Mắt mở to nhìn Nguyên Ân, Nguyên Tiểu Ngôn cứ kịt kịt mũi, nói: “Thấy thúc thế này, ta liền biết mình đến đây là đúng rồi. Nhìn thúc gầy thế kia, ta sao có thể yên tâm đây. Thúc nói nơi này dịch bệnh tràn lan, ta thân ngàn vàng thì sao chứ, chẳng lẽ mạng thúc ko đáng giá sao? Thúc sao có thể nói như thế. Với Tiểu Ngôn thì thúc mới là quan trọng nhất. Thúc ở chỗ này, chẳng có lý do gì ta ko ở chỗ này được?!”

Nguyên Ân xoa xoa đầu hần, thở dài nói: “Nếu đã đến đây, giờ bắt người trở về chắc chắn là ko được. Người lặn lội đường xa, hần đã mệt mỏi, giờ nghỉ ngơi 1 chút. Thúc đi xử lý vài việc, đợi đến trưa sẽ dùng cơm với nhau.....Hay người đã đói rồi? Có muốn ăn cơm trước ko?”

Thật ra việc của y đang rất trọng yếu cần phải xử lý ngay. Nhưng lại sợ Nguyên Tiểu Ngôn giờ đang đói, nên mới hỏi vậy.

May mắn, Nguyên Tiểu Ngôn nói: “Bụng cũng chẳng đói gì. Ta hơi mệt 1 chút, vẫn là tắm trước rồi ngủ thật ngon, sau mới ăn cơm đi.”

Điều này khiến Nguyên Ân thở phào nhẹ nhõm. Nếu Nguyên Tiểu Ngôn giờ đang rất đói bụng. Y đương nhiên ko thể mặc kệ hần, nhất định phải cùng hần dùng bữa rồi. Chỉ là hiện tại bên ngoài đang bàn bạc sự tình thiết yếu, y cũng ko thể bỏ ngang. Thế thì thật khó xử nha.

“Tốt lắm, người nghỉ ngơi trước, khi nào thúc dậy thì gọi thúc.”

Nước vừa được mang đến, Nguyên Ân tự mình giúp Nguyên Tiểu Ngôn lau sạch mặt, vỗ cho hần ngủ thiếp đi trong một nhọc. Sau đó y lại ra ngoài bàn bạc mọi việc. Xong hết vẫn chưa thấy Nguyên Tiểu Ngôn thức dậy gọi mình.....Thế là đến gặp xa phu kia hỏi han tường tận quá tình đi đường. Tiếp theo lại nói: “Các người đã đi đường vất vả. Nên nghỉ ngơi thật tốt đi.”

Thì ra, người nọ là một trong những ám vệ mà trước khi Nguyên Ân rời đi đã phái ở lại bảo vệ Nguyên Tiểu Ngôn. Tuy thủ vệ trong hoàng cung dày đặc và nghiêm ngặt, nếu như bình thường sẽ ko thể xảy ra chuyện gì, nhưng Nguyên Ân vẫn lo lắng cho vấn đề an toàn của Nguyên Tiểu Ngôn. Nên đã phái ám vệ âm thầm thay phiên bảo vệ.

Lại nói đến sáng ngày hôm đó, là đến phiên xa phu trung niên kia bảo vệ. Hần vừa mới trốn ở Hoàng Cực điện thì phát hiện Nguyên Tiểu Ngôn đang lén lút thay đổi xiêm y của thái giám là Tiểu Lục Tử để ra ngoài cung. Y ta nhìn thấy liền thầm kêu có chuyện, chẳng trách tối qua ám vệ có báo cáo về nói Nguyên Tiểu Ngôn mượn của Tiểu Lục Tử vài bộ quần áo, còn mượn thêm cả lệnh bài nữa. Bọn họ cứ tưởng hần đang bài trò gì nữa chứ. Thật ko ngờ là dám ra khỏi cung.

Y vốn cứ tưởng Nguyên Tiểu Ngôn cảm thấy trong cung buồn chán nên muốn đi nô đùa 1 chút. Liền chuẩn bị tinh thần theo hần cùng chơi, cùng lắm thì triệu tập thêm mấy huynh đệ cẩn thận phòng bị. Nào biết được Nguyên Tiểu Ngôn vừa ra bên ngoài liền đi thuê xe ngựa. Ám vệ trung niên kia liền tiến đến nghe ngóng, mới biết được thì ra hần muốn đến Vân Châu! Chuyện này cũng chẳng phải tầm thường. Bên ngoài vốn ko được an toàn, chưa kể đến Vân Châu đang lộn xộn, rối loạn lắm ah, làm sao có thể đi? Chỉ là y làm ám vệ ah, nhiệm vụ chính yếu là bảo vệ Nguyên Tiểu Ngôn, chẳng thể nào can thiệp vào việc làm của hần được. Sự tình khẩn cấp, y ta chỉ có thể hóa trang làm phu xe, đi bước nào tính đến bước đó mà thôi.

Vốn dĩ y làm gì muốn đưa Nguyên Tiểu Ngôn đến Vân Châu. Chỉ là hộ tống hần đi dạo vòng vòng thôi. Sau đó cấp tốc đưa tin đến nhiếp chính vương Nguyên Ân, hỏi qua quyết định của y. Nếu Nguyên Ân không chuẩn cho Nguyên Tiểu Ngôn đến đó. Y sẽ nghĩ cách trả hần về cung. Ngược lại, y liền đưa hần đi gặp Nguyên Ân ngay.

Nguyên Ân lúc nhìn thấy thư thì lo lắng thật lâu. Nghĩ đến Nguyên Tiểu Ngôn nếu đã trốn ra cung thế kia, hần là vô cùng muốn gặp mình. Thế thì cứ để cho hần gặp đi, liền phê chuẩn để bọn họ đến đây, chỉ cần dặn trên đường nên tăng cường đề phòng thôi.

Vì bồ câu đưa tin qua lại như thế, nên bọn họ phải mất hết 3 bốn ngày mới đến được Vân Châu, so với bình thường đã nhiều hơn 1 ngày. Đương nhiên, Nguyên Tiểu Ngôn đối với chuyện này một chút cũng ko phát hiện được.

“Được rồi, người lui xuống đi. Thấm văn bọn bắt được ven đường, xem thử là người nào phái đến.”

Ba vị đại hiệp theo bảo vệ Nguyên Tiểu Ngôn trên đường đi thực chất cũng là ám vệ. Mà cái bọn mà hần ta ngỡ rằng cướp càn dọc đường tất cả đều là thích khách.

Thật ra, khi Nguyên Tiểu Ngôn vừa mất tích trong cung. Tuy Chu Giang Niên sau khi nhận được báo cáo của Tiểu Lục Tử thì đã phong tỏa tin tức. Nhưng hoàng thượng rời cung vốn ko phải chuyện nhỏ, rất khó giấu được bọn người hầu, đặc biệt là bọn cung nhân có dụng tâm khác. Nên đến trưa hầu như tin hầu như

đều được truyền đến cho những người muốn giết Nguyên Tiểu Ngôn. Vào buổi tối, đương nhiên có người đến lấy mạng hắn. Thực tế, chuyện này vốn lù lù tiến đến, bọn ám vệ đương nhiên cũng đã cẩn thận cực điểm, luôn lo cho hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Chính là, Nguyên Tiểu Ngôn hoàn toàn chẳng biết đến điều đó mà thôi. Hắn chỉ lơ mơ rằng sao một nước thái bình như Xạ Điều lại có nhiều thổ phỉ quá vậy thôi, chuyện này thật ko thể nào chấp nhận được mà. Đợi hắn trở về sẽ tra xét lại cách làm việc của bọn người ở Lục Phiến môn một cách kỹ càng nha. Hắn chỉ ở bên ngoài vài ngày, đầu trộm đuôi cướp nhiều như thế, dân chúng quanh năm suốt tháng nơi này, sao dám mang tiền ra khỏi cửa nữa chứ. Thật đáng sợ quá mà.

Tạm thời ko nhắc đến chuyện Nguyên Tiểu Ngôn trong lòng đang thầm nghĩ về vấn đề an ninh của đất nước. Mà nói về bọn ám vệ đã xem mình là tử sĩ của Nguyên Ân. Do thường xuyên bảo vệ Nguyên Tiểu Ngôn, đương nhiên cũng biết tình cảm của Nguyên Ân đối với hắn. Nên mấy lời hỏi thăm băng quơ trên đường thực ra chính là muốn thay chủ tử dò hỏi hắn một chút. Tiếc thay, thoáng nhìn chẳng có hiệu quả gì mấy. Người rất ngây ngô, chuyện gì cũng ko hiểu. Bởi thế, chủ tử ơi, người thật đáng thương quá đi mất. Cái cảnh gà mẹ gà con một lòng che chở cho bảo bối này chẳng biết khi nào mới kết thúc, cũng chẳng biết phải đợi đến năm tháng nào người ta mới có thể hiểu được lòng mình nữa đây? Bất quá, bọn họ nhìn thấy bộ dạng ngờ nghệch của Nguyên Tiểu Ngôn kia, thì nghĩ thầm ngày ấy thật quá xa xôi đi.

Xa phu vâng 1 tiếng rồi lui xuống.

Lại nói đến Nguyên Tiểu Ngôn.

Chủ ý của Nguyên Ân là muốn cho Nguyên Tiểu Ngôn ngụ tại hành cung ở Vân Châu. Vì nơi đó du kém xa hoàng cung, nhưng ít ra vẫn an toàn so với bên ngoài 1 chút. Bất quá, có đồ cách mấy, hắn ta cũng ko đồng ý. Nói là nhất định phải ở cạnh bên y. Nguyên Ân biết nếu bắt ép hắn chắc chắn sẽ ko được, chỉ có thể nói: “Tiểu Ngôn àh, lúc này ngươi đã nói gì nào. Ngươi nói ngươi ko quấy rầy thục. Nói thục đặt đâu thì ngươi ngồi đó ngay cho xem mà. Sao chỉ vừa chớp mắt ngủ dậy thì toàn bộ lời mình nói đã quên sạch hết rồi.”

Nguyên Tiểu Ngôn chớp chớp đôi mắt to tròn vài cái nói: “Ko có nha, chính là ta thấy nếu nghe theo lời thục ở cung đó, kia chẳng phải ta có rời hoàng cung hay ko cũng có gì nhau đâu? Ta nói sẽ ko quấy rầy, là muốn ở bên cạnh thục. Có thể nhìn thấy thục thì mới ngoan ngoãn được nha. Bởi ko được gặp thục ta lo lắng lắm.”

“Có gì mà lo lắng? Tiểu Ngôn sợ thục thục chạy khỏi Vân Châu vứt ngươi lại 1 mình àh? Nguyên Ân cười khở hỏi.

“Đương nhiên không phải rồi. Ta chỉ lo cho thân thể của thục thôi.” Nguyên Tiểu Ngôn kéo kéo cánh tay của Nguyên Ân, lo lắng nói: “Thục xem, thục đã gầy quá rồi nha. Ta tuy chẳng làm được đại sự gì. Ít ra cũng có thể nhìn thục ăn đúng ngày 3 bữa cơm. Thấy thục gầy như vậy chắc là đã bận bịu công việc, nên vẫn chẳng ăn uống đầy đủ rồi đi! Chẳng giống như ta, ngày nào cũng nghĩ ngơi ít nhất 3 bốn canh giờ. Ta nghĩ hẳn là thục vội lắm, nên chẳng để ý gì đến thời gian cả.”

Bao nhiêu quan tâm của Nguyên Tiểu Ngôn đều nói thẳng ra hết cả. Chuyện này đúng là lần đầu được thấy. Nguyên Ân đương nhiên đã vô cùng cảm động, nhất thời cao hứng mà đồng ý. Nhưng cũng quên việc chính, thở dài mà nói: “Tiểu Ngôn thật lo lắng cho hoàng thục quá đi. Nhưng nếu ngươi cứ dính với thục như quần áo thể kia thì thục đây sao có thể làm việc áh. Có đôi khi chuyện bận lắm, vốn làm gì có dư dã thời gian.”

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

Nguyên Tiểu Ngôn vừa nghe xong liền nghiêm mặt nói: “Hoàng thục, ta trước giờ vẫn luôn cho thục là thông minh, giờ sao lại hồ đồ thế? Công việc thì muôn vàn chồng chất chẳng biết khi nào mới xong đây. Chỉ là thân thể tuyệt ko thể mệt nhọc quá độ được. Nếu thục ko chú ý đến thân thể, lúc nào cũng rã rời thì sao có thể làm hết mọi thứ được kia chứ?”

Nguyên Ân cười khỏ nói: “Lời của Tiểu Ngôn nói, ko phải là thúc ko biết. Bất quá, có một số việc vô cùng khẩn cấp nha. Vốn dĩ ko thể nào chấp nhận chuyện để đó từ từ làm được. Lỡ như chậm trễ hẳn là sẽ liên quan đến mạng người đấy. Như thế thì thúc làm sao dám nghỉ ngơi đây. Nhưng mà, Tiểu Ngôn nói cũng đúng lắm, hay là người về hành cung kia trước đi. Hoàng thúc sẽ tận lực chú ý đến thân thể mình. Tỷ như thúc nhất định sẽ dùng cơm đúng giờ, dù cho khi ấy đang thảo luận chính sự gì đi nữa. Thúc sẽ cố gắng một bên bàn bạc, một bên ăn cơm có được ko?”

“Kia ko được đâu. Vừa làm việc vừa ăn cơm sẽ làm hỏng dạ dày đó.”

Bất quá lời nói của Nguyên Ân thực sự rất có lý. Hiện tại nước lũ ngập trời, cứu người như cứu hỏa, sau có thể nhàn nhã gác lại công việc được chứ. Nguyên Tiểu Ngôn nghĩ tới nghĩ lui, lại nói: “Thế thì thúc chẳng có được thời gian ăn cơm và nghỉ ngơi rồi. Nếu chuyện ko cấp bách lắm ta có thể giúp thúc xử lý nha. Dù ta ko thể giải quyết gì được, ta chỉ ra cũng sẽ nhớ thật kỹ giùm thúc. Lúc đó, thúc cứ ăn ngủ thật tốt, sau đó đến xem. Dù sao thì bàn bạc cũng rất lâu, mà bàn lâu thì sẽ chậm trễ thời gian, Ta giúp thúc ghi lại hết, thúc trực tiếp nhìn qua kết quả sẽ tiết kiệm được chút thời gian. Ta thì cả ngày cũng ko có việc gì làm, sức lực dư thừa, dành ra 1 chút để thúc ăn cơm ngủ nghỉ cũng chẳng nề hà gì. Quyết định vậy nha? Nói tóm lại là thúc ko thể cực lực làm việc như thế. Nếu thúc đổ bệnh, thì dân chúng ai lo liệu đây. Còn có, ai sẽ lo lắng cho ta nữa!”

Nguyên Ân chính là nơi vững chãi nhất để hắn dựa vào ah! Nếu không có Nguyên Ân, hoàng đế như hắn đây, phỏng chừng làm chưa được hai ngày đã bị người khác kéo cổ xuống rồi. Nên, lo lắng cho y là điều đương nhiên nhất. Nếu y vắng kiện thì còn e ngại gì nữa chứ. Hắn chỉ sợ duy nhất là ko có Nguyên Ân thì chính mình sẽ ko qua nổi thôi.

Cả bầu trời trên đỉnh đầu của hắn đều do Nguyên Ân chống đỡ. Nếu có ngày nào đó y bị sụp đổ, khẳng định rằng hắn sẽ sống ko nổi đâu.

Mấy lời Nguyên Tiểu Ngôn nói khiến cho Nguyên Ân phải thở dài. Lúc đầu thật cảm động gì đâu đó. Kết quả tiểu quỷ này nói đi nói lại cả buổi liền lộ nguyên hình. Loại quan tâm như thế này ko phải xuất phát từ tình cảm tận trong tim mà là sợ chính bản thân mình xảy ra chuyện. Có ai tính toán với hắn đâu, tiểu quỷ này....

Bỏ đi, dù sao cũng có thể để hắn toàn tâm toàn ý dựa vào. Dù nói thế nào, thì y cũng là người có địa vị vô cùng quan trọng trong lòng hắn. Ít ra cũng là phi thường tối trọng yếu đi. Trước mắt tạm thời thế đã, đợi từ từ phát triển thêm vậy. Gấp ăn thì bồng miệng, ko thể nào vội vàng được.

Thế là cũng đưa đẩy nói: “Tiểu Ngôn àh, đề nghị của người cũng hay lắm. Nhưng chắc người cũng đã biết, người đối với vương triều này cũng là tối trọng yếu đi? Thậm chí so với hoàng thúc còn quan trọng hơn nhiều lắm. Thúc thấy thật quá nguy hiểm khi hai chúng ta ở cùng 1 chỗ. Nếu chẳng may, cả hai cùng gặp bất trắc. Thế thì nước này sẽ ko còn hoàng đế cũng như nhiếp chính vương. Người có thể hiểu tính nghiêm trọng của vấn đề ko? Rất có thể sẽ làm cho Xạ Điều đảo lộn đó!”

Tuy rất muốn ở cùng 1 chỗ với Nguyên Tiểu Ngôn, cũng rất chờ mong sự quan tâm chăm sóc của hắn. Nhưng nghĩ đến vấn đề an toàn là trên hết. Thế nên Nguyên Ân vẫn phải tận tình khuyên bảo.

“Hoàng thúc!” Nguyên Tiểu Ngôn nhấn mạnh thêm 1 chút. “Ta biết ta đối với vương triều này cũng rất trọng yếu đi. Dù sao ta cũng là hoàng đế mà. Nhưng nếu thúc xảy ra chuyện. Bất kể ta có may mắn hay ko may mắn, kết quả đều cũng như nhau thôi. Bởi lúc đó sẽ chẳng còn thúc giúp ta. Ta có thể bảo vệ Xạ Điều được mấy ngày đây? Kết quả đều đã như nhau, hoàng thúc, chắc thúc sẽ ko nhai đi nhai lại mãi về chuyện này chứ. Tuy là lần nào ta cũng nghe lời thúc cả. Nhưng mà, thỉnh thoảng thúc cũng nghe ta 1 lần đi! Ta biết, có thể ta sẽ ko an toàn lắm. Bất quá ta có mặt áo giáp bên chắc kia. Còn nữa thúc có thể phái nhiều người ở cạnh, tăng cường phòng vệ mà. Àh mà võ công của thúc cũng rất giỏi nha. Ta biết chắc mình sẽ an toàn mà.”

“Người...”

Nguyên Ân thật còn muốn nói thật nhiều nữa. Bất quá đã bị Nguyên Tiểu Ngôn chặn lại hết rồi, đành phải: “Ta đối rồi, chúng ta dùng bữa thôi.”

Nguyên Ân liếc Nguyên Tiểu Ngôn 1 cái. Biết hắn cũng thật cứng rắn đi. đành phải thở dài nói: “Được rồi, người có thể ở lại đây. Nhưng mà lúc nào cũng phải chú ý đến an toàn, ko được đi lung tung. Thúc sẽ tận lực cho người phòng vệ tránh cho xảy ra nguy hiểm gì.”

Đã ở đây được 1 thời gian, cũng đã xem qua các nơi. Chỗ có nguy cơ nhất chính là hai bên bờ sông, lũ lụt nguy hiểm, phòng bị đơn sơ. So với ở đó thì nơi này an toàn hơn chút ít, nên mới dọn vào như vậy.

Phải tốn nhiều nước bọt như vậy, Nguyên Ân mới đồng ý giữ mình lại, nên đối với yêu cầu này của hắn, Nguyên Tiểu Ngôn đương nhiên rất vui vẻ mà đồng ý rồi.

Tuy nói, Nguyên Tiểu Ngôn muốn chia sẻ công việc với Nguyên Ân. Nhưng hắn luôn hy vọng ko có quá nhiều việc lắm đi. Dù ko thể ko có, nhưng ít ít một chút vẫn tốt hơn mà. may mắn buổi tối bọn họ cũng ko có chuyện khẩn cấp gì cần xử lý cho lắm. Điều này làm hai người có thể yên tâm ở cùng nhau để hưởng thụ ko gian thư thái vốn chẳng nhiều nhận gì.

“Hoàng thúc mệt lắm, đêm nay ko thể hầu Tiểu Ngôn tận hưởng được rồi.” Khẽ vuốt má Nguyên Tiểu Ngôn, Nguyên Ân dịu dàng nói.

Thấy Nguyên Tiểu Ngôn hai mắt sáng ngời, đôi má phún phún, y thật cũng muốn ăn sạch hắn lắm chứ. Nhưng giờ đây thân thể đã mệt mỏi rã rời, ko thể cực lực hoan ái. Lòng cứ muốn ngủ 1 giấc thật ngon để bồi dưỡng tinh thần.

Nguyên Tiểu Ngôn cứ mãi nhìn Nguyên Ân. Cách biệt lâu đến thế, cả ngày y ta cứ vội vã với công việc, giờ mới có thời gian nghỉ ngơi chốc lát. Hắn bỗng nhiên cứ muốn tranh thủ thời gian nhìn thúc thúc mình kỹ hơn chút nữa. Như thế thật sự ko đủ ah. Hắn thật cần y lắm.

Lúc này, nghe được Nguyên Ân nói như vậy, liền ngưng ngừng: “Chuyện đó ko vội, chờ trở lại kinh thành, chúng ta có nhiều thời gian đã. Giờ đây, điều quan trọng nhất chính là thúc phải nghỉ ngơi thật tốt. Chỉ cần ta có thể ở cạnh bên hoàng thúc đã thấy mãn nguyện lắm rồi. Lúc ở kinh thành kia, chẳng thể nào thấy được thúc, mới đáng thương làm sao áh.”

Khi ở kinh thành, hắn cứ nghĩ là lúc nào gặp được Nguyên Ân, nhất định phải làm kịch liệt vài lần mới đủ. Chỉ là giờ thấy y vất vả như thế, gầy như thế, bao nhiêu ham muốn bỗng nhiên chui ngược lại vào lòng. Cảm thấy thúc của mình khổ cực thế kia, mình còn đòi hỏi mấy chuyện kia thật là quá sức có lỗi mà.

Suy nghĩ của Nguyên Tiểu Ngôn khiến Nguyên Ân hôn nhẹ hắn mà nói: “Tiểu Ngôn thật ngoan, đợi việc này xong xuôi. Thúc nhất định sẽ hầu hạ Tiểu Ngôn đằng hoàng. Dùng cách trước khi thúc rời khỏi kinh thành hầu hạ Tiểu Ngôn nha. Thúc nói là giữ lời, ko quên đâu.”

Liên tưởng đến chuyện Nguyên Ân nói, làm hắn đỏ mặt cả lên, đáp lại: “Ko thèm nhá, thúc cứ hay làm ta suy nghĩ kỹ cực. Mau ngủ đi.”

Nguyên Tiểu Ngôn vùi mình vào lòng ngực của Nguyên Ân, ôm lấy y. Nghe được hơi thở quen thuộc, cuối cùng cũng có thể yên tâm. 10 mấy ngày nay hắn ko biết lòng mình đã bay đến nơi nào nơi nao, khó chịu vô cùng. Ngày nào với hắn cũng là khổ sở trôi qua. Giờ đây thật tốt quá. Dù có nguy hiểm, dù cuộc sống bên người này ko thoải mái như trong cung, chỉ là có hoàng thúc bên cạnh đều cảm thấy tốt đẹp.

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

Hôm sau.

Nguyên Tiểu Ngôn thật đúng là nói được làm được. Để Nguyên Ân được nghỉ ngơi thật tốt, hơn nữa còn phải mau chóng khôi phục thể trạng, hắn đã tự mình giám sát bảo đầu bếp làm chút thức ăn có kèm theo thuốc bổ cho y.

Nói nói đến thức ăn bổ dưỡng, thì khi mà hần và Nguyên Ân còn đêm đêm mây mưa ấy, cũng vì muốn y bồi dưỡng thân thể nên đã thấy qua cách làm. Giờ đây đã có thể dùng lại được rồi. Vân Châu tuy đang lũ lụt ngập tràn nhưng trước đây vốn là nơi thành thị phồn hoa. Trừ ra hai bên bờ sông, thực tế thì cũng chẳng tổn thất gì nhiều cho lắm. Thế nên thực vật nơi này vẫn màu mỡ trù phú. Nếu ko, chẳng có nguyên liệu nấu ăn thì đã thành công cốc rồi.

Ngoài đốc thúc Nguyên Ân dùng cơm đúng bữa. Nguyên Tiểu Ngôn còn giúp y ghi lại tình hình thiên tai của các châu, phủ lân cận, kết quả thảo luận của các đại thần về phòng chống lũ lụt. Bất quá, chỉ mới viết có 1 bản là chán ngay rồi. Vừa mệt lại vừa ngán mà, nên hần cứ đọc cho người khác chép lại. Dù sao Nguyên Ân vẫn phải cùng mọi người bàn bạc mà, nên có phải chính tay hần viết hay ko, cũng chẳng ảnh hưởng gì lớn lắm đâu.

Nhưng mà, nếu ko bận ghi chép, nghe người khác bàn luận mãi cũng chán thật ấy. Hần cứ phải cố gắng thôi. Nếu hần ko cố lên thì hoàng thúc sẽ ko biết ai đang đề xuất gì. Chỉ sợ khi ấy lại ko có tâm tình ăn uống nghỉ ngơi.

Lúc này, thân phận của Nguyên Tiểu Ngôn đã được công khai. Nguyên Ân đã nói với chúng quần thần kiểu như Hoàng Thượng lo lắng cho tình hình phía nam, nên cải trang xem xét. Hơn hết Nguyên Tiểu Ngôn vừa đến thì bộ máy quan lại biếng nhác bắt đầu sửa lại tư thế. Những lúc Nguyên Ân dùng bữa hoặc nghỉ ngơi, hần liền giúp y chủ trì sự vụ. Đáng khen ở chỗ tuy còn chút ko kiên nhẫn, nhưng đã cải thiện phần nào ấn tượng từ trước đến giờ của các quan lại với hần. Mọi người bắt đầu cho rằng hoàng đế này cũng ko phải là người quen sống trong nhung lụa.

Đương nhiên, ai cũng ko ngờ được, nghị lực kia là do sự trân trọng của Nguyên Tiểu Ngôn đối với Nguyên Ân mà có. Thật tế thì bản thân hần vẫn cứ đi đi lại lại rõ vô dụng mà thôi. Bởi mới nói, tình yêu có thể ko hay ko biết thay đổi bản tính của một con người mà — Tuy hiện tại Nguyên Tiểu Ngôn vẫn chưa biết hần đối với Nguyên Ân ngoại trừ lòng lo sợ chỗ dựa của mình sẽ gặp bất trắc. Còn có, ngày đầu tiên khi đến Vân Châu, hần đã đau lòng khi nhìn thấy bộ dáng gầy yếu mệt mỏi của y. Nên tình cảm tiềm tàng bộc phát, nhất thời lấn át đi bản tính lười biếng, khí thế bùng bùng giúp Nguyên Ân làm việc.

Thấy Nguyên Ân vì sự cố gắng của mình mà khí sắc từ từ khá lên, lòng Nguyên Tiểu Ngôn thật cao hứng nha.

Đương nhiên, hần đã không biết, Nguyên Ân cũng ko hoàn toàn yên tâm cho hần giúp mình toàn bộ. Dù gì Nguyên Tiểu Ngôn chỉ giúp y ghi lại thôi, ko quyết định chuyện gì hết, tránh cho có đối sách sai lầm. Điều này là y yên tâm là hần ko càng giúp càng rối. Bất quá, với mấy chuyện khẩn cấp thì vẫn phải tự mình chủ trì thôi. Nên dặn thêm hần phải chú ý động tĩnh của mọi người khi có chuyện quan trọng thì phải báo mình biết ngay.

Dùng cơm nói tốn thời gian cũng ko phải, nhưng chẳng ít được là bao. Thường thì Nguyên Ân chỉ cần 2 khắc (~ 30') là đã xong. Chỉ là buổi tối, nhiều khi lại có việc khẩn cấp cần bàn bạc, hần liền ko chú ý đến thời gian gì cả — Y đương nhiên biết Nguyên Tiểu Ngôn sẽ chép lại hết, nhưng y lại sợ hần ta quá quan tâm đến thân thể mình, nên chuyện gì cũng cầm đầu mà viết, chẳng chịu gọi y xử lý. Thế là nếu ko phải người khác giám sát hần một chút là chẳng cách nào yên tâm ngủ ngon được cả.

Bình thường, nếu buổi tối có quan lại đến bàn bạc sự tình là nhất định đã có chuyện lớn rồi. Nếu ko, bọn họ sẽ ko vô duyên vô cớ đến quấy rầy sự nghỉ ngơi của y làm gì. Nên ngoài mặt y vờ ngủ cùng Nguyên Tiểu Ngôn, nhưng thực tế thì chuyện gì cũng xem đến cả. Bất quá so với trước kia, Nguyên Ân đã ăn uống rất điều độ rồi. Cạnh đó, những lúc thảo luận vào ban đêm như thế, tuy ko thể bỏ mặc được nhưng toàn bộ tiến trình thảo luận đã được Nguyên Tiểu Ngôn ghi lại sơ lược trước đó rồi. Y giờ đây có thể xem lại rồi quyết định. Như thế có thể tiết kiệm được chút thời gian để nghỉ ngơi. Đúng như Nguyên Tiểu Ngôn đã nói, quá trình bàn bạc thật chiếm quá nhiều thời gian đi. Nếu hần ko đến đây, thì cuộc thảo luận lớn nhỏ nào, y cũng đều phải tham dự rồi. Dù như thế nào thì trong lúc diễn ra cũng phải có người trông coi, nếu ko sẽ như rần mất đầu chẳng có thể đi đến đâu cả. Giờ đây, Nguyên Tiểu Ngôn cũng tạm xem như đã giúp y việc này rồi. Là làm thế thân nghe của y để nghe mọi người thảo luận.

Được Nguyên Tiểu Ngôn chăm sóc trong vài ngày. Tuy nguyên Ân đã khá hơn rất nhiều, nhưng vẫn còn điều làm hần lo lắng chính là tình hình thiên tai dịch bệnh.

Thực tế thì, lũ lụt năm nay là lớn nhất trong vài thập niên trở lại đây. Nguyên Ân đã bố trí lực lượng phòng hộ hai bên bờ rồi. Bất luận là tai họa gì xảy ra thì nạn nhân tử vong cũng là vô số. Nước giờ đã rút nhưng so ra vẫn chẳng thấm vào đâu cả.

Bệnh dịch vẫn đang tồn tại. Nếu ko muốn nói là có nguy cơ bùng nổ. Thế thì người chết sẽ còn rất nhiều.

Tuy đã được khoanh vùng trong 1 diện tích nhất định. Nhưng nó vẫn tồn tại đấy thôi. Nên lần nào Nguyên Ân đi xem xét tình hình nạn dân, cũng làm cho Nguyên Tiểu Ngôn lo lắng. Hắn sợ y bị lây bệnh, cứ hết lòng khuyên y ko nên tiếp xúc gần quá. Nguyên Ân đương nhiên là âm ỉ đồng ý cho qua chuyện.

Nguyên Tiểu Ngôn lo lắng đến cực điểm, ko biết nên làm sao cho tốt nữa, liền đề ra ý định muốn cùng Nguyên Ân đi tuần tra tình hình của nạn dân. Có hẳn ở cùng, hẳn là y sẽ rất nghe lời đi, nên chắc sẽ ko đến gần đâu.

Đề nghị của Nguyên Tiểu Ngôn, đương nhiên là Nguyên Ân ko thể nào chấp nhận được rồi.

Có gì vui vẻ đâu, sao lại để Nguyên Tiểu Ngôn gặp nguy hiểm chứ. Cũng ko phải là chuyện sóng to gió lớn gì, chỉ là y có chút tư tình ko thể vượt qua được. Cả ngày cứ lo lắng đề phòng sợ Nguyên Tiểu Ngôn gặp bất trắc gì. Nên gặp phải áp lực căng thẳng. Nên bất kể là công hay tư, y đều sẽ ko đồng ý.

Đem những lời này nói cho hắn nghe xong, ngược lại Nguyên Tiểu ngôn liền có 1 cách kiến giải khác.

“Nêu ta ngày nào cũng cận kề bên thức như thế. Nếu thức bên ngoài bị nhiễm bệnh, sau đó về lại cũng sẽ lây cho ta thôi. Thế thì bị lây bệnh ở đâu cũng có gì quan trọng. Kia sao ko cho ta theo, xem xét dân tình chút đi? Mọi người nhìn thấy hoàng thượng tự mình tuần tra, chắc sẽ được ủng hộ đôi chút mà? Có thể cho mọi người 1 chút khí thế, ko phải là chuyện tốt lắm sao? Hơn nữa, chính thức cũng đã nói, nếu ta cùng thức đi tuần tra thì lo ta sẽ gặp bất trắc, áp lực tinh thần rất lớn. Như nhau thôi, thức có nghĩ đến lúc ta ko biết thức bên ngoài kia như thế nào cũng lo lắng ăn ko ngon ngủ ko yên ko. Chỉ bằng để ta và thức cùng đi, chúng ta cùng có thêm người chăm lo cho nhau, được ko?”

Nguyên Ân thấy hắn thật kiên quyết, lời nói ko phải là ko có lý. Vốn biết tính cách của Nguyên Tiểu Ngôn hay vặn xoắn, ngay bản thân y nhiều khi cũng ko lay chuyển được. Thế là đành nhân nhượng nói: “Cho người theo cũng được, chỉ là chỉ nhìn xem nạn dân thôi. Nếu là chuyện nguy hiểm như chỉ huy chống lụt gì đó, người nhất quyết ko được theo. Nêu ko, chắc là thức phải mệt chết rồi ah, vì chẳng ai lo cho thức nghỉ ngơi, còn ghi chép công việc nữa chứ!”

Đề nghị này của Nguyên Ân khiến Nguyên Tiểu Ngôn đồng ý. Hắn chỉ muốn nhìn nạn dân 1 chút thôi. Chuyện chống lũ cũng ko muốn can dự vào. Hơn nữa còn bệnh dịch lây lan, hắn đi chỉ thêm phiền, cũng chẳng phải chuyện vui gì cần hắn góp phần đâu.

Suy tính của Nguyên Tiểu Ngôn quả thật có hiệu quả. Nguyên Ân vì lo ngại hắn, nên cũng tránh xa mấy người bị bệnh dịch ra 1 chút. Cũng theo lời hắn nói, mọi người thấy hoàng đế đích thân tuần tra, tinh thần liền hăng hái lên rất nhiều. Từ đó tiến trình chống lũ cũng được tăng cao. Hắn được tiện cả đôi đường — Vừa được chăm sóc cho hoàng thức vừa ủng hộ sĩ khí — Kể sách xem như thành công đi.

Nguyên Tiểu Ngôn tự đề ra cách thức làm cho lòng mình được yên tâm. Hắn cũng đã vắt hết óc mới nghĩ ra được biện pháp duy nhất này. Vừa giải được nỗi lo trong lòng mình đồng thời ko làm chậm trễ chính sự. Còn có thể lấy đại cục làm trọng, mọi chuyện đều chu toàn. Có lẽ đây là sức mạnh của tình yêu đi.

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

Lại kể về giữa trưa hôm nay, ngoài trời đổ mưa to, có 1 đoạn đề xuất hiện nguy cơ. Nguyên Ân vội chạy đi ngay, chỉ huy người cấp tốc phòng bị. Mưa lớn quá, dù Nguyên Tiểu Ngôn có dặn dò thế nào, cũng ko thể át được tiếng mưa. Mặc vào áo che mưa thì cũng như ko thôi. Mưa ướt đầm mọi vật, thấm thấu qua

cả xiêm y thật khổ sở. Lúc Nguyên Ân trở về, Nguyên Tiểu Ngôn thấy cả người y đều sưng nước. Y ta vốn biết võ công, thân thể lại cường kiện, nhưng chỉ vất vả trong 1 lúc thôi thì sắc mặt đều đã tái mét, khiến người nhìn thấy như hắt đây xém chút đã khóc lên, vội chạy nhanh đi bảo người nấu canh gừng nóng cho Nguyên Ân giải lạnh.

Nguyên Ân tuy cười cười nói: “Chẳng hề gì” “Chẳng hề gì”, nhưng thật ra là có 1 chút đấy.

“Tình hình hiện tại ra sao?...Khụ...”

Sắc mặt Nguyên Ân hôm nay ko tốt lắm, lúc nói chuyện còn có cả [khụ] nữa.

Quan viên giám sát ko dám chậm trễ nói: “Tình hình đã tạm ổn. Cũng đã phái binh lính sơ tán dân lên vùng cao. Ven đường cũng đã bố trí phòng bị, tránh cho đạo tặc nhân lúc này mà cướp tài vật. Chỉ là nạn tai lần này rất lớn, có ko ít nhà dân bị nước cuốn trôi mất ạch.”

Nguyên Ân gật gật đầu, nói: “Thông báo cho nạn dân nào bị cuốn mất nhà, đăng ký danh sách, rồi xác minh lại. Dựa theo đó mà cứu tế giúp họ. Chú ý quy định thật rõ ràng các khoảng cứu trợ, tránh cho bọn quan lại nhân cơ hội này mà tham ô cắt xén. Còn có, những địa phương cách nơi này năm dặm phải dọn dẹp chỗ trống, giúp đỡ cho dân chạy nạn, đến khi lũ lụt rút hết mới thôiKhụ....khụ....”

(Phương pháp cứu trợ này là do tác giả tự bịa ra. Nếu có chỗ hỏng, thỉnh mọi người đừng lưu tâm đến, cứ coi như đây là một đoạn câu chữ vô dụng đi ạch. — tác giả chú thích)

Cứ nói một chút là Nguyên Ân lại khụ ra hai tiếng. Điều này khiến quan viên lo việc chạy nạn đứng bên cạnh là Đinh đại nhân lo lắng hỏi: “Vương gia, ngài làm sao thế ạch?”

“Hai ngày trước mắc mưa, cảm lạnh 1 chút, hiện vẫn chưa được nghỉ ngơi. Cũng chẳng có gì to tát, mọi người đừng quá lo lắng.” Nguyên Ân khoát khoát tay ra vẻ không có việc gì.

Đinh đại nhân nói: “Vương gia ngài là trụ cột của quốc gia, nhất định phải bảo trọng thân thể trước mới được ạch!”

“Đúng vậy ạch, vương gia, gần đây bệnh dịch bùng phát. Ngài bị cảm lạnh, thân thể nhất định yếu lắm, rất dễ bị lây nhiễm bệnh đấy!” Vương đại phu đi theo cũng nói thêm vào.

Dịch bệnh? ...

Long2 Nguyên Ân khẽ động, gật gật đầu nói: “Được rồi, ta sẽ chú ý.”

Ngày hôm sau, khi thấy Nguyên Ân không xuất hiện ở ven bờ nữa thì dân chúng liền liên tưởng đến ngay là y đã bị bệnh liệt giường rồi. Thật ra cũng ko đến nỗi như vậy mà....

Nguyên Tiểu Ngôn đang chuẩn bị giúp Nguyên Ân đi thị sát dân chúng, lúc này nghe tin liền chạy ào đến. Nhưng hắt còn cách Nguyên Ân khoảng 1 trượng thì bị thị vệ của y ngăn lại.

“Hoàng Thượng, vi thần đang bị lây bệnh, người đừng đến gần đây.” Nguyên Ân nằm trên giường giường, thần sắc bệnh tật, yếu ớt nói.

Thấy bộ dáng suy yếu của Nguyên Ân, lại nghe y nói mấy lời này khiến lòng Nguyên Tiểu Ngôn đã sớm tan nát. Hắt vừa khóc vừa mắng: “Lúc đó mắc mưa lớn lắm. Ta ko cho thúc đi vội, muốn thúc nghỉ ngơi, thúc cứ mặc kệ. Thúc ko còn chút sức lực nào cả, ta ko cho thúc tiếp xúc với nạn dân quá nhiều, sợ thúc bị lây dịch bệnh, thúc cũng không nghe. Ta ko phải cho chúng ta là người cao cao tại thượng, bỏ mặc dân chúng. Nhưng mà cả Xạ Điều đều dựa vào thúc mà. Thúc ko chú trọng thân thể, đổ bệnh rồi, thì ai sẽ tới cứu chúng ta đây ạch! Thúc muốn dân chúng cảm thấy thúc bình dị gần gũi, cảm thấy được thúc đang nêu cao gương sáng cho binh sĩ. Có nghĩ đến lúc phải nằm đây ko! Giờ tốt lắm rồi, thúc bị nhiễm bệnh, còn nước tro mắt mà nhìn, xem ai giúp thúc lo liệu chính sự đây!”

Nguyên Ân thấy vẻ hoảng loạn của Nguyên Tiểu Ngôn, liền nói: “Hoàng thượng ko cần lo cho chuyện đại sự. Nếu tương lai ta ko khỏi, ta sẽ nói cho người biết ai có thể ổn định được thế cuộc, ko tro mắt bỏ mặt đâu!”

“Tốt cái gì mà tốt. Người nhiễm bệnh ắt phải chết đó, hô hô. Ta ko muốn thúc chết đâu ạch. Thúc chết rồi ta biết làm sao đây.”

Nguyên Ân thấy Nguyên Tiểu Ngôn khóc nức nện đến độ ko thở nổi thế kia, liền an ủi: “Sẽ ko đâu, sẽ ko đâu. Ko phải ai mắc bệnh đều chết cả đâu. Thể chất mỗi người mỗi khác mà. Dù thúc có ko qua khỏi, hoàng thượng cũng ko cần lo lắng công việc hằng ngày của người ko ai trông coi. Ta sẽ sắp xếp cho người khác thế ta lo liệu. Người vẫn có thể giống như trước kia, ung dung tự tại. Ko cần lo lắng ah.”

Mấy lời nói này của Nguyên Ân là vô cùng tốt. Nhưng Nguyên Tiểu Ngôn lại như phát cuồng nói: “Ta ko phải lo cho chính sự triều đình. Ta ko muốn thúc chết, ta chỉ cần mình thúc thôi. Ngoài thúc ra ai cũng ko cần.”

Bỗng nhiên hần dùng hết sức mình, ngay lúc hai thị vệ ko chú ý đã bị đẩy ngã ra. Nguyên Tiểu Ngôn liền chạy nhào vào lòng Nguyên Ân, ôm chặt lấy y, vừa rầm rức khóc vừa lau nước mắt: “Hoàng thúc, ta ko muốn thúc chết đâu...”

“Thúc sẽ không chết đâu. Thúc có võ công mà, thể chất của thúc lại mạnh hơn người thường, đúng ko? Người ko cần lo lắng, đừng chạy đến người của thúc như thế. Mau đứng lên, cẩn thận bị lây bệnh ah.”

Nguyên Ân lo lắng đẩy Nguyên Tiểu Ngôn ra, nhưng lại bị hần ôm chặt lấy.

“Ta mặc kệ, ta muốn cùng hoàng thúc đồng sinh cộng tử. Thúc bị bệnh, ta cũng muốn nữa. Thúc sống thì ta sống. Thúc chết ta cũng chẳng thiết ở lại cõi đời này làm gì.” Nguyên Tiểu Ngôn lúc này lại nổi tính trẻ con lên mà mè nheo.

Nguyên Tiểu Ngôn có lẽ cũng không biết đây chính là tình yêu. Những lời này rõ ràng chỉ dùng để tỏ thái độ với người mình thương lúc sinh tử nguy nan mà thôi. Bình thường mà nói thật nổi cả da gà mà. Chỉ là, trong lúc ngập tràn cảm xúc, hoàn toàn bộc phát từ tấm lòng chân thật mà ra. So với tất cả lời ngon tiếng ngọt trên thế gian này thật làm người khác nhiệt huyết sôi sục mà.

Lời đã thốt ra, dù bản thân hần cũng ko biết là mình có yêu Nguyên Ân hay ko. Nhưng thực tế đã bao gồm toàn bộ ý tứ đó rồi. Điều này, Nguyên Ân biết, nên y cũng ko truy vấn thử xem Nguyên Tiểu Ngôn có phải là do yêu mình nên nói vậy hay ko. Bởi, y chỉ cần nghe nhiều đó thôi, đã mãn nguyện lắm rồi.

Nguyên Ân dù gặp phải chuyện gì cũng luôn nhắc mình phải bình tĩnh như ko. Nhưng lúc này đây, lần đầu tiên nghe Nguyên Tiểu Ngôn nói thẳng ra mấy lời đồng sinh cộng tử thế kia. Lòng hần đã chao đảo quay cuồng, thật muốn ôm thật chặt người trước mặt vào lòng. Sau đó lại ra sức mà hôn, hoặc cuộn liệt ghì sát thân thể, điên cuồng gọi hần hàng trăm hàng vạn lần: bảo bối. Chính là ngoài mặt y phải tỏ ra đó, tránh cho cõi lòng mạnh động của mình dọa Nguyên Tiểu Ngôn sợ dựng cả tóc gáy. Chỉ có thể chậm chậm nói: “Ngoan, đừng tùy tiện thế. Người phải tin tưởng hoàng thúc. Thúc sao có thể phạm phải lời thề của mình chứ? Được rồi, hoàng thúc xin đảm bảo, nhất định sẽ dưỡng bệnh thật tốt, mau mau khỏi hẳn, quyết ko như Tiểu Ngôn nói là tự nhiên lăn ra chết, được ko?”

Nguyên Ân vừa nói vừa nhìn Vương đại phu nháy mắt. Lão ta liền hiểu ngay, liền tiến lên khuyên Nguyên Tiểu Ngôn: “Hoàng thượng, vương gia hiện đang cần tĩnh dưỡng. Ngài có thể tạm thời rời đi, để người nghỉ ngơi thật tốt ko ạ?”

Nghe Nguyên Ân hứa chắc như vậy, Nguyên Tiểu Ngôn dù biết chuyện sinh bệnh rồi chết vốn chẳng chờ ai ra. Nhưng thúc thúc cả hần đã đảm bảo rồi mà, còn có lời đại phu nói cũng có đạo lý, đành phải lau nước mắt nói: “Ta đây ra ngoài, thúc có gì cần thiết, nhất định phải báo cho ta biết trước hết ah. Nếu ko ta sẽ rất lo lắng đó.”

“Biết rồi. Tiểu Ngôn cứ an tâm nha.”

Nguyên Tiểu Ngôn được Nguyên Ân đảm bảo như thế, lúc này mới lòng đầy lo lắng mà rời khỏi.

Chương này bắt đầu ngọt rồi đây, có ai bị sâu răng chưa

Canh gừng nóng nè mấy bạn

Nó có thể đơn giản như trên hoặc cầu kỳ nấu với thuốc bắc thế này ^.^

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

Vân Châu thành, nơi nào đó.

“Vương gia, hiện tại là thời cơ xuống tay tốt nhất.” Một văn nhân trung niên hướng nam nhân vật chính nói.

Người được hiển kế đương nhiên là Vân Châu vương Nguyên Thao, cạnh bên còn có con trai lão, Nguyên Sâm.

Văn nhân trung niên này chính là mưu thần của Nguyên Thao, Đỗ Văn Viễn.

“Tin tức của người thật đáng tin?” Nguyên Thao thần sắc bất động hỏi ngay vào vấn đề.

“Cha, đáng tin ạch!” Đỗ Văn Viễn còn chưa kịp trả lời, con của Lão Nguyên Sâm liền gật đầu nói: “Mấy ngày trước sắc mặt của Nguyên Ân đã không tốt, nhưng vẫn cố chịu đựng. Ngày hôm qua ko thấy y đi tuần tra, con đã cảm thấy nhất định có vấn đề. Nếu ko, với tính cách của y, khẳng định ngay lúc này ko thể ko đi xem xét được. Hơn nữa đây cũng ko phải là từ 1 nguồn, tin tức thật đáng tin cậy. Nếu ko, y đã chẳng bất động như thế, đến chẳng bước ra ngoài lấy 1 bước? Quan trọng hơn chính là, trưa nay y đã phái người cấp tốc đến kinh thành, gọi cho thừa tướng Chu Giang Niên 1 bức thư tuyệt mật. Thật hiển nhiên là đã đoán rằng mình qua ko nổi, nên lo liệu hậu sự!”

Đỗ Văn Viễn vốn luôn thận trọng, lúc này cũng nói: “Tin tức đáng tin cậy đấy ạch. Ngày hôm qua, Nguyên Ân ko đi tuần nạn dân, thần liền phái người thăm dò. Nguyên Ân 8 phần 10 là bị lây nhiễm bệnh dịch rồi. Hôm qua, Nguyên Tiểu Ngôn cũng lộ vẻ ngầy dại ra, mắt sưng đỏ cả lên, giờ vẫn ngồi trong phòng ko chịu ăn ngủ. Nghe nói là luôn chờ tin tức phía Nguyên Ân. Hơn hết, Nguyên Ân đã tiếp cận với nạn dân bị nhiễm bệnh, cơ hội bị lây rất lớn! Nên tin này chắc là ko sai lệch đâu ạch.”

“Chắc là. Bỏ vương ko muốn nghe từ ko chắc chắn như vậy. Nguyên Ân luôn làm việc cẩn trọng. Tiếp xúc với nạn dân, đến chúng ta còn biết phải uống thuốc phòng dịch, chẳng lẽ y ta lại ko nghĩ ra hay sao. Còn nữa, y có võ công cao cường, thể chất vốn mạnh hơn người thường rất nhiều. Khả năng bị lây bệnh là rất nhỏ đi. Sao có thể bó tay trợ mắt để bị nhiễm bệnh như thế chứ?” Nguyên Thao trời sinh vốn đa nghi lý giải.

Nhưng Đỗ Văn Viễn lại có cách nghĩ khác: “Vương gia, đây thật sự là cơ hội ngàn năm có 1. Ko cần xung đột cũng tự thành đại sự. Đây chính là trời đã phù hộ vương gia. Nếu bỏ lỡ thời cơ. E rằng sau này khó khăn muôn trùng.”

“Ta hãy chờ Nguyên Ân chết rồi động thủ lần nữa.”

Rõ ràng, năm x tháng y nào đó đã thua đối phương những 2 lần. Đến giờ nhớ lại hãy còn chưa hết sợ. Nguyên Thao nhớ lại thật thấy hổ thẹn. Bất quá Nguyên Ân luôn có bản lĩnh dọa được lão, điểm này dù mất mặt cũng phải cúi đầu thừa nhận.

Thật ra, trước đây lão vốn chờ Nguyên Ân phế bỏ Nguyên Tiểu Ngôn, tự mình lên làm hoàng đế đi. Lúc ấy lão sẽ mượn danh vì vua phò trợ để khởi nghĩa, danh chính ngôn thuận mà trục lợi. Nào biết được, Nguyên Ân kia làm quái gì cứ chần chừ ko chịu. Đợi y soán vị đến độ tóc lão đã bạc trắng cả rồi ạch.

Giờ đây cơ hội cuối cùng cũng đã đến, chỉ cần Nguyên Ân chết đi, lão thật ko còn gì để sợ nữa.

Nhưng Đỗ Văn Viễn lại ko cho là vậy.

“Vương gia, Nguyên Ân từ trước đến nay đều làm việc thận trọng. Dù y có chết, cũng sợ là đã đem chuyện tương lai an bài thỏa đáng. Đến lúc đó, sợ là sẽ gặp rất nhiều khó khăn đấy ạch.”

“Ta chỉ sợ mỗi Nguyên Ân, Những người khác đều chẳng là gì. Dù y đem toàn bộ Xạ Điều phó thác cho Chu Giang Niên, cùng lắm cũng chỉ có thể phụ tá Nguyên Tiểu Ngôn, ko có khả năng đối phó với binh lực của ta đâu.” Nguyên Thao nói.

“Vương gia, đánh chi bằng không đánh. Nếu chẳng tốn chút công sức nào mà vẫn tiến được vào bệ rồng, đây chẳng phải rất tốt sao? Vương gia nếu lo lắng, có thể đến đó thăm hỏi để dò xét tình huống. Ngài thân là Vân Châu vương, cũng nên thể hiện mình làm chủ nơi này, làm tiệc đãi khách. Nếu bọn họ ko đến, liền lấy dân nạn làm mối nhử. Nếu ko đến nữa, chứng minh là ngài có thể yên tâm mà hành sự.”

Những lời của Đỗ Văn Viễn là Nguyên Thao rơi vào trầm tư thật lâu. Nguyên Sâm ở bên cạnh cũng thúc giục: “Cha, con cảm thấy Đỗ thúc thúc nói cũng đúng lắm. Ra tay sớm vẫn hơn ăh! Nếu chờ mọi chuyện đều ổn định, dù chúng ta ko sợ Chu Giang Niên, nhưng thiên hạ sẽ cho chúng ta làm phản. Danh ko chính ngôn cũng khó thuận. E rằng chẳng mấy ai ủng hộ. Chi bằng ngay lúc này, bức Nguyên Tiểu Ngôn viết thoả vị chiếu thư. Kia đối với thanh danh chúng ta cũng dễ nghe 1 chút.”

Gã đã nôn nóng muốn làm hoàng thượng đến độ ko kịp đợi nữa.

Nghe lời của con mình xong, Nguyên Thao cuối cùng cũng hạ quyết tâm. Thế là theo đó mà nói: “Cấp tốc đưa thư đến cho Nguyên Tiểu Ngôn, nói Vân Châu vương Nguyên Thao muốn tiếp giá.”

Nguyên Sâm nghe phụ thân đồng ý động thủ thì vui vẻ khôn cùng, hào hứng nói: “Mọi chuyện cứ để con lo liệu.”

Nguyên Tiểu Ngôn lúc này làm gì có tinh thần mà đến quý phủ của Nguyên Thao. Thế là, hắn liền từ chối.

Chỉ chốc sau, Nguyên Thao lại tiếp tục nhấn gỏi nói sẽ hiến cho hắn chút vật báu. Muốn cùng Nguyên Tiểu Ngôn nhìn ngắm tận mắt. Hắn vẫn cứ cự tuyệt, nếu ko phải đang lúc chẳng còn lòng dạ nào, hắn đã sớm mắng cho sứ giả chạy có cớ rồi. Muốn hiến vật báu thì mặc xác lão, cùng bọn quan lại địa phương nhìn cho đã đi, tìm hắn làm gì.

Bất quá, giờ đây tâm tình đang lúc vô cùng khó chịu, chỉ có thể yếu ớt đáp đại 1 câu: “Có lòng hiến như vậy, thì tự mình xử luôn đi. Nói trăm thay mặt bách tính đa tạ hấn. Sau này ắt có khen thưởng.”

Lại qua một canh giờ, trời đã tối đen. Bỗng nhiên có vài người xông vào. Vì ko hề báo trước, nên có mấy thị vệ chạy nhanh đến cạnh Nguyên Tiểu Ngôn mà hộ giá.

Nguyên Tiểu Ngôn nhìn lên, vẫn là bọn người của Vân Châu vương Nguyên Thao, Nguyên Sâm và Đỗ Văn Viễn.

Vì Nguyên Ân đã nói qua với hấn là bọn này có lòng mưu phản từ lâu. Lại thấy chúng ko chờ triệu kiến đã xông vào, Nguyên Tiểu Ngôn cũng lơ mơ đoán được chuyện gì sắp xảy ra.

Lòng hấn trong nháy mắt liền cuống lên.

Hấn đoán biết, những người này nhất định hay tin hoàng thúc đang bệnh nặng, liền muốn đến đây giết hấn đoạt vị.

Hấn cũng biết, với năng lực của hấn, nếu gặp phải thế cục như vậy, muốn giết bọn người Nguyên Thao kia là chuyện ko thể được, thế là liền nói với thị vệ: “Bảo vệ trẫm ra ngoài, nếu có thể thoát khỏi, tất có trọng thưởng.”

Thị vệ đang định động thủ thì nghe Nguyên Thao nói: “Hoàng thượng vẫn là ko nên manh động làm gì. Toàn bộ bên ngoài đều là cung thủ, người vừa bước ra, liền sẽ bị bắn thành tổ ong. Nếu ko tin cứ thử xem sao.”

Nguyên Tiểu Ngôn vô cùng lúng túng. Hấn đương nhiên ko thể đưa lưng ra ngoài chịu trận. Chỉ có thể nắm chặt tay trấn định mình ko được sợ hãi mà run lên.

Nếu hấn chết, chắc chắn hoàng thúc cũng sẽ bị giết. Hấn nhất định phải tận dụng tối đa sức mình để bảo vệ hoàng thúc.

Nhưng mà phải bảo vệ như thế nào. Cái đầu ngô nghê của hấn nhất thời nghĩ ko ra. Chỉ là lúc này, ý muốn đó bỗng mãnh liệt xoay vần tâm trí hấn mà thôi.

Hắn chỉ có thể tự nói với mình, tùy thời hành động.

39. Chương 39

CHƯƠNG 39

“Người... Các người muốn làm gì đây? Chẳng lẽ ko biết mưu phản sẽ bị tru di cửu tộc hay sao?”

Không biết làm sao, trước mắt nên thăm dò địch đã, có gì sẽ tính sau.

Nguyên Sâm không đợi phụ thân lên tiếng, đã cười ha hả hỏi: “Tru di cửu tộc. Chúng ta họ hàng cũng ko xa lắm, chắc cũng chưa vượt quá cửu tộc đâu. Người muốn tự giết chính mình àh?”

Nguyên Sâm nói xong, thì Nguyên Tiểu Ngôn mới sực nhớ là tru di cửu tộc chỉ tổ ăn quàng nói xiêng. Câu này áp dụng đối với Nguyên Sâm ko thích hợp cho lắm. Thế là hắn liền sửa lại: “Dù ko giết cửu tộc, cũng phải tịch thu hết tài sản của tử tội. Chẳng lẽ người ko có nghĩ qua mình từ địa vị Vân Châu vương rút xuống làm dân thường sẽ ra sao sao?”

Nguyên Tiểu Ngôn là đang cố đánh lạc hướng, tuy biết cũng biết chắc là chẳng ăn thua gì. Nhưng mặc kệ luôn vậy, thử chút cũng được áh.

Nguyên Thao vừa nghe hắn nói xong cũng ha ha cười nói: “Hoàng Thượng, đến giờ, ngài vẫn chưa rõ được, đây là chỗ của ta hay chỗ của người sao!”

Vừa nói xong liền không để cho Nguyên Tiểu Ngôn lải nhải thêm nữa: “Chẳng nhiều lời với người, chúng ta còn chuyện cần phải làm. Yêu cầu của bốn vương cũng ko nhiều lắm. Đơn giản, người chỉ cần viết thoái vị chiếu thư cho ta là được rồi. Nếu người đồng ý, thì coi như đã cho thiên hạ một cái cố, ta sẽ để cho sống thêm 1 lúc. Thậm chí, nếu người chân thành, nói ko chừng ta sẽ cho người sống đến già cũng nên. Còn người kháng cự, chúng ta đây phải lập tức giết ngay.”

“Các người nếu lập tức giết ta, thì chẳng có ai viết thoái vị chiếu thư cho đâu. Thiên hạ biết các người giết ta, sẽ cho là các người khởi binh tạo phản. Đến lúc đó dù có muốn ta viết cho cũng chẳng được nữa nha. Thế nên đã tâm thâm độc của các người ko biết có thực hiện được ko áh.”

Nguyên Sâm nghe Nguyên Tiểu Ngôn nói xong thì cười bò ra, nói: “Cái mặt ngốc của người thật đáng yêu quá. Bộ não trong đó cũng quá đơn giản đi. Người cho rằng bọn ta có bao nhiêu quân? Người có biết tình trạng của người hiện tại như một quân cờ duy nhất, chạy qua chạy lại. Bên bọn ta còn có cả núi xa, pháo mã! Người trốn đến đâu, xa pháo mã của ta sẽ chặt đứt đường lui đến đó. Sau đó toàn thắng chính là của bọn ta rồi.”

Gã lần trước còn tưởng là Nguyên Tiểu Ngôn có điểm thâm tàng bất lộ. Nhưng sau khi về Vân Châu suy nghĩ cẩn thận lại, thật thấy ko có khả năng. Hôm nay thật chứng thực. Hay lắm, quả nhiên lần trước là nhìn lầm, ngốc vẫn hoàn ngốc thôi.

Nguyên Sâm khinh bỉ nhìn đôi mắt đỏ hoe của Nguyên Tiểu Ngôn. Giờ đang chẳng còn cách nào, chỉ có thể nói cứng: “Ta chính là ko viết thoái vị chiếu thư. Các người giết ta sao có thể danh chính ngôn thuận làm hoàng đế đây.”

Hắn nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ biết nói được nhiều đó thôi. Thật ra, hắn cũng hiểu được, với hoàn cảnh trước mắt thì đến 1 chút năng lực tự chủ nho nhỏ mình cũng ko có. Giờ hắn có thể làm được gì đây? Người ta đang lăm le giết hắn. Nếu dùng cờ so sánh liền đúng y như Nguyên Sâm nói vậy. Hắn chính là một tướng quân hết thời, xung quanh bị bao vây bởi xa pháo mã của đối phương rồi.

Lúc này Đỗ Văn Viễn liền vỗ vỗ tay, lấy từ trong tay áo ra 1 cái khăn vàng, mở ra đặt ngay trước mắt của Nguyên Tiểu Ngôn.

Nguyên Tiểu Ngôn nhìn thoáng qua, lấp bắp kinh hãi, kia đúng là nét chữ của hắc viết thoái vị chiếu thư. Nói là hắc muốn chủ động thoái vị cho Nguyên Sâm gì đó — duy nhất không được công nhận chính là: ko có ngọc tỷ đi.

“Đây....đây là thứ gì hả. Ta Ta ko có viết qua ah.”

“Ha ha...” Nguyên Sâm thấy bộ dáng ngu ngốc của Nguyên Tiểu Ngôn uất nghẹn nhìn chăm chăm vào đó thì hết sức hả hê nói: “Chắc ngươi ko biết rồi. Quân sư của chúng ta là Đỗ tiên sinh, chính là có biệt tài bắt chước nét chữ của người khác. Đặc biệt là đối với bút tích của hoàng thượng ngài đây, Đỗ tiên sinh kia sao chép thật vô cùng giống ah. Dù có để gần với đồ thật đi nữa cũng ko thể nhận ra bản nào là do y viết đâu.”

“Này không có ngọc tỷ, dù viết có giống trăm cách mấy, cũng chẳng nghĩa lý gì ah!” Nguyên Tiểu Ngôn lớn tiếng nói.

“Cho nên nha, hoàng thượng, nếu ngài ko đồng ý thoái vị, chúng ta đành phải giết ngài, sau đó lại tìm ngọc tỷ từ người ngài mà ấn lên. Khi ấy, liền tuyên cáo với mọi người, ngài vì tiếp xúc thân mật với ngũ vương gia Nguyên Ân, cũng đã bị lây dịch bệnh rồi chết. Như thế thì phụ tử ta có thể danh chính ngôn thuận mà ngồi lên vị trí hoàng đế này đi?” Nguyên Thao nói chuyện so với con hắc thì cung kính hơn, nhưng nghe qua lại thập phần gian ác.

Nguyên Sâm kia nhìn Nguyên Tiểu Ngôn cũng chẳng lấy chút hảo ý nào, nói: “Cha, thằng ngốc như vậy, chúng ta vốn chẳng cần lo lắng hắc sẽ đoạt lại ngôi vị. Nên tạm thời đừng giết hắc, cứ giữ hắc trong cung làm thú vui cũng hay lắm. Nhất định có thể chọc cho bọn cung nhân cười ha hả lên cho xem. Chờ lúc nào chơi chán rồi đem ra giết hắc cũng được mà.”

“Nhỏ cò ko tận gốc, gió xuân lại men lên. Tên kia ngốc thì có ngốc đi, nhưng cũng ko thể ko đề phòng. Giết hắc trước, rồi tính sau.” Nguyên Thao nói.

Đỗ Văn Viễn cũng đồng ý: “Sự tình khẩn cấp, chuyện phiếm để sau hãy nói. Vẫn là mau mau giết hắc, tìm lấy ngọc tỷ, ấn dấu rõ ràng. Rồi nhân lúc mọi người vẫn chưa biết được tình hình, liền khởi hành về kinh thành, không chế thể cục.”

“Thế cục chắc ko không chế được đâu.”

“Tại sao?” Nguyên sâm hỏi.

Sau đó, cả bọn đều lặng im.

“.... Ai vừa nói câu [Thế cục chắc ko không chế được đâu] Thế?” Nguyên Thao run rẩy lên tiếng hỏi.

Nguyên Sâm nuốt nước bọt, khó khăn nói: “Ko phải là con.”

Đỗ Văn Viễn là người đầu tiên phản ứng, gã nhìn bọn thị vệ theo mình nói: “Mau đến trối hoàng thượng lại!”

Trối Nguyên Tiểu Ngôn là để dùng làm con tin với người khác.

Nguyên Thao cũng là người thứ hai phản ứng.

Thị vệ nghe Đỗ Văn Xa nói xong liền vọt tới Nguyên Tiểu Ngôn.

Thị vệ của Nguyên Tiểu Ngôn đang định chống lại, thì bỗng có một đội quân ko phải là người của Nguyên Thao nhanh chóng tiến vào. Đỗ Văn Xa biết ngay đó là ám vệ của Nguyên Ân.

Ám vệ được chỉ đạo nghiêm mật, chia làm 3 nhóm. Một nhóm ở trung tâm hộ vệ Nguyên Tiểu Ngôn. Một vây bắt bọn người của Nguyên Thao, còn lại hộ tống 1 người tiến vào. Lão nhìn lên là Nguyên Ân — Là Nguyên Ân với thần khí hào sảng.

Vừa nhìn thấy Nguyên Ân đứng đó, Nguyên Thao đã sợ đến độ run lên cầm cập, chỉ Nguyên Ân mà nói: “Ngươi.... Ngươi.... Ngươi không phải đang bị nhiễm dịch bệnh sao?”

“Vân Châu vương thật quá quan tâm rồi. Tiểu vương chỉ là bị chút cảm lạnh, nằm trên giường nghỉ ngơi 2 ngày giờ đã khỏi hắc.” Nguyên Ân cười nói. Phong độ trước sau đều tuấn mỹ tao nhã như nhau. Nhìn y chẳng khác nào tiên nhân khiến Nguyên Tiểu Ngôn nghiêng rãng nghiêng lợi mắng thầm trong lòng.

Vọt ngay đến Nguyên Ân vừa đâm vừa đá: “Người gạt ta! Hại ta lo sợ suốt hai ngày hai đêm, vừa rồi còn lo lắng ko biết làm sao cứu người từ trong tay Nguyên Thao. Kết quả, người vốn giả bệnh. Giả vờ làm ta sợ! Tức chết ta, ta muốn trị người tội khi quân!”

Hắn vì lo lắng cho người hiện tại, giờ bộ dáng thật đúng là người ko ra người quý ko ra quý mà! Còn Nguyên Ân thì ngược lại, tinh thần sảng khoái, thân thể khỏe mạnh cao lớn, tức chết người đi ah!

40. Chương 40

CHƯƠNG 40

Nguyên Ân ôm lấy hắn, dịu dàng vỗ về: “thức ko có gạt người ah. Thúc chỉ muốn lừa bọn người Nguyên Thao thôi mà.”

“Người nói vậy, người lừa ta rành rành ra đó. Lúc ta đến tìm người, người còn vờ là mình đang bị nhiễm dịch bệnh mà. Người còn muốn chối sao?”

Vờ bị nhiễm bệnh hẳn là có rồi, điều này Nguyên Ân cũng ko phủ nhận. Bất quá, Nguyên Tiểu Ngôn nói y lừa hắn, thì y có chết cũng chẳng chịu nhận đâu áh. Thế là bắt đầu kể lể: “Khi đó xung quanh có rất nhiều mật thám mà. Nên thúc chỉ có thể làm thế thôi. Nhưng thúc cũng đâu phải vờ cho người xem, mà là đồng kích để Nguyên Thao coi nha. Nếu thúc ko làm như thế, thì sao có thể dụ rấn khỏi hang, trừ cho Xạ Điều một mối họa lớn như Vân Châu Vương này chứ. Chẳng phải người ghét Nguyên Sâm sao? Đúng ko nào? Hay lại quên mất rồi? Thúc ngày hôm qua còn nhấn mạnh lời hứa với người nữa mà. Đây ko phải là ám chỉ thúc chẳng việc gì rồi sao. Chỉ là người nghe ko hiểu thôi, đúng hay ko?”

Thì ra lúc đó y chỉ vô tình cảm lạnh, nhưng hắn lại nhanh nhảo đoán. Nghe Vương đại phu nói mình phải cẩn thận dịch bệnh, liền lo sợ cho rằng thúc mình bệnh thật. Thế là đã chẳng hay chẳng biết diễn tuồng cùng với lão đại phu kia lừa cha con Nguyên Thao 1 vỏ thật to.

Thật ra, ngày hôm qua, Nguyên Ân có giả vờ bệnh thật. Tuy chủ yếu là để vạch trần âm mưu tạo phản của Nguyên Thao. Nhưng cũng có chút trông chờ vào phản ứng của Nguyên Tiểu Ngôn. Đây tạm coi như nhất tiễn song điêu đi. Con chim Nguyên Tiểu Ngôn này thật quá dễ bắn mà. Chỉ cần y dù chết ko nhận thì hẳn muôn đời cũng ko phát hiện được đâu. Thế là y lập tức thề thốt đem tất cả những chuyện kia phải sạch sành sanh. Nguyên Tiểu Ngôn không giận y mới là lạ. Nhưng hắn cũng ko muốn xảy ra chuyện đáng sợ như vậy nữa.

Nghe Nguyên Ân nói xong, Nguyên Tiểu Ngôn nghĩ thầm, y nói cũng có lý mà. Hắn trách y chắc ko được rồi quá?

Dù có đúng đôi chút, nhưng Nguyên Tiểu Ngôn nhớ đến ngày hôm qua mình đã la hét khóc than ko muốn cho Nguyên Ân chết, thì thấy mặt mặt chết đi được. Hắn vẫn cho rằng mình đang phải chịu thiệt rất nhiều nha. Thế là lại giận dữ, nói: “Toàn bộ lời nói ngày hôm qua của ta đều xí xóa hết, hứ!”

Nguyên Ân biết hắn đang hờn mát, liền cười nói: “Thật ra, Nguyên Ân cũng ko muốn nhắc đến chuyện cũ làm gì. Người quên là ngày nào đó có người nào đó lên lút chạy đến gặp ta áh. Lúc đó ta đã muốn đánh người, nhưng thương quá nên thôi. Giờ đây định phải sạch sẽ áh. Đợi rảnh rang, chắc phải đòi lại nợ nần kỹ càng 1 chút mới được nga.”

Nguyên Tiểu Ngôn nghe xong giận quá, nói: “Ta lo cho thúc đến an ngủ ko yên. Thúc lo cho ta là đánh ta đó hử?!”

“Lúc thúc lo cho người cũng là ăn ko vô ngủ ko yên ah. Nhưng mà cũng phải đánh thôi. Chẳng lẽ người ko biết đánh là thương mắng là yêu. Ko đánh ko mắng mới là ko thương ko yêu sao?”

Nguyên Ân chẳng để ai vào mắt (Đương nhiên ——) cứ hết thương rồi yêu chan chất thì nhau vọt ra khỏi miệng. Mặt mũi của Nguyên Tiểu Ngôn cũng theo đó mà bừng bừng nóng lên. Nhanh như chớp bịt chặt

miệng Nguyên Ân lại: “Mấy lời này đợi ko có ai hãy nói. Giờ giải quyết chuyện trước mắt kìa.”

Lén nhìn xung quanh, ngoại trừ bọn người của Nguyên Thao ra, thì tất cả ám vệ như là mắt diếc tai ngơ. Mặt người nào người nấy đều lạnh như tiền chẳng mấy may thấy gương trước cảnh hai diễn viên chính đang hát vỡ tình chàng ý thiếp kia cả. Thấy thế hẳn cũng có chút yên lòng.

Bất quá, vẫn liếc cho Nguyên Ân 1 cái sắc lém. Ayda, cái người này, ko phải luôn lúc nào cũng cẩn trọng hết sao? Giờ chẳng biết ăn trúng thứ gì mà nói năng bừa bãi như vậy?

Nhưng hẳn càng ko biết, là Nguyên Ân muốn chừa lại mặt mũi cho hẳn, nên mới cố tình diễn trò trước mặt mọi người. Để hẳn có thể biết lòng y đối với hẳn thật sâu nặng nhiều lắm. Thêm vào, hẳn cũng ko cần cảm thấy xấu hổ vì mấy lời đồng sinh cộng tử ngày hôm qua đi.

Quả Nguyên Ân dự liệu, Nguyên Tiểu Ngôn liền cảm thấy ngày hôm qua cũng ko mất mặt gì mấy. Thì ra, chú của hẳn cũng xem trọng hẳn nhiều như vậy. Lòng hẳn bỗng lâng lâng. Dù hai ngày nay hẳn ko ăn ko nghỉ, mệt mỏi thế nào thì tinh thần vẫn vô cùng phấn chấn đi.

Tai của bọn Nguyên Thao giờ đã đặt nghệt mấy lời nồng nàn của hai chú cháu kia —— thì âu yếm lồ lộ ra thế kia, thẳng nào mà chẳng nghe thấy —— Hiện tại cũng biết mình đã rơi vào bẫy rồi. Bọn cung thủ ở ngoài, ko cần nghĩ cũng biết, chắc chắn đã bị Nguyên Ân bắt hết rồi.

Nguyên Thao không khỏi thở dài: “Văn Viễn nhảm rồi ah! Ta cứ nghĩ, chờ người thật sự chết đi sẽ ra tay lần nữa. Chính là Văn Viễn muốn ta phải triệt hạ ngay tức khắc, nên mới bại lộ như vậy!”

Nếu, lão sớm biết nhược điểm của Nguyên Ân chính là Nguyên Tiểu Ngôn. Đây chẳng phải là điểm chí tử của y sao. Lợi dụng điều này sách động triều thần, nếu làm khéo 1 chút có thể kéo Nguyên Tiểu Ngôn xuống khỏi ngôi vị đế vương. Kết quả lại quá tin lời của Đỗ Văn Viễn và con mình, giờ đây đã ko thất bại ê chề thế này, thật tiếc nuối cực điểm ah.

Nguyên Thao đem toàn bộ thất bại lần này đổ lên đầu Đỗ Văn Viễn và con trai mình. Nhưng mà, Nguyên Ân lại ko cho như vậy: “Đỗ Văn Viễn tính ko sai, sai là do lòng tham của lão quá lớn đó. Ta cũng chẳng ngại gì mà nói thẳng cho lão biết. Tạo phản năm đó chỉ cần có chút bất trắc, ta chắc chắn đã chết dưới tay lão lâu rồi. Nhưng dù thế nào thì, chỉ cần còn ta ở đây, lão vĩnh viễn sẽ ko bao giờ thành công. Có Đỗ Văn Viễn giúp hay ko cũng thế thôi. Chỉ cần lão dám mưu phản, thì kết cục chỉ có mất mạng. Mang đi!”

Ám vệ làm việc thật nhanh gọn, chẳng bao lâu sau thì trong phòng lại trở nên yên tĩnh như lúc trước.

Nguyên Tiểu Ngôn vẫn có chút không tin, tiến đến sờ sờ lên mặt Nguyên Ân, nói: “Thức thật chẳng có việc gì chứ?”

“Thật sự ko sao mà.”

Nguyên Ân xoa xoa đầu Nguyên Tiểu Ngôn, cười nói.

Nguyên Tiểu Ngôn thấy y khỏe mạnh, tinh thần phấn chấn —— liên nhớ đến 2 ngày trước —— nhìn người kia thật yếu ớt khổ sở mà. Nguyên Ân giả bệnh giống thật đấy.

“Ko việc gì đâu mà. Thúc ngày ngày tuần tra bên ngoài, mệt tưởng chết được ấy. Hai ngày nằm giường nghỉ ngơi, thân thể cũng đã khôi phục ko ít. Nên có thể nói, một trận cảm lạnh nho nhỏ đã diệt trừ Vân Châu vương, còn được món lợi vô cùng lớn nữa nha.”

Nghe được những lời thật tâm của Nguyên Tiểu Ngôn, chính là món lợi vô cùng to lớn rồi.

Đại sự đã xử lý rất tốt, thân thể kháng phục, còn chiếm được lòng của người mình thâm thương nữa. Tình thần của Nguyên Ân trước giờ chưa từng phấn chấn như thế, lòng y cứ ko ngừng lâng lâng vui sướng. Nếu ko đi cứu tế lần này, mà cứ phung phí thời gian vào những việc khác, thì thật ko biết đến khi nào y mới có thể thân thiết với bảo bối trong lòng mình thế kia.

Điều làm người khác phấn chấn hơn vẫn đang còn ở phía sau.

Hôm sau, trời quang mây tạnh. Chẳng những thế, ánh nắng còn rực rỡ chói chang kéo dài trong vài ngày liền. Điều này làm cho nước lũ nhanh chóng rút cạn. Bệnh dịch cũng theo đó mà bị đẩy lùi. Nguyên Ân cuối cùng cũng có thể khoan khoái thở nhẹ ra.

Vì mọi chuyện đều đã ổn thỏa, ko còn nước lũ, bệnh dịch cũng được ngăn chặn, nên nạn dân cũng lục đục kéo nhau về lại nhà mình. Nguyên Ân liền chuẩn bị tuần tra lần cuối, sau đó sẽ khởi hành về kinh

41. Chương 41

CHƯƠNG 41

Nhưng lần này ko giống như thường lệ, bởi Nguyên Tiểu Ngôn cũng muốn theo y, cùng nhau tuần tra.

Thì lúc trước cũng có đứng xa xa mà nhìn, nhưng lần này Nguyên Tiểu Ngôn lại cứ nhất quyết đòi phải sát một bên. Nói là muốn đi cùng Nguyên Ân, còn muốn học y gần gũi với dân chúng nữa. Điều này khiến Nguyên Ân đau đầu ko thôi, đành phải cản hắt lại nói: “Hoàng thượng, thần đây chính là đang làm việc. Nào phải chơi đùa đâu mà người đòi theo như thế. Nếu ở gần nạn dân quá, có thể sẽ bị nhiễm bệnh dịch đấy. Hơn hết, lỡ như bọn người muốn gây bất lợi cho chúng ta lẫn vào bọn họ thì sao. Người vốn thân thể ngàn vàng, vạn nhất phòng bị sơ sẩy thì thật ko dám nghĩ nữa. Tốt nhất vẫn là giảm bớt gánh nặng cho thần 1 chút. Tiểu Ngôn nên suy nghĩ thật kỹ đi. Người cứ làm thúc ko thể tập trung như vậy, muốn chồng thêm gánh nặng cho thúc àh?”

Nguyên Tiểu Ngôn nghe Nguyên Ân nói vậy thì mấp máy miệng nói: “Thúc cũng gần gũi với mọi người mà. Thúc là vương gia còn thế, thì ta đây là hoàng thượng, sau có thể trốn tránh được chứ? Về chuyện thích khách, có thúc rồi ta còn sợ gì nữa chứ?”

Nguyên Ân nói thầm: người ko sợ nhưng ta sợ áh

“Lại nói, chúng ta đi cùng nhau, có bệnh cùng chịu. Đồng sinh cộng tử nhá, kia ko phải là nói cho vui đâu.”

Chỉ qua 1 câu nói, Nguyên Tiểu Ngôn đã biểu đạt rõ ràng tâm ý của mình thật rõ rồi.

Nhớ đến ngày đó, hắt nói với y toàn bộ hứa hẹn trước đây đều bỏ hết. Hôm nay lại nghe như thế, Nguyên Ân liền biết ngay hắt ko vì chuyện kia mà hối hận với thề ước của 2 người.

“Đừng lồi thôi nữa. Ta cũng đi làm việc nha. Thật ra tuần tra cũng để truyền đạt thành ý của mình mà. Nhớ đến mấy hôm trước, lúc ta đến đó ấy, tuy chỉ ở xa xa thôi, nhưng dân chúng đã vô cùng cảm động rồi. Nếu lần này ta gần gũi hơn, dân chúng sẽ lại càng cảm động chứ sao.”

Được người khác tôn thờ là 1 loại cảm giác tự hào, khiến hắt thấy được bản thân mình vẫn còn chút hữu dụng đi. Ít ra cũng có thể cổ vũ tinh thần cho người khác. Vì thế, nghe Nguyên Ân nói hôm nay muốn đi tuần tra một lần cuối sau đó sẽ về lại kinh thành, Nguyên Tiểu Ngôn liền muốn mình cũng giống như y ta lần trước, cũng muốn gần gũi với dân chúng 1 lần đi.

Thật chẳng thể nào lay chuyển được Nguyên Tiểu Ngôn. Nguyên Ân đành phải lấy từ trong lòng ngực ra 1 cái bình nhỏ, đổ ra 1 viên thuốc màu đen, đưa cho hắt nói: “Uống ngay đi.”

“Đây là thứ gì thế?” Nguyên Tiểu Ngôn cầm nhìn nhìn, vừa ngửi là biết đáng lắm rồi.

“Người xem, thúc ngày nào cũng tiếp xúc với nhiều người như vậy. Đây là để dân chúng biết quan viên triều đình vẫn luôn bên họ chống lại thiên tai. Để họ có được trụ cột tinh thần, cũng bắt đắ dĩ mới làm thế. Thúc cũng là người mà, cũng ko muốn đem cái mạng nhỏ của mình ra giỡn chơi đâu, đúng ko? Nên đã bảo Vương đại phu đặc chế cho thúc thuốc này. Cẩn thận phòng dịch, nếu ko có khả năng chăm sóc cho bản thân mình, thì làm gì có năng lực quan tâm đến nạn dân chứ?”

“Àh, nếu thuốc này có thể phòng dịch. Vậy thì chúng ta có thể chế ra nhiều thật nhiều, chia cho dân chúng, để mọi người ko bị nhiễm bệnh nữa, chẳng phải tốt lắm hay sao?” Nguyên Tiểu Ngôn xăm soi viên thuốc nói.

Nguyên Ân cười cười lắc đầu nói: “Cần phải có rất nhiều thảo dược mới chế ra được thuốc này áh. Ko thể một sớm một chiều được đâu.”

Nghe Nguyên Ân nói thế, Nguyên Tiểu Ngôn có hơi ngùng ngùng. Hắn cũng nghĩ được như vậy mà, chỉ là đầu óc của hoàng thúc nhanh nhạy hơn chút thôi. Ko chế thuốc thì ko chế, còn khoe mẽ ta đây hiểu biết làm gì ko biết.

Nguyên Ân thấy bộ dáng ngùng ngùng của hắn thì biết ngay người kia đang suy nghĩ gì, liền vỗ vỗ vai hắn, an ủi: “Nghĩ được vậy cũng hay lắm mà. Tuy có hơi ngây thơ một chút, nhưng thật giống với thúc lúc mới ban đầu nha. Khi ấy thúc cũng nói những lời y như thế với Vương đại phu đó. Nên người xem, với mấy chuyện mình ko biết, ăn nói ngây ngô cũng đều có lý riêng của nó mà.”

Nguyên Ân vỗ về luôn khéo léo, khiến cho sự xấu hổ của Nguyên Tiểu Ngôn lập tức tiêu tan. Lại nghe y nói tiếp: “Vì ko thể chế ra 1 lượng thuốc lớn như thế. Nên mỗi ngày chỉ có thể tạo ra 1 viên thuốc nho nhỏ này thôi. Ngày nào thúc cũng đều uống cả, hiệu quả cũng tốt lắm đi. Tuy thể lực của thúc rất khỏe, nhưng cũng nên phòng xa, giảm thiểu đi khả năng nhiễm bệnh vẫn hơn mà. Cứ như thế, mấy hôm trước thúc hầy còn lo lắng, nếu nước lũ không lùi, chỉ sợ dùng hết được thảo. Lúc đó, đến nạn dân cũng ko có thuốc mà sắc uống. May mắn giờ trời đã khô ráo trở lại rồi.”

“Vì phòng chống dịch bệnh, tránh lây lan, ngoại trừ uống thuốc còn phải lệnh cho quan viên địa phương tuyên truyền cho mọi người dọc theo đề, ko được uống nước bẩn, ko nên đến chỗ đông người tránh lây lan bệnh tình. Chuyện sau thì cũng dễ làm thôi, nhưng tìm nước sạch để uống mới khó. Hơn hết dân chúng thật ko biết nước thể nào mới gọi là sạch. Nên hiện tại đang tận lực khuyên bảo mọi người nên nấu nước sôi, như thế uống mới tốt.”

Dừng lại 1 chút, nhìn dân chạy nạn đang đón ánh nắng lũ lượt kéo từ núi về lại nhà mình. Dọc đường đều có quan binh bảo vệ, ko để xảy ra chuyện cướp bóc. Lòng Nguyên Ân cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, liền nói tiếp: “Trước mắt phải xem thế cục thế nào đã. Nếu đã ổn định, bệnh dịch ko lây lan trên diện rộng. Nước lũ ko dâng lên nữa. Triều đình cũng đã ứng cứu kịp thời, thì có thể yên tâm được rồi. Bất quá theo như sách sử viết lại, lũ lụt lần nào cũng là vài chục ngàn, có khi cả trăm ngàn người chết. Nhiều chỗ trở thành vườn ko nhà trống, quốc gia tổn thất nghiêm trọng. Dân chúng hề nghe nói đến lụt lội là hoảng sợ. Hơn hết, sau thiên tai, xã hội ko được ổn định, nạn dân khóí rét ko thể sống nổi, thật rất dễ dàng phát sinh bạo loạn. Nhưng nạn lụt năm nay, cũng không có nhiều người chết đến thế, càng ko xảy ra biến loạn, ít nhiều đều do quan viên dọc theo bờ sông nghiêm túc chấp hành mệnh, tận tình sơ tán, an bài dân chúng tránh khỏi 1 trận kinh hoàng như thế này.”

Nhìn Nguyên Ân đang chậm chậm nói, Nguyên Tiểu Ngôn cảm thấy dù trời sập xuống hắn cũng ko sợ vì đã có hoàng thúc lúc nào cũng ở bên hắn.

Từ chuyện của Nguyên Thao, đến mấy ngày đây ko ngừng làm lưng vắt vả, dù thân thể có cường tráng, võ công có cao cách mấy thì Nguyên Ân cũng ko thể ko lộ ra vẻ mặt mệt mỏi. Nguyên Tiểu Ngôn cảm thấy mũi mình hơi cay cay, mắt bỗng đỏ hoe mà nức nở. “Hoàng thúc, thúc vất vả quá.”

Mấy việc này vốn dĩ là hoàng thượng hắn phải làm mới đúng. Chỉ là giờ đây tất cả đều đẩy cho hoàng thúc phải làm lưng cực khổ. Trước đây hắn chưa từng rời khỏi cung, cũng chưa hề thấy qua hoàng thúc làm việc. Chỉ nhìn y xử lý tấu chương, cứ tưởng cũng ko vất vả là bao, gì thì đã biết rồi. Quản lý 1 quốc gia, có rất nhiều chuyện khổ cực. Hắn trước giờ chỉ biết vui chơi, sau này cần phải theo hoàng thúc học tập thật tốt mới được, phải tận lực giảm bớt gánh nặng cho hoàng thúc. Dù đầu óc hắn ngu dốt, ko làm được gì, cũng muốn thật cố gắng nghe lời hoàng thúc, ko để y phải phiền phức thêm nữa.

Nguyên Ân thấy Nguyên Tiểu Ngôn bỗng nhiên nghẹn ngào, vốn định ôm ngay hắn vào lòng hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại sợ bị người ở ven đường phát hiện sẽ có ảnh hưởng ko tốt. đành chỉ có thể kéo hắn vào trong xe ngựa. Xe này vốn chuẩn bị dùng vào việc khẩn cấp. Thỉnh thoảng Nguyên Ân bôn ba mệt mỏi cũng nghĩ tạm trong này để lấy lại tinh thần.

“Tiểu Ngôn vừa rồi xảy ra chuyện gì thế? Hở?” Vào trong xe vừa xoa xoa hai má Nguyên Tiểu Ngôn, Nguyên Ân hỏi.

Nguyên Tiểu Ngôn ôm lấy Nguyên Ân, nói: “Không gì cả, chỉ là lúc nãy nhìn thấy vẻ phong trần của thúc, lòng ta khó chịu quá, cảm thấy việc gì mình làm cũng ko được. Kết quả đều đẩy lên vai thúc, khiến cho thúc vất vả như vậy. Nếu ta có thể giúp được gì thì tốt quá rồi.”

Nguyên Ân hôn lên đôi môi cánh hoa của hân, cười nói: “Ngốc quá, chuyện của người là chuyện của thú. Thú làm chuyện của mình vốn là đương nhiên mà, đúng ko? Người khổ sở gì nào? Người đó, chỉ cần ko sầu ko lo, khỏe mạnh bình an, thì đã giảm đi một mối bận tâm rất lớn của thú rồi. Bởi vì trong lòng hoàng thú, chuyện khó khăn phiền não nhất, lo lắng nhiều nhất chính là chuyện thân thể của người ko tốt đấy, biết chưa?”

Mấy lời của Nguyên Ân làm Nguyên Tiểu Ngôn cảm thấy lòng mình tràn đầy ấm áp. Máu trong người của hân cũng vì thế mà sôi sục theo, liền đưa tay chặn môi của Nguyên Ân, lại nhẹ nhàng xoa xoa vào mắt y nói: “Mặc kệ, lần này thú nghe ta đi. Nhắm mắt lại, ngủ 1 chút đã, buổi chiều lại tiếp tục tuần tra.”

Nguyên Ân nghĩ thầm dù sao cũng đã đến giữa trưa, nghỉ ngơi 1 chút cũng tốt, liền kéo tay của Nguyên Tiểu Ngôn đặt vào miệng mình mà hôn lấy. Hai mắt y như mím cười đồng ý. Sau đó lại gối lên người hân, nói: “Giúp hoàng thú ngủ 1 chút. Có người bên người, thú sẽ ngủ rất ngon đó.”

Nguyên Tiểu Ngôn không hề từ chối, tuy xe ngựa có hơi run lắc nhưng cả hai đều rất nhanh chìm vào mộng đẹp.

42. Chương 42

CHƯƠNG 42

Về lại kinh thành là chuyện của 2 ngày sau.

Đi được 1 lúc thì hai người bắt đầu hoan ái kịch liệt thật lâu.

Giờ đây chuyện của Vân Châu vương đã được xử lý thỏa đáng, bọn ám sát Nguyên Tiểu Ngôn lúc trước cũng bị bắt hết cả. Thì ra có 1 tên trong số đó đã sử dụng thuật dịch dung để trà trộn vào thái giám ở Hoàng cực điện nên mới biết rõ được nội tình, rồi bắt đầu hành động. Sau khi Nguyên Ân tra ra liền tăng cường cung nhân ngày đêm giám sát chặt chẽ Hoàng Cực điện. Tuy người như thế cũng khó có thể phòng bị, nhưng may mắn là kẻ vừa tinh thông thuật dịch dung vừa có võ công cao cường cũng ko nhiều lắm.

Mà trải qua chuyện lũ lụt lần này, Nguyên Tiểu Ngôn liền nhận thấy, trong lòng hân thì hoàng thú có vị trí vô cùng quan trọng nha. Khi sinh tử tồn vong hân đã phát hiện là thì ra mình lại quan tâm đến hoàng thú nhiều như vậy. Giờ đây, dù hoàng thú có tìm cho hân người giỏi hơn để xử lý sự vụ hân cũng ko muốn. Hân chỉ cần 1 mình hoàng thú thôi — Chung quy lại, đây chính là cảm giác gì thế? Nguyên Tiểu Ngôn cũng ko biết nói làm sao nữa. Bất quá, hân nghĩ rằng, chắc hân thích hoàng thú chứ ko thích người khác rồi. Nên mới ko chịu đổi người khác phụ tá cho mình đi. Đương nhiên cái định nghĩa thích này của Nguyên Tiểu Ngôn là nhìn thấy thuận mắt, vừa lòng, hợp tính tình so với từ yêu thương linh tính gì đó tuyệt ko có dính dáng gì đến nhau hết đâu. Hân vẫn chưa dám nhìn thẳng vào phương diện kia. Thật ra, e rằng hân cũng ko biết được cái gì là tình thân, cái gì là tình yêu đâu.

Điều này, Nguyên Ân đương nhiên cũng hiểu được. Thật ra y cũng biết Nguyên Tiểu Ngôn ko toàn tâm toàn ý yêu mình, chẳng qua là quá dựa dẫm vào mà thôi — Y đã ko ít lần nghĩ đến, nếu Nguyên Tiểu Ngôn kia thật ko có tình cảm gì khác với y thì dù cả đời mình đều phải là chỗ cho hân nương tựa, thì y cũng cam lòng nguyện ý. Chuyện đó so với chuyện hân thương người khác rồi chẳng ngó ngang gì đến y thì đã dễ chịu hơn nhiều lắm rồi. Nghĩ thế, thôi thì đành gạt gẫm chiếm lấy thân thể trước vậy. Giờ xem ra, y hiển nhiên có chút thu hoạch. Tuy Nguyên Tiểu Ngôn vẫn còn lơ mơ ko phân biệt được thể nào là yêu. Chuyện này cũng chẳng hề gì, y sẽ từ từ khơi gợi lên sau. Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là cẩn thận thuận theo tự nhiên là tốt lắm rồi. Còn lại chẳng hề gì cả, chỉ cần quan hệ của 2 người vững như bàn thạch ko gì có thể dời đi được, thì có 1 ngày nhất định người kia sẽ hiểu được thôi.

Ko biết yêu thương cũng ko có nghĩa là Nguyên Tiểu Ngôn ko biết ghen.

Nhắc đến ghen, thì hân ta thật sự rất ghen tuông đó nha — Đương nhiên rồi, vì hân muốn 1 mình độc chiếm hoàng thú mà.

Lại nói ngày đó, Nguyên Ân đang về lại phủ — Phủ này chính là vương phủ của y. Tuy Nguyên Ân vẫn thường xuyên ở lại trong cung, nhưng vẫn có 1 tòa biệt viện của riêng mình nha — Vì có chút việc nên y phải hồi phủ 1 chuyến, thêm vào đó tối quá ko thể trở lại hoàng cung kịp. Điều này khiến cho người nào đó có thói quen đêm đêm ngủ cùng với người ta, giờ ngủ 1 mình chắc chắn là ko thể chịu nổi rồi.

Hắn biết Nguyên Ân cũng ko thể ko hồi phủ. Kia vẫn là nhà trên danh nghĩa của y mà. Một năm cũng phải về đó vài lần để xử lý vài chuyện một chút chút, đúng không? Nên hắn cũng có chút thông cảm đi. Bất quá, xấp xếp giải quyết thế nào mà lại bỏ mặc hắn ngủ 1 mình thế này. Thật nhớ Nguyên Ân quá nha. Cuối cùng, thì Nguyên Tiểu Ngôn liền suy nghĩ, nếu Nguyên Ân đã ko hồi cung, hay là hắn đến vương phủ tìm y vậy. Dù sao cũng ở trong thành, đường cũng ko xa là bao.

Thế là liền truyền ngay ngự lâm quân khởi giá đến nhiếp chính vương phủ.

Vì Nguyên Tiểu Ngôn muốn tìm Nguyên Ân cũng chẳng phải chuyện gấp gáp gì. Nên bọn mật thám cũng ko truyền tin tức đến vương phủ ngay. Thêm vào đó, hắn lại dặn bọn tùy tùng ko được giống trống kua chiêng, muốn để Nguyên Ân phải giật mình vui vẻ.

Kết quả vui ko có, giật mình thì vô cùng.

Nguyên Tiểu Ngôn bảo bọn thị vệ bên mình lui xuống hết, lên đến chỗ Nguyên Ân, thật ko ngờ hắn lại nhìn thấy một cảnh.

Lại nói, lúc đó Nguyên Tiểu Ngôn đẩy cửa bước vào, miệng kêu to: “Hoàng thúc, ta đến đây!...”

Chưa kịp nói tiếp. “Chắc thúc bất ngờ lắm đi.” Thì đã nghe ngay cổ họng khi nhìn thấy một nam sủng diễm lệ, chẳng có chút xấu nào đáng vẽ của nam nhân hết trơn áh.

Thật ra thì nam sủng kia cũng chẳng có đụng chạm gì với Nguyên Ân cả. Càng ko giống như mấy cảnh thường được đặc tả trong đam mỹ đi. Nam nhân vật chính đang thẩm thiết hôn môi một nam nhân vật khác sau đó thì mây mưa ko biết trời trăng gì. Tất cả đều ko có, nhưng nhìn thấy Nguyên Ân đang ở gần cái tên nam sủng kia cũng đủ để cho Nguyên Tiểu Ngôn khổ sở lắm rồi.

Mất hẳn bỗng rưng rưng thật khó chịu.

Thì ra hoàng thúc về đây là để gặp tên nam sủng này mà. Suy nghĩ này khiến cho lòng của Nguyên Tiểu Ngôn dù thế nào cũng ko thể bình tĩnh được. Đây giống như phát hiện ra vật mình vô cùng quý trọng bỗng nhiên ko thuộc về mình, mà đang nằm trong tay kẻ khác. Thứ hắn yêu quý như thế, hắn sao có thể cùng chia sẻ với người khác? Mà kia đâu phải là đồ vật, là con người đằng hoàng đó, lại là người hắn luôn dựa dẫm nương tựa vào nữa, là hoàng thúc của riêng mình hắn mà. Nhưng ko phải một mình hắn muốn độc chiếm là được ngay. Kia xem ra lòng hoàng thúc ko chỉ thuộc về một mình hắn rồi. Đây ko phải bởi hắn là một con rối hoàng đế nên ko điều khiển được hoàng thúc. Mà là.... Là tự bản thân hắn ko muốn bức hoàng thúc làm chuyện y ko muốn.

Hắn giờ ko giống trước kia. Chỉ cần cảm thấy ko chộc cho hoàng thúc bức mình thì hắn cũng chẳng quan tâm thử xem thúc ấy đang nghĩ gì. Chỉ cần hắn muốn gì, hoàng thúc cũng sẽ giúp hắn hoàn thành mỹ mãn. Nhưng giờ ko như trước kia, hắn ko muốn để hoàng thúc làm chuyện y ko muốn.

Chỉ là gương mặt nhìn cảnh này làm hắn thật khó chịu quá đi mất.

Hắn chẳng nói gì cả, lập tức xoay người bỏ đi.

Trong khoảng khắc Nguyên Ân nhìn thấy Nguyên Tiểu Ngôn kia thì đã giật điếng người. Đầu y vẫn còn đình trệ chưa có thể rà soát lại xem mình có cùng nam sủng kia thân mật để hắn bất gặp ko, xem hắn có ghen hay ko. Sau đó thì thấy Nguyên Tiểu Ngôn nhìn y, rồi lại nhìn nhìn tên nam sủng kia, lại thấy hắn ko nói lời nào đã bỏ đi 1 nước như thế. Thì đầu y chẳng còn nghĩ được gì nữa mà như có phản liên xạ lập tức đuổi theo vậy.

Chẳng cần thử thêm làm gì nữa, phản ứng của Nguyên Tiểu Ngôn vừa rồi đã cho y đáp án. Kết quả này thật quá đối vui mừng. Nhìn bộ dáng vừa rồi của Nguyên Tiểu Ngôn, e rằng giận cũng ko nhẹ lắm đâu.

Đuổi đến cửa ngoài, bỗng Nguyên Ân lại nẩy ra 1 ý, liền ngừng ngay lại.

Không được, không thể tùy tiện chạy theo giải thích như thế được. Y cũng ko muốn đưa đầu ra hứng tên bay đạn lạc, tốt nhất vẫn đợi hần nguôi giận 1 chút.

Về phía Nguyên Tiểu Ngôn khi thấy Nguyên Ân đuổi theo gần tới thì lòng có chút thịnh thích. Bỗng thấy Nguyên Ân đứng chững ngay cửa, thậm chí còn đi vào nữa. Kia một chút cũng ko giống như trước, đi mất biệt luôn. Lòng hần liền lạnh hần xuống.

Thì ra đây chính là ý của hoàng thúc.

Y ta ko muốn rời khỏi nam sủng kia.

Tuy hần ko hỏi, nhưng hiện tại cũng đã biết được đáp án.

Mãi đến giờ này hần mới biết, thì ra hoàng thúc ko phải toàn tâm toàn ý chỉ có mình mình. Y còn có người khác nữa. Chắc là nhiều người lắm đi — Hần là vậy? Hần giờ cũng đã nhớ ra rồi, Nguyên Ân còn có rất nhiều thiệp thất và nam sủng mà.

43. Chương 43

CHƯƠNG 43

Tối hôm sau.

Một gương lễ vật bỗng xuất hiện trước mặt Nguyên Tiểu Ngôn. Bất quá hần vẫn cứ ngơ ngẩn ko màng nhìn ngó đến nó.

Nguyên Ân nhìn nhìn, cảm thấy Nguyên Tiểu Ngôn hầy còn đang bực mình. Thế là, liền tiến đến ôm lấy hần dịu dàng nói: “Tiểu Ngôn bảo bối àh, đang nghĩ gì thế?”

Nguyên Tiểu Ngôn hừ một tiếng, quay đầu đi, làm như đang chán ghét tên khốn kia lắm vậy.

Giận thật ấy, hần từ đầu đến cuối chỉ có 1 người thôi. Ngược lại y thì nào là nam sủng rồi thiệp thất, vui vẻ lắm mà. Giận quá đi được!

“Nếu bảo bối không có gì để nói thì hoàng thúc đi ngủ vậy, buồn ngủ quá ah.” Nguyên Ân nói. Biết chắc đến 9 phần 10 là Nguyên Tiểu Ngôn sẽ mở miệng ra ngay.

“Vân Châu vương kia đã ko thoát tội chết, sao ngươi còn giữ nam sủng lão tặc làm chi ah! Ngươi thật thích nó đến vậy ư?”

Quả nhiên, Nguyên Tiểu Ngôn quay đầu, nhìn trừng trừng vào y mà hỏi.

Thật đúng như dự đoán, Nguyên Ân vờ như tốt bụng cười cười nói: “Vậy để vài hôm nữa hoàng thúc đẩy hần đi có được ko?”

Có thật như thế ko? Nguyên Tiểu Ngôn nghi ngờ hỏi: “Ngươi ko thấy tiếc sao?”

“Thúc sao lại tiếc chứ?” Nguyên Ân nháy nháy mắt lại vờ như ko biết gì mà hỏi.

Tuy ko rõ Nguyên Ân có làm đúng như lời ko, nhưng y đồng ý bỏ đi tên nam sủng kia làm hần có chút vui vẻ. Bất quá, Nguyên Tiểu Ngôn cũng không vì thế mà thấy thỏa dạ. Hần lại hừ 1 tiếng, miệng lí nhí nói: “Hậu cung của ta cũng đã sắp xếp lại từ lâu rồi, còn thúc thì sao? Trong vương phủ của thúc hần là có nhiều thiếu niên xinh đẹp lắm đi. Nếu chỉ có mình ta giải tán, ta đây chẳng phải là chịu thiệt rồi sao? Ta mặc kệ, thúc phải bỏ hết toàn bộ mới được nga!”

Trước kia, lúc còn nghi ngờ Nguyên Ân lén phén với cung phi của mình thì Nguyên Tiểu Ngôn cũng ko hề muốn y phải làm như vậy. Giờ chẳng biết tại sao lại vịn vào cái gì mà công bằng, cái gì mà chẳng biết là cái gì nữa, chỉ biết lòng hần đang day dứt khó chịu lắm! Nay nói tóm lại là cứ muốn Nguyên Ân chỉ quan tâm mình hần, muốn hần là người đặc biệt nhất của thúc thúc đi. Như vậy mới vui vẻ, mới sản khoái, mới ko

chịu để người khác nhào đến tranh với hần. Hần là hoàng thượng mà, thứ tốt nhất phải để cho một mình hần chứ, hừ!

Nguyên Tiểu Ngôn đã nghĩ như vậy đấy ăh.

Có lẽ, mãi thật lâu sau, Nguyên Tiểu Ngôn mới có thể chân chính hiểu rõ được tại sao lúc này hần lại có những suy nghĩ như thế này.

Nguyên Ân vẫn là miệng mồm trơn nhẵn, khéo léo trả lời: “Được rồi, thúc cũng sẽ để toàn bộ ra đi.”

Hứa gì mà nhanh như thế, này lại làm cho Nguyên Tiểu Ngôn càng thêm nghi ngờ. Hần nữa tin nữa ngờ nhần mạnh: “Ko được lén giấu lại một hai đứa đó.”

“Chắc chắn ko mà.”

Ha, bệnh đa nghi của tiểu quý này gần đây lại tăng lên khiếp thật. Nhìn sơ cũng biết là ghen lắm rồi đây. Này cũng chẳng hay ho gì, chí ra sau này, nếu mình chỉ cần đứng gần ai đó, sợ rằng tiểu quý này sẽ biến thành quý ghen tuông luôn quá.

Thật ra lần này y về phủ là để xử lý công việc. Nếu như đã xác định là sẽ bên nhau mãi mãi với Nguyên Tiểu Ngôn rồi, thì y đương nhiên sẽ hạn chế tối đa những chuyện như thế này. Hần ko mở miệng yêu cầu, y cũng sẽ tự chủ động làm rõ thôi.

Thấy Nguyên Ân nói chắc như đinh đóng cột như thế, Nguyên Tiểu Ngôn liền thở ra nhẹ nhõm, đẩy y ngã ra, cả người đều ngồi lên thân. Hai tay bung ra cổ áo y, hần như nhe nanh, uy hiếp: “Ta sẽ theo dõi ăh. Nếu thúc dám lật lọng, ta liền trị tội thúc khi quân, nghe rõ chưa?”

Ko giám sát thì ko được đâu ăh. Ai bảo nhìn Nguyên Ân gian xảo thế kia, lỡ như y lén giữ lại một hai đứa, thì thật khó lòng hay biết đi. Thế là hần quyết định, sau này dăm bữa nửa tháng phải phải người đến nhiếp chính vương phủ nghe ngóng tình hình mới được!

“Nghe rõ rồi.” Nguyên Ân vịn vào bờ móng nhỏ của hần, nhẹ nhàng xoa nắn, cười nói: “Hiếm thấy Tiểu Ngôn chủ động như vậy, hoàng thúc đây sao lại ko nể mặt Tiểu Ngôn được chứ.”

Cánh móng được vỗ về chăm sóc cũng là một khoái cảm ngọt ngào. Hai gò má của Nguyên Tiểu Ngôn dần dần ửng đỏ lên, có chút ko bình tĩnh được, liền dùng tay ôm lấy cổ của Nguyên Ân cúi đầu mà hôn.

Nguyên Ân cũng ôm hần, tay luồn vào trong áo, vuốt ve thân thể trơn mịn.

Nguyên Tiểu Ngôn bị y sờ đến độ ko ngừng thở dốc, ko khỏi nỉ non gọi: “Hoàng thúc.” Âm thanh trong trẻo nghe thật yêu kiều mềm yếu như chất chứa đầy khát vọng. Nó làm cho Nguyên Ân ko khỏi hít 1 hơi thật sâu. Y cũng khó lòng kiềm chế được rồi, vừa cười khanh khách vừa nói: “Tiểu Ngôn bảo bối, hôm nay hoàng thúc tặng ngươi 1 món quà nữa được ko?”

“Quà?...Ko phải vừa mới tặng sao? Mới đây đã làm xong một món nữa rồi ăh?”

“Lúc này có tặng gì đâu, giờ mới thật là quà đây.”

Nguyên Tiểu Ngôn bỗng sợ Nguyên Ân sẽ bỏ đi, liền nhanh chóng dùng chân kẹp chặt y lại, ko cho rời khỏi.

Nguyên Ân cười thâm, tiểu quý này, thật đúng là một chút xấu hổ cũng ko có mà. Nhưng mà, hần cũng đâu biết mấy chuyện này phải xấu hổ đi.

“Vậy hoàng thúc ko đi nữa, quà đó để sau vậy.”

Giọng của Nguyên Ân khàn khàn như có lửa nóng. Nói xong liền quét mắt khắp thân thể của Nguyên Tiểu Ngôn, rồi dừng lại nơi dục vọng đang thiêu đốt của hần. Sau đó, nguồn căn gốc rễ liền rơi vào 1 bể nóng ầm. Hần hãy còn mơ hồ chưa biết đã xảy ra chuyện gì. Chỉ cảm thấy ngọn nguồn mãnh cảm nhất của mình đang được liếm láp khơi gợi lên từng trận khoái cảm mãnh liệt, khiến bản thân ko thể kiềm chế mà ngân nga rên rỉ.

Chẳng tề chút nào, thì ra quà tặng của Nguyên Ân chính là lời hứa sẽ hầu hạ Nguyên Tiểu Ngôn thật tử tế trước đây. Thời gian qua y thật bề bộn công việc nên vẫn chưa thực hiện được. Mấy chuyện như thế này thì phải có tình thú mới hoàn mỹ chứ. Hôm nay thấy hần ghen như thế, lòng thật dễ chịu, nên dùng cách này

mà thưởng cho hần. Mặt khác, xem ra Nguyên Tiểu Ngôn giận dữ cũng ko phải là nhỏ, cũng nên dùng vài cách độc đáo vỗ về hần 1 chút. Giờ đây, loại phương pháp này hần sẽ làm cho hần hoàn toàn nguôi giận đi.

Ko ngờ hôm nay Nguyên Ân lại thực hiện lời hứa kia. Nguyên Tiểu Ngôn đương nhiên là bị y làm cho lâng lâng bay bổng, sung sướng vô cùng.

Thì ra dùng lưỡi cũng có thể khiến người khác hưởng thụ tuyệt vời như thế. Hoàng thúc lúc đó hần là cũng thích lắm đi. Ko được, thúc ấy thật sự chịu thiệt rồi. Nếu biết sung sướng thế này, nên để hoàng thúc dạy mình sớm hơn nhiều rồi.

44. Chương 44

CHƯƠNG 44

Thân thể của Nguyên Tiểu Ngôn bị Nguyên Ân làm cho lâng lâng, một chút sức lực cũng ko có. Dục vọng tích lũy càng lúc càng nồng đậm, cảm giác như sắp ào ạt phun ra vậy. Hần biết đó là thời khắc vui sướng nhất. Bỗng nhớ đến lần đó, Nguyên Ân làm mình xém chút nữa bị sắc ra. Hần ko muốn để y chịu cảnh khổ này, liền hơi đóng đũa thân mình thì thầm: “Hoàng thúc ta sắp rồi.... thúc mau thả ra đi....”

Cả người hần mềm nhũn ko cách nào giãy ra được. Ngược lại, Nguyên Ân càng tăng thêm hòa quyền liếm hút. Khoái cảm nhanh chóng được đẩy lên đến đỉnh điểm. Bao nhiêu tinh hoa đều phun trào vào miệng của y.

Cả người của Nguyên Tiểu Ngôn điều mềm hần xuống, sau một lúc lâu mới lấy lại tinh thần. Lại thấy khoe miệng của Nguyên Ân hãy còn vươn chắt lỏng đùn dẹt màu trắng ngà khiến mặt hần ko khỏi đỏ bừng lên.

“Bảo bối thẹn sao? Này có gì đâu nào, người cũng đã ném qua của hoàng thúc rồi mà. Thúc đương nhiên cũng muốn thử của Tiểu Ngôn 1 chút nha. Bảo bối, người ném thử hương vị của mình đi, cũng ko tệ lắm đâu.”

Nguyên Tiểu Ngôn muốn nói ko cần, nhưng Nguyên Ân đã nhanh chóng chặn lấy môi hần, tay lại tiếp tục dây dưa, một lần nữa làm hần cứng rần lên.

Nguyên Tiểu Ngôn ghen tuông kiến lòng Nguyên Ân vô cùng phẫn khởi. Hai người tác cầu thêm vài ba lượt nữa, mãi đến khi thấy hần đã buồn ngủ rũ người mới đồng ý tha cho. Sau khi rửa thân thể thật sạch thì Nguyên Tiểu Ngôn đã mệt rã rời, dính chặt lấy giường mà ngủ. Vì hôm nay chính sự cũng ko nhiều lắm, cả tinh thần và sức lực đều dư thừa, làm cho Nguyên Ân ngay tức thì khó lòng mà ngủ ngay được. Mất y cứ nhìn chăm chăm vào Nguyên Tiểu Ngôn. Thấy hần đang thả lỏng cơ thể, thật tin tưởng mà ngủ ngon lành, khiến y khỏi càng nhìn càng yêu, liền nhẹ nhàng đặt lên trán hần 1 chiếc hôn.

Loại tình cảm yêu thương chịu đựng này đã bắt đầu được bao lâu? 5 năm về trước, 7 năm hay thậm chí sớm hơn nữa? Ngay chính Nguyên Ân cũng ko biết rõ, chỉ biết từ khi y ý thức được bản thân mình thì toàn bộ tâm trí đều đã đặt hết lên người tên Nguyên Tiểu Ngôn kia rồi.

Thật ra thì, Nguyên Tiểu Ngôn là hoàng tử duy nhất trong cung. Bé trai khi ấy ít đến đáng thương. Nên dù y là hoàng thúc của hần, dù lớn hơn hần những 8 tuổi nhưng vốn dĩ chẳng có lấy ai chơi cùng, vẫn là Nguyên Tiểu Ngôn cùng bầu bạn bên cạnh y mà thôi.

Nguyên Ân từ nhỏ tính cách đã thâm trầm. Đối với bất cứ chuyện gì trước giờ đều ko nói nhiều, khiến người khác khó lòng đoán được lòng y rốt cuộc là đang nghĩ gì.

Mà Nguyên Tiểu Ngôn lại hoàn toàn tương phản. Tính cách hần trẻ con hoạt bát, thích ồn ào, náo nhiệt. Con người lại bộc trực, chẳng quá chú tâm vào việc gì cả thật khó lòng gánh vác trọng trách quốc gia.

Lúc ấy phụ hoàng của Nguyên Tiểu Ngôn, tức là hoàng huynh của Nguyên Ân ấy, cũng thấy được điều này. Người đã định ko để đứa bé này kế thừa cơ nghiệp của mình, mà để cho Nguyên Ân hay một thành viên nào đó của hoàng thất có năng lực tiếp quản. Nhưng lại lo lắng, đứa con khờ khạo của mình chính là người

có huyết thống thừa kế chính thức. Nên bất kể là kẻ nào ngồi vào vị trí tối cao cũng đều sẽ kiêng dè hẩn, khó tránh thừa dịp giết người trừ hậu họa.

Nên phụ hoàng của Nguyên Tiểu Ngôn đã do dự rất lâu. Ko biết sao khi mình chết rồi thì ai mới có thể bảo vệ được đứa con đơn thuần của mình đây. Mãi một khoảng thời gian rất lâu sau, cho đến khi nhìn thấy Nguyên Ân cùng Nguyên Tiểu Ngôn ở cùng 1 chỗ chơi đùa, mới quyết định thuận theo số mệnh trao cho y ngôi vị nhiếp chính vương, phụ tá con trai của mình.

Trên thực tế, người cùng đệ đệ nhỏ hơn mình mười mấy tuổi này cũng ko có tình cảm gì mấy. Tuy miễn cưỡng có thể xem là quen biết lâu năm, nhưng tuổi tác chênh lệch nên suy nghĩ cũng chẳng tương đồng, nói chi đến tình cảm anh em như thể tay chân gì đó. Huống hồ, hoàng đệ này theo thời gian lớn lên thì lòng dạ lại sâu sắc khó lường. Mỗi lần nghĩ đến con mình bất tài, thì lại xem Nguyên Ân là cái gai trong mắt, là thêm 1 lần muốn giết y trừ đi hậu họa.

Bất quá Nguyên Ân đương nhiên ko phải là người dễ lộ ra sơ hở để người khác có thể diệt trừ mình. Phụ hoàng của Nguyên Tiểu Ngôn dù đã nhiều lần khó dễ, cuối cùng cũng ko mấy may động được đến y.

Lo ngại về Nguyên Ân càng lúc càng chất chồng nhưng dù gì cũng ko dám gây hại đến y, tránh cho thất bại thì y lại ghi hận trong lòng sau này tìm con mình trả thù thì thật chẳng hay ho chút nào. Mãi đến một ngày, người vô tình thấy Nguyên Ân nhìn con mình thật trù mến, ánh mắt kia quá đổi hiền hòa và dịu dàng biết bao.

Người ko biết Nguyên Ân đối với con mình là loại tình yêu đôi lứa, cứ thầm nghĩ thì ra y ta cũng ko đáng sợ như mình tưởng tượng cho lắm. Ít ra đối với con mình vẫn rất hiền lành, thân thiện. Xem ra, đứa con của mình một chút năng lực cũng ko có. Nhưng trời độ người hiền, trong cung này y lại là người mạnh nhất, đánh đâu thắng đó ko gì cản nổi.

Thế nên nghĩ là làm. Thay vì tự tay giết đi hoàng đệ ruột thịt, để đứa con duy nhất của mình đối mặt với một tương lai mờ mịt, chi bằng để y phò tá con mình, thử xem đứa bé này có thể đạt được 1 mảnh trời riêng, có thêm người chăm sóc, tiếp tục sống cuộc sống vô tư vô lự đầy trong sáng kia ko.

Người đang đánh cuộc.

Dù sao con mình nếu không ai phụ tá, hơn phân nửa là xảy ra chuyện. Thôi thì cứ thử xem, ít nhất còn 1 nửa cơ hội hóa dữ thành lành, nửa đời người còn lại tiếp tục đại cát đại lợi.

Người chết là hết, nên lão hoàng đế kia đương nhiên ko cách nào biết được, con trai của người lúc này đây đã ngây ngô bị Nguyên Ân ăn sạch sẽ hết rồi. May mắn ở chỗ ngây ngô đó. Nếu Nguyên Tiểu Ngôn biết thì ra Nguyên Ân cũng rất sung sướng khi cùng làm với hẩn, kia dễ gì mà bằng khoán chuyện hoàng thúc thật vất vả nhá, còn muốn cái gì cũng chịu theo mức độ càng lúc càng nặng của thúc nữa chứ. Bởi mới nói, cái đầu ko chịu phát triển, suy nghĩ lúc nào cũng chậm hơn người khác của Nguyên Tiểu Ngôn thật làm người khác phải thống hận ko cách nào nhào vào thật nhanh mà ngấu nghiến nhai nuốt hẩn vào bụng cho rồi luôn đi. Nhưng có đôi khi nó lại là một thứ phúc phần của hẩn ah.

Cho đến hôm nay, Nguyên Ân vẫn nhớ như in cảnh tượng lần đầu tiên mình được gặp gỡ Nguyên Tiểu Ngôn.

Đó là chuyện khi hẩn mới bảy tuổi.

Trước khi Nguyên Tiểu Ngôn được bảy tuổi, phụ hoàng của hẩn luôn sợ hẩn sẽ gặp phải chuyện ko may gì, nên vẫn giấu người thật kỹ trong cung. Mãi đến lúc hẩn cứng cáp được 1 chút, tính mạng chắc cũng vững thêm ít nhiều thì người mới cảm thấy hẩn nên đến Tiến Tông miếu để học chữ đọc sách đương nhiên khi ấy vẫn giữa muôn trùng bảo vệ thật nghiêm ngặt đi.

Nguyên Ân khi ấy cũng ở trong học đường kia. Y đương nhiên đã đọc qua rất nhiều sách rồi, vốn chẳng cần đến đó làm gì. Nhưng phụ hoàng của Nguyên Tiểu Ngôn lại muốn hẩn có thêm vài người bạn cùng trang lứa, nên đã tuyển chọn những đứa trẻ từ 15 tuổi trở xuống, có tư chất mẫn tuệ trong nhà các quan lại từ tam phẩm trở lên trong kinh thành thêm vào học đường để Nguyên Tiểu Ngôn cảm thấy đồng vui một chút.

Nguyên Ân lúc này đã được 15 tuổi, vẫn chưa vượt qua ngưỡng quy định nên buộc phải đến học đường, lần đầu tiên cùng làm quen với mấy đứa bé từ 8 đến 15 tuổi khác. Lúc này cũng là lần đầu tiên hẩn gặp được Nguyên Tiểu Ngôn.

Ngày đó, Nguyên Tiểu Ngôn mặc trang phục đồ tươi của thái tử. Cái mặt nhỏ nhỏ vờ như rất nghiêm chỉnh, đến cười 1 chút cũng ko dám. Đảo mắt qua cũng biết là đang rất khó khăn để giấu đi sự hoảng sợ. Vóc dáng be bé thoát nhìn thật giống một bé đậu đỏ.

Khi vào học, bé đậu đỏ này hai tay đặt ngay ngắn trên bàn, cái lưng nhỏ bé cứ cố ngồi thẳng lên đến cứng ngắt, trông thật nghiêm túc.

Bộ dáng này làm cho Nguyên Ân chẳng có cảm giác gì. Lúc này y vẫn còn tưởng mấy đứa trẻ trong hoàng thất đều như thế. Tuổi hầy còn nhỏ đã bị người lớn dạy cho một bộ dáng bắt chước máy móc. Khi ấy, y còn định xem tiểu quỷ Nguyên Tiểu Ngôn đáng ghét này sẽ làm gì tiếp theo. Rõ ràng, người càng lớn thì bộ dáng lại càng xê dịch chút nào so với hoàng huynh của y. Rặt cha nào con nấy thôi.

Nhưng, chờ chưa đến nửa canh giờ, thì chuyện thú vị lại xảy ra.

45. Chương 45

CHƯƠNG 45

Thì ra ngày trước đó, vì biết sắp được đi học nên hưng phấn quá độ..., đến tối chẳng ngủ được gì cả. Thêm vào đó lão sư giảng bài chẳng thú vị chút nào. Thế là chưa được phân nửa thời gian, hai mắt của Nguyên Tiểu Ngôn liền díp lại, mở ko lên được nữa. Dù chống đỡ cách mấy thì cũng chỉ gà gât thôi.

Nguyên Ân thấy lão sư kia đảo mắt nhìn bé chăm chăm. Cậu cũng chẳng biết tại sao, lòng mình lại trỗi lên yêu thương. Dù vậy vẫn ngồi sau lưng bé, mặt tỉnh như không cầm lấy thước, kêu kêu mấy cái. Nguyên Tiểu Ngôn quả nhiên giật mình tỉnh lại, giương mắt ra mà nhìn lại ánh mắt của đại thần kia. Lão thấy bé đã thức giấc nên cũng chẳng trách cứ gì cả. Thế là Nguyên Tiểu Ngôn đã thoát được 1 kiếp.

Nguyên Tiểu Ngôn lặng lẽ vỗ vỗ ngực, thở nhẹ ra. Bé có nghe nói, lão sư này nghiêm khắc lắm. Phụ hoàng dù có cưng chiều bé đến đâu, cũng ko dám trái lời lão mà lơ là rằng dạy bé đâu. Đây thật ra là phụ hoàng của Nguyên Tiểu Ngôn cố tình nói cho bé nghe. Người sợ con trai mình ko chịu học hành, nên dọa dẫm 1 chút ấy mà.

Tan học, khi mọi người đều ào ra về thì Nguyên Tiểu Ngôn lại...chạy ngay đến trước mặt Nguyên Ân!!! Bé ôm lấy tay cậu, nở nụ cười thật ngọt ngào nói: “Cám ơn huynh vừa rồi đã nhắc nhở ta. Huynh tên là gì thế?”

Bộ dáng này là đang tươi cười lấy lòng, thật khác xa dáng vẻ cứng nhắc khi nãy khiến cho Nguyên Ân ko hề nghĩ ngợi gì, chậm chậm nói: “.... Ta là Nguyên Ân, tính vai về thì là ngũ hoàng thúc của ngươi.”

“Àh! Huynh chính là ngũ hoàng thúc ha! Ta có nghe mọi người nhắc đến. Bọn họ đều nói, thúc lợi hại lắm, học cái gì cũng rất nhanh thuộc.”

Trong cung đương nhiên cũng ko thiếu mấy kẻ lắm chuyện. Nên với 1 tiểu hoàng thúc có năng lực giỏi như thế, bé cũng ít nhiều biết đến.

Trước lời khen ngợi của Nguyên Tiểu Ngôn, Nguyên Ân chỉ thần nhiên nói 1 câu: “Bọn họ quá lời.” sau đó mỉm cười, nói nhiều ắt sai, nên tốt nhất vẫn là nghe Nguyên Tiểu Ngôn nói, mượn cơ hội này để hiểu thêm về thái tử đi.

Thậm chí, khi Nguyên Tiểu Ngôn nói có rất nhiều người nói cậu lợi hại ah. Đây cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp đi. Thật ra có 1 quãng thời gian cậu giấu đi tài năng thiên bẩm này. Mãi đến khi xác định được bản thân đã đủ mạnh để bảo vệ được mình, mới chậm rãi tỏa sáng. Cậu vẫn ko hề phủ nhận, cậu thật sự rất thích quyền lực, càng có thể khẳng định các thành viên khác trong hoàng thất cũng như thế thôi. Vì thế, để tránh họa sát thân, ngay cả năng lực ngự trang cũng ko có thì thật quá ngu xuẩn rồi, sao có thể bình an mọi mặt mà sống yên ổn cả đời được chứ.

Người khác sống thế nào là chuyện của họ, cậu ko muốn xen vào làm gì. Bất quá, đối với bản thân mình mà nói, cậu ko muốn sống theo kiểu như vậy chút nào. Người sống trên cõi đời này, cứ mãi dần dần thế kia, thật uống công được sinh ra mà.

Người ấy thân là đế vương. Năm đó bởi vì tuổi còn quá nhỏ, nên cậu hận đã ko thể lao vào giành cho được ngôi vị kia. Lúc ấy một chút năng lực để hô mưa gọi gió cũng ko có. Nói thân phận hoàng tộc để làm gì ah, là con nhà bình dân có khi sướng hơn nhiều. Ít nhất cũng ko cần phải thấy cảnh nhốn nháo biến loạn. Nếu làm việc chăm chỉ, có khi công sức còn được đáp đền tốt đẹp nữa chứ. Cậu ta đã nghĩ như thế đấy.

Có vẻ như tham vọng của cậu đã bị hoàng huynh phát hiện. Nên những năm gần đây, hoàng huynh mới tăng cường đề phòng cậu nhiều hơn nữa đi.

Thật ra khát vọng của cậu cũng chẳng lớn lao là bao. Tuy đã sớm biết hoàng huynh mình ko phải là một quân vương tầm thường, nhưng cậu chỉ có mong muốn nho nhỏ là soán vị đoạt quyền thôi hà. Còn kinh danh hay là thứ gì chán ngắt tương tự, với khả năng của mình, làm chừng vài năm thì thành công ko phải là khó. Bất quá, tuy cậu thích theo đuổi quyền lực thật ấy, nhưng cũng ko thiết tha với ngôi vị hoàng đế cho lắm. Dù sao, phụ hoàng của Nguyên Tiểu Ngôn cũng coi như có đức dày công rộng, ko phải là 1 bạo quân. Nên trong suy nghĩ của cậu, chỉ cần thân phận và quyền lực của mình ko khác kẻ đứng đầu quốc gia kia lắm, còn lại ai mang danh hiệu gì cũng chẳng sao cả. Thế là cậu chuẩn bị tinh thần để “xin” làm Vân Châu vương cho rồi. Chữ xin này là nói cho dễ nghe thôi nhá. Nếu hoàng huynh cậu ko đồng ý, tự khắc cậu sẽ có cách cứng rắn buộc hẳn phải đồng ý thôi.

Cậu nghĩ là Vân Châu là một quận đông đúc giàu có của Hạ Diêu quốc. Làm Vân Châu vương rồi, chỉ cần kinh doanh khéo 1 chút, thì cũng có khác gì làm hoàng thượng đâu.

Cậu đang định vài năm nữa sẽ nói với hoàng huynh suy nghĩ này. Nhưng thật ko ngờ lại gặp phải Nguyên Tiểu Ngôn, khiến cho bao nhiêu dự định trong tương lai đều đi chệch khỏi quỹ đạo của nó.

“Sau này, thức thường xuyên đến Đông cung chơi với ta có được ko? Ta chơi đùa chỉ có 1 mình thôi, buồn chết mất!”

Thật ra thì cũng ko thiếu gì người cùng bé chơi đùa. Tất cả đều là cung nhân hay hậu phi, tuy tiểu thái giám tuổi cũng ko lớn lắm, nhưng bọn họ ngoại trừ cung kính, cái gì cũng ko dám quá phận, nên chẳng thể nào cho cậu cảm giác như bạn cùng trang lứa được. Hơn hết, là bé trai mà, nên Nguyên Tiểu Ngôn nói cho cùng vẫn thích cùng nhiều người đùa giỡn nghịch ngợm nhiều 1 chút.

“... Chỉ cần diện hạ muốn, Nguyên Ân sẵn sàng tuân lệnh.”

Đối mặt với ánh mắt tràn đầy hy vọng thiết tha của tiểu hài tử như thế, Nguyên Ân thật ko nỡ nào nói được lời từ chối, chỉ có thể đồng ý mà thôi.

Tuy mới 15 tuổi đầu, nhưng cậu đã ý thức rằng mình đã thành lớn rồi, thật sự ko có hứng thú chơi đùa với bé con như thế. Dù đã giương mắt lên đồng ý nhưng lòng lại thầm nghĩ phải tìm ra vài lý do nào đó, để lần sau có thể từ chối thẳng thừng mà Nguyên Tiểu Ngôn không cách gì níu kéo được. Tránh cho sau này bé rủ rê cậu đến Đông cung chơi đùa như hôm nay, quá thất trách rồi ah, trở tay ko kịp gì cả. Thật ko biết làm sao để cự tuyệt cho đành. Nói ra thật kỳ quái, chuyện ko đành lòng như hôm nay, thật chưa bao giờ xảy ra đối với cậu. Thế rồi, cuối cùng đành quy tội cho Nguyên Tiểu Ngôn là quá sức đáng yêu đi.

Nhưng cậu lại ko ngờ Nguyên Tiểu Ngôn liền có 1 hành động quá khích khiến cậu phải giật nảy mình, ko biết nên làm sao bây giờ. Đó là, ngay khi vừa hứa hẹn xong thì cậu nghe bé rất vui vẻ vỗ tay nói: “Ayda, vậy thì tốt quá rồi. Hôm nay thức đến luôn có được ko. Chỗ ta có rất nhiều thức ăn ngon nha, đều do các ma ma làm cho lúc sáng sớm ấy. Ta vẫn chưa ăn xong đâu. Có rất nhiều, rất nhiều điểm tâm luôn.”

“... Ta phải đi ngay bây giờ sao?”

Điều này khiến Nguyên Ân có chút bất an. Nghĩ thầm, cậu đã nhìn nhầm rồi. Nguyên Tiểu Ngôn này thật sự là 1 tiểu ác ma đang vờ vĩnh đáng yêu thôi. Minh vào Đông cung, chẳng phải sẽ tiêu đời hay sao? Vài năm nay, tiểu quỷ này càng lớn thì hoàng huynh lại đối với cậu càng tàn nhẫn. Giờ còn tự mình nhảy vào chỗ chết nữa chứ?

“Đúng vậy nha, chúng ta đi ngay đi, được ko? Chỗ ta cái gì ăn cũng ngon cả, còn có nhiều thứ cho thích chơi nữa, đi mà?”

Nguyên Tiểu Ngôn cứ nắm nắm lấy cánh tay cậu mà làm nũng. Đôi mắt to tròn trong veo như nước, cái miệng nhỏ nhỏ hồng hồng thoạt nhìn đã đáng yêu đến cực điểm. Nguyên Ân cứ chần chừ hồi lâu. Cuối cùng đã ko tự chủ được mà bị Nguyên Tiểu Ngôn kéo đi.

Nhưng ở những giây cuối cùng thì lý trí cũng trở về với cậu, nói: “Đi đến chỗ người cũng được. Bất quá, ta ko muốn để người khác phát hiện, tránh cho đang chơi lại phải gián đoạn vì hành lễ, phiền phức lắm. Nếu người ko để cho người khác phát hiện ta với người ở cùng nhau thì ta mới đi.”

Sợ phiền phức chỉ là nguyên nhân bịa ra thôi. Thật sự chính là sợ có cạm bẫy. Nếu Nguyên Tiểu Ngôn kia là tiểu ác ma thật, thì khi ko có người khác, một mình ác ma bé bỏng này cũng dễ đối phó mà.

Nguyên Tiểu Ngôn đương nhiên không biết đầu của Nguyên Ân đang nghĩ gì. Nghe xong yêu cầu của hoàng thúc, liền bật cười đồng ý ngay: “Chúng ta đi vào bằng cửa nhỏ đi. Bọn cung nhân đều đang ở cửa chính đợi ta về. Cửa nhỏ sẽ ko có ai đâu.”

tên ngu ngốc này, thật ko hề hay biết đến ác tâm của Nguyên Ân. Thật ra, ngay lần đầu gặp mặt đã thay đổi được nhận thức của người khác đúng là chuyện ko tưởng mà. Thế mà, cậu bé kia đã lén lút dẫn người trở về. Lỡ như lòng dạ ác độc trời dấy, giết bé chết tươi thì phải làm sao đây.

Đây là lúc Nguyên Ân đang nhớ lại chuyện cũ, ko khỏi bất đắc dĩ thở dài 1 cái.

46. Chương 46

CHƯƠNG 46

Cửa nhỏ quả nhiên ko có ai cả. Bất quá vẫn có thị vệ tuần tra. Nguyên Ân lúc đó tuy còn nhỏ, nhưng thân thủ đã nhanh nhẹn. Nghe được tiếng của thị vệ đang đến liền nhẹ nhàng ôm Nguyên Tiểu Ngôn vào lòng, trốn sau gốc cổ thụ. Hồi hợp khiến bé như ngừng thở. Chẳng bao lâu sau thì đội tuần tra đó cũng đi qua.

Đội họ đi xa, Nguyên Tiểu Ngôn liền giương đôi mắt long lanh trong suốt nhìn Nguyên Ân với tất cả sự tôn thờ nói: “Hoàng thúc lợi hại quá nha. Người ở xa như vậy cũng nghe tiếng được. Làm cách nào để luyện được như thế ạ?”

“Ha ha, thị vệ cạnh người chẳng phải cũng lợi hại lắm sao? Bọn họ dùng cách nào luyện thành thì thúc cũng dùng cách như thế.”

Nguyên Tiểu Ngôn cũng biết bọn thị vệ cạnh mình lợi hại. Bất quá trong quan niệm của bé, bọn họ là thị vệ mà, công phu đương nhiên phải hơn người rồi. Nhưng hoàng thúc lại ko phải là thị vệ nha. Sao cũng có thể giỏi như thế, liền theo đó mà nói: “Ta cũng muốn luyện, phải luyện cho lợi hại bằng hoàng thúc nha! Sau này ta sẽ xem hoàng thúc là mục tiêu của mình, theo hoàng thúc học tập!”

Đương nhiên, Nguyên Tiểu Ngôn nói mấy câu này chẳng qua là nhất thời khoa trương thôi. Công phu đâu phải chỉ luyện trong 1 ngày là thành, càng ko dành cho người thiếu nhẫn nại như bé. Mặt khác, nếu chỉ theo Nguyên Ân dạy gì học đó, thì muôn đời sẽ chẳng bao giờ bằng cậu được. Nguyên Tiểu Ngôn tuyệt ko thể nào có thể biến thành Nguyên Ân thứ 2.

Nhưng, lúc này Nguyên Ân thấy bé hùng tâm tráng chí như thế thì lòng có nhiều tư vị phức tạp. Nghĩ thầm, bé muốn lấy mình làm mục tiêu, muốn lớn lên phải giống như mình. Lỡ như bé có tâm địa y như phụ hoàng của nó. Kia ko phải mình sẽ thảm lắm sao. May mắn là Nguyên Tiểu Ngôn chỉ luyện công được đúng 1 ngày đã ko ngừng rên xiết vì mệt mỏi, sau đó thì bỏ hẳn đi, làm cậu vô cùng yên tâm.

Khi ấy, cậu ngây ngốc ở Đông cung hết 1 ngày. Cả ngày đều chơi cùng Nguyên Tiểu Ngôn, vốn định dùng xong cơm trưa sẽ về, nhưng lại muốn cậu ngủ trưa cùng. Thật ko nỡ nói lời từ chối, Nguyên Ân đối với bé đã hết cách rồi, chỉ có thể gật đầu ừm ừm đồng ý như một thằng ngu. Tình thần của Nguyên Tiểu

Ngôn ngày đó thật sự vui vẻ vô cùng. Chắc là do ngủ gục ở học đường quá. Hôm nay, bé gặp phải ko biết bao nhiêu chuyện vụn vặt nhảm chán. Lão sư lảm nhảm cái gì ko hiểu nổi nữa,... Chỉ có Nguyên Ân là luôn ở cạnh bé cùng to nhỏ những chuyện “bí mật” trẻ con kia thôi. Giờ bé thật buồn ngủ quá.

Nguyên Tiểu Ngôn mỗi mệ tựa vào lòng ngực của Nguyên Ân mà ngủ. Cậu hơi chuyển thân mình, định bế bé đến giường để rời đi. Nào ngờ Nguyên Tiểu Ngôn thức giấc ngay. Bé dụi dụi mắt, cười ngượng ngùng nói: “Ayda, ta sao lại nói ngủ là ngủ thế này. Thật xin lỗi hoàng thúc, chúng ta nói chuyện tiếp nha. Năm ngoái, phụ hoàng đi tuần về có cho ta một bảo bối cực kỳ đẹp nha..... xxyyzz....”

Nguyên Ân vẫn mặt lạnh như tiền tiếp tục nghe Nguyên Tiểu Ngôn nói như mây bay nước chảy. Lần này đợi mãi cũng thấy bé buồn ngủ lại. Nhưng thật ko thể chịu nổi, khi Nguyên Ân vừa rời đi thì bé lại thức giấc. Thế là cậu liền nhẹ nhàng điểm huyệt ngủ của Nguyên Tiểu Ngôn. Nhưng cậu lại sợ để ngủ lâu quá thì ko có lợi cho sức khỏe nên chỉ cho bé ngủ nửa canh giờ thôi.

Lúc về đến phủ đã thấy loạn cả lên. Thì ra thị vệ của cậu nhìn thấy chủ nhân của mình bị thái tử dẫn đi. Tuy người dưới tay cậu đều thân thủ bất phàm, nhưng đông cung canh giữ nghiêm ngặt, tránh cho xảy ra chuyện vẫn nên cẩn thận hay hơn. Thế là bọn thủ vệ ko theo vào mà canh giữ bên ngoài. Rồi thì đến gần hết ngày vẫn chưa thấy người ra, thật lo lắng đến độ muốn lật tung cả hoàng cung lên được.

Qua chuyện lần này, cậu đã biết mình thật ko thể từ chối được Nguyên Tiểu Ngôn, vẫn nên tránh càng xa càng tốt. Thế là liền tìm đại cơ nào đó, tâu bài cùng hoàng huynh xin cho mình ko phải đến học đường học nữa.

Về phía Nguyên Tiểu Ngôn, vì muốn gặp lại tiểu hoàng thúc, nên sáng hôm sau đã thức dậy thật sớm, đến học đường với tinh thần vô cùng phấn chấn. Nhưng người hầu ở đó lại bẩm với bé, Nguyên Ân đã xin nghỉ học, chắc trong một khoảng thời gian nữa, cậu sẽ ko đến đây đâu.

Tin này đối với một Nguyên Tiểu Ngôn đang tràn ngập hưng phấn mà nói, thật giống như bị tát cho một gáo nước lạnh, bao nhiêu khí thế đều tắt ngấm.

Bé vốn định thỉnh phụ hoàng cho mình cùng chơi với Nguyên Ân. Để bất kỳ lúc nào cậu cũng có thể đến chỗ mình được. Nhưng lại sợ phụ hoàng ra lệnh cho thúc. Bọn họ là bạn tốt của nhau kia mà. Nếu phải làm theo lệnh, thì bé sợ hoàng thúc sẽ ko vui. Nên đã bỏ ngay dự định này. Bé lại muốn bảo cung nhân tìm Nguyên Ân đến cho mình, nhưng lại sợ bọn chúng ko đáng tin, sẽ báo cáo ngay với phụ hoàng, lúc ấy người lại lên hạ chỉ cho Nguyên Ân. Vẫn sẽ làm cho thúc ấy ko vui. Nên bé chỉ có thể thấp thỏm chờ đợi thúc thức nghỉ xong sẽ đến.

Nguyên Ân kia xin nghỉ cũng chỉ vờ vĩnh được 1 thời gian thôi. Đương nhiên vẫn phải đến lúc trở về. Nay thật ăn nói ko xuôi, nên đành đi học lại vậy.

Nguyên Ân là đang tính toán, đợi 1 thời gian nữa cậu sẽ vượt qua 15 tuổi, khi ấy chẳng có lý do gì để học cùng với bé nữa. Vậy là có thể thoát khỏi ác ma bé bỏng Nguyên Tiểu Ngôn này rồi.

Nguyên Tiểu Ngôn thấy Nguyên Ân cuối cùng đã đi học lại, liền mở ra đôi cánh tay bé bỏng ôm chặt lấy cậu. Bé sợ cậu lại chạy mất. Cái miệng làm nũng nói: “Hoàng thúc làm gì mà lâu thế. Ta chờ thúc thật khổ nha.”

Rồi bé lại liên tục cằn nhằn, nói mình ko dám xin bảo phụ hoàng hạ chỉ thỉnh cậu đến, cũng ko dám phái cung nhân đi tìm. Còn nói mình nhớ cậu nhiều lắm, muốn gặp cậu như thế nào. Bảo cậu sau này có làm chuyện đại sự gì cũng phải luôn nhớ đến bé, nếu ko bé sẽ khổ sở lắm,....

Nghe Nguyên Tiểu Ngôn nói bé ko dám nhờ phụ hoàng hạ chỉ mời mình đến, sợ làm mình tức giận. còn nghe bé nói nhớ mình nhiều. Lại thấy hai mắt bé đã đỏ lên muốn cậu sau này phải nhớ đến bé thêm vào đó là mặt sợ cậu rời xa bé làm cho Nguyên Ân cảm thấy mình hơi hơi có lỗi đi.

Bất quá, chơi cùng thằng bé này lại chán ngắt. Mà Nguyên Ân lại ko cách nào từ chối được cả. Chỉ vì Nguyên Tiểu Ngôn là một đứa trẻ thật thánh thiện, ngay cả một chút sức lực tự bảo vệ mình cũng ko có. Lúc bé lớn lên thật ko biết sẽ biến thành Nguyên Tiểu Ngôn như thế nào nữa. Khi ấy phải chăng là một người mưu mô nham hiểm. Cậu chắc chắn là ko thích như thế rồi. Hoặc có khi bé vẫn mãi trong sáng như thế này, nên giờ chơi cùng cũng chẳng trở ngại gì cả. Cậu cần nhất vẫn là đúng mực, đừng vì mối quan hệ

này mà quên đi tất cả. Nếu ko chỉ sợ sẽ biến thành món đồ chơi bị Nguyên Tiểu Ngôn lợi dụng lúc nào ko hay.

Đây là kế hoạch của 1 bé trai già giặn hơn tuổi 15 của mình rất nhiều. Hai người cứ như thế chậm rãi giao du một cách bình thường. Trong 3 năm trời, bọn họ vẫn hay lén lút gặp nhau. Mà trong lòng của Nguyên Tiểu Ngôn cũng chỉ có mình hoàng thúc là bạn mình thôi. Bé vì thế đã vui vẻ vô cùng nha.

Càng về sau càng chứng minh, Nguyên Tiểu Ngôn thật vô hại. Lòng nghĩ gì đều hiện cả ra mặt. Lâu ngày dài tháng, Nguyên Ân đối với Nguyên Tiểu Ngôn đã yên tâm nhiều hơn. Tuy có chút bất mãn với phụ hoàng của hắn. Nhưng chẳng thể nào kiềm lòng được trước nụ cười đáng yêu kia được cả. Thế là, y vẫn thường xuyên lén lút đến chơi cùng Nguyên Tiểu Ngôn. Y đã lừa Nguyên Tiểu Ngôn là muốn bí mật như thế, tránh cho mọi người thấy mình thì kéo đi mất, lúc đó sẽ ko có nhiều thời gian bên hắn. Nguyên Tiểu Ngôn thật sự rất sợ người khác giành Nguyên Ân với mình. Nên luôn răm rắp nghe lời Nguyên Ân. Thật ra thì y sợ phụ hoàng của Nguyên Tiểu Ngôn biết được bọn họ ở cùng 1 chỗ rất vui vẻ, đến 1 ngày nào đó sẽ lợi dụng hắn để trừ khử mình.

Mãi đến khi Nguyên Tiểu Ngôn được 13 tuổi. Nguyên Ân mới nhận ra ác ý của hoàng huynh đối với mình đã từ từ giảm bớt. Y ko biết có phải liên quan đến lần mình bị đổ bệnh kia ko.

47. Chương 47

CHƯƠNG 47

Mùa xuân năm ấy, y chẳng biết tại sao lại bị cảm lạnh. Vì có luyện võ công, nên đã rất nhiều năm rồi chẳng thấy bệnh hoạn tình gì cả. Không ngờ lần này lại bất ngờ kéo đến, còn nặng hơn bình thường mới tệ.

Qua vài ngày thì cũng khỏi thôi. Lúc này lại được thấy Nguyên Tiểu Ngôn. Hắn vừa gặp y đã nhào ngay vào lòng, khóc đến không biết xung quanh ra sao, hỏi y mấy ngày nay sao không chịu đến tìm hắn, có phải là ghét hắn rồi không.

Mấy năm qua, quan hệ của Nguyên Ân và hắn vẫn rất tốt đẹp, chưa bao giờ giống như thế này. Liên tiếp mấy ngày y không vào cung, nên Nguyên Tiểu Ngôn sao có thể không lo sợ được chứ? Hắn đã ký kết với Nguyên Ân một hiệp định là không được bảo người đến tìm y, tránh cho ngoại nhân phát hiện giao tình của cả hai. Nên đành phải chịu khổ sở trong vài ngày, nhiều lần không kiềm lòng được muốn mạo hiểm phái người đi dò xét tình hình của thúc thúc nữa kia. Giờ thấy thúc hai má có gầy hóp lại, thêm vào đó nghe y giải thích, hắn mới yên lòng một chút nha.

Nguyên Ân dịu dàng nói: “Không có mà, hoàng thúc mấy ngày nay bị cảm lạnh, đều ở nhà dưỡng bệnh, chẳng đi đâu cả. Hôm nay mới khá lên một chút đã vội đến gặp Tiểu Ngôn ngay đây.”

Ôm thiếu niên thân thể mềm mại vào lòng, Nguyên Ân không khỏi có chút đỏ mặt, tim y đập liên hồi, lòng bàn tay lại liên tiếp đổ mồ hôi.

Y nhớ đến mấy hôm trước mộng xuân, nằm mơ thấy mình ấy thế mà lại đi làm mấy chuyện kia với Nguyên Tiểu Ngôn...

Đúng là một cơn mộng mị làm y phải sợ hãi. Thế là vội vàng chạy đi ngâm nước lạnh, do quá đột ngột liền bị cảm ngay. Lúc ấy có chút cam chịu, cũng lười vận động để chóng hết. Thế là cảm lạnh cứ như vậy mà nặng thêm. Tuy biết nếu mình không nhập cung vài ngày chắc sẽ làm Nguyên Tiểu Ngôn lo lắng. Nhưng khi đó lòng thật rối ren, nên cũng quên phái người báo cho hắn biết là y đang bệnh. Tin tức của hai người vì thế mà gián đoạn.

Nghỉ ngơi vài ngày, cũng đã suy giảm hẳn. Y phải nhìn nhận sự thật này thôi. Thân thể lúc này mới khá lên được, thế là vội vàng chạy ngay vào cung để gặp Nguyên Tiểu Ngôn. Đã một thời gian dài như vậy không gặp hắn rồi, y sợ rằng hắn sẽ giận dữ mất.

Mãi đến khi thấy được Nguyên Tiểu Ngôn, biết hẳn không hề trách cứ, chỉ khóc lóc hỏi thăm, lúc này mới yên lòng đôi chút.

Nhưng nhìn Nguyên Tiểu Ngôn khóc thương tâm như thế, y lại rất đau lòng, liền lên tiếng dịu dàng vỗ về.

Lại nói, trước kia cũng biết là mình rất thích Nguyên Tiểu Ngôn. Đương nhiên loại tình cảm này chẳng giống với thông thường. Hiện giờ đã rõ được lòng mình, hiểu được thì ra từ trước đến nay niềm yêu thích kia đã ăn sâu vào tâm hồn rồi. Thế là lại tiếp tục ôm Nguyên Tiểu Ngôn, quyết để dành làm kỷ niệm của hai người.

Muốn nhẹ nhàng hôn lên làn môi mỏng manh, mong đỏ kia. Rất muốn ôm người vào lòng, cảm nhận được vành tai và tóc mai của hắn cọ sát vào người mình. Còn muốn....

Nhưng ngay bây giờ thật không thể được, tránh dọa cho Nguyên Tiểu Ngôn hoảng sợ. Nên trừ chờ đợi ra, y cũng chẳng thể nghĩ ra được cách nào hay hơn được nữa. Nào ngờ đợi một cái liền mất hết 7 năm dài đằng đẳng. Lúc ấy, y không giữ thủ đoạn dụ dỗ lừa gạt Nguyên Tiểu Ngôn bởi vì muốn kiên nhẫn đợi hắn tận tang.

Nguyên Tiểu Ngôn là một người rất dễ dỗ ngọt. Vừa nghe Nguyên Ân bị cảm lạnh nên không đến gặp mình được, liền vui vẻ lại. Hắn bắt đầu liên miên lẩm nhẩm kể cho Nguyên Ân nghe mấy ngày nay hắn đã nhớ y như thế nào. Nguyên Ân cũng thừa biết vì hắn bỗng nhiên thiếu mất người chơi cùng, nên mới trông trải thế thôi, càng không muốn hắn vì nguyên nhân này mà mong chờ mình. Nhưng Nguyên Tiểu Ngôn lại dùng ngữ điệu nũng nịu nói lên cảm xúc của mình vẫn khiến cho y tâm hồn điên đảo, lòng vui vô hạn, lại kiềm không được mà ôm hắn vào lòng, hôn hôn vào.... Trán.

Ôm, còn hôn hôn trán, mấy chuyện này đối với đứa bé mới 10 tuổi như Nguyên Tiểu Ngôn thì trước giờ vẫn chưa từng làm qua. Nhưng ngay lúc này, giữa hai người họ, chẳng ai cảm thấy có gì bất thường cả. Nguyên Tiểu Ngôn còn cho rằng đây là dấu hiệu của việc hoàng thúc rất yêu mến mình, nên lòng vô cùng cao hứng.

“Nhưng mà, dù thúc có bị bệnh, cũng phải phái người lên báo cho ta biết 1 tiếng ah. Mấy ngày nay, một chút tin tức của thúc cũng không có, ta thật lo lắng. Sau này nếu có việc gì không thể vào cung được, thúc nhất định phải báo đó đừng để ta khổ sở nữa nha.” Nguyên Tiểu Ngôn nói.

Nguyên Ân tất nhiên là đồng ý rồi, lại giải thích: “Thúc sợ nói với người chuyện mình sinh bệnh, sẽ khiến người lo thêm. Vậy chẳng tốt chút nào.”

Lời giải thích này thật hợp lý, Nguyên Tiểu Ngôn chẳng hề hoài nghi gì cả. Thế là quan hệ giữa bọn họ lại nâng cao thêm 1 bậc

Lúc này, đầu óc của Nguyên Ân lúc này hẳn còn đang chìm trong suy nghĩ đen tối, nên không hề phát hiện được hoàng huynh của mình, phụ hoàng của Nguyên Tiểu Ngôn đang chậm chậm đi đến.

Thì ra, mấy ngày nay phụ hoàng của Nguyên Tiểu Ngôn thấy con mình cứ hay rơm rớm nước mắt, từ từ gây yếu thì lo lắng nên hôm nay mới lên đến đây xem thử thế nào. Nhìn thử xem hắn có chỗ nào không khỏe hay không. Nếu có, thì người làm cha cũng nên nghĩ ra cách gì, hay tìm chuyện thú vị nào đó dỗ cho đứa bé kia vui vẻ 1 chút.

Vừa đến liền thấy Nguyên Ân đang ở trong cung của con mình.

Lần nào Nguyên Ân đến, thì Nguyên Tiểu Ngôn cũng đều dặn dò bọn cung nhân canh giữ không cho người khác tiến vào. Sau đó hai chú cháu cùng nhau chơi đùa.

Nguyên Tiểu Ngôn là thái tử, lời hắn nói ra, bọn cung nhân đương nhiên không dám không nghe. Thế là chúng liền đứng xa xa ngoài cung. Nhiều năm trôi qua, cũng chưa từng phát hiện ra Nguyên Ân. Đây cũng bởi công phu của y cao cường đi. Khi nghe được có người đến sẽ nhanh chóng tránh đi.

Nhưng, phụ hoàng của Nguyên Tiểu Ngôn lại không phải người thường ah. Người là hoàng đế, người muốn đi đâu, lý nào có kẻ ăn gan trời mà ngăn lại? Nên dù Nguyên Tiểu Ngôn có cản dặn không được tự tiện vào cung của hắn, thì cũng chẳng ai dám cản lại cả. Thế là tung tích của Nguyên Ân bị bại lộ. Thật ra hôm

nay tinh thần của y có chút hỗn loạn, không còn ổn định như xưa nữa, nên mới không phát hiện được có người đang lặng lẽ đứng ở bên ngoài.

Phụ hoàng của Nguyên Tiểu Ngôn đột nhiên thấy Nguyên Ân đang ở trong cung của con mình thì toàn thân chấn động. Người liền nghĩ ngay đến chuyện làm hỏng đi tất cả. Thì ra mình ngàn vạn lần đề phòng Nguyên Ân như thế cũng không thể nào ngờ y ta dám dùng đến chiêu thức ấy. Đây chẳng phải là rút củi dưới đáy nồi sao? Trước thu phục đứa con đơn thuần của người, sau còn muốn làm gì nó nữa. Hoàng nhi của người hãy còn ngây thơ như thế, sao có thể đối phó được?

Hoàng đế kia càng nghĩ càng sợ hãi, sát ý cũng nổi lên dữ dội. Bất kể thế nào, cũng muốn nhanh chóng chạy đến bắt Nguyên Ân mà giết! Nếu không Tiểu Ngôn bé bỏng của người sẽ nguy trong sớm tối!

Đây chỉ là suy nghĩ tiêu cực đầu tiên thoáng qua trong đầu phụ hoàng của Nguyên Tiểu Ngôn mà thôi. Nhưng đến khi người tay chân lạnh ngắt, nín thở xem rõ sự tình lần thứ hai thì lại thấy cổ quái. Người trước giờ quả không thể nào nghĩ đến có ngày Nguyên Ân lại ôm lấy nhi tử của mình. Mọi y còn mỉm cười, thật cẩn thận nghe Nguyên Tiểu Ngôn thì thầm gì đó. Bộ đáng chẳng hề lộ ra sự thiếu kiên nhẫn, ngược lại ánh mắt còn rất hiền dịu nữa.

Phụ hoàng của Nguyên Tiểu Ngôn bị sự dịu dàng của Nguyên Ân làm cho giật nảy mình. Trong nháy mắt thật có chút không tin. Ngũ hoàng đệ trong nhận thức của người luôn lạnh lùng xa cách, giờ sao lại có thái độ như vậy? Thường thì, dù có vui cách mấy, dù Nguyên Ân có nhếch mép cười thì người vẫn chẳng bao giờ nhìn thấy được sự vui vẻ trong mắt của hoàng đệ kia. Chuyện sững sờ trước mắt này là sao? Nụ cười kia là giả vờ hay thật lòng? Ánh mắt dịu dàng kia là dối trá lấp liếm hay vẫn là hiền hòa thật sự? Y sao có thể đối xử tốt với con của người như thế? Đây không hề hợp lý ah. Người trước giờ chưa từng thấy qua Nguyên Ân hiền lành với ai cả. Huống hồ hoàng huynh này đã nhiều lần khó dễ hãm hại y, thế sao còn đối tốt với nhi tử của người như thế?

Mang nặng nghi ngờ này, phụ hoàng của Nguyên Tiểu Ngôn đã mất hết hai năm để không ngừng quan sát nhằm có được đáp án. Nhưng trước sau vẫn không thể đưa ra kết luận cuối cùng. Dù gì thì Nguyên Ân vẫn là người phải nên cân nhắc kỹ càng. Mãi đến thời khắc cuối cùng, người mới đưa ra quyết định, phong Nguyên Ân làm nhiếp chính vương, phụ trợ Nguyên Tiểu Ngôn. Đây đều có dụng ý. Thời gian qua người đã suy nghĩ rất nhiều. Bất luận thế nào, cũng nên vì đứa bé kia mà đánh cược một phen. Quyền uy tột đỉnh chỉ bằng đổi cho con mình có cuộc sống tốt đẹp, cả đời luôn bình an.

Lúc hay tin ai sẽ là người “nuôi dạy” mình sau này, tức là biết được ngũ hoàng thúc được phong làm nhiếp chính vương ấy, thì Nguyên Tiểu Ngôn lúc đấy đã rất hưng phấn. Hắn muốn điều này, cảm thấy mọi chuyện trên đời thật không còn gì tốt đẹp hơn nữa.

48. Chương 48

CHƯƠNG 48

Nhưng chuyện cũng không được tốt đẹp như thế mãi.

Sau này, Nguyên Ân thường xuyên ra vào hậu cung làm quan hệ của hai người càng lúc càng lạnh nhạt.

Giờ Nguyên Ân đã biết, Nguyên Tiểu Ngôn là vì chuyện đó mà hiểu lầm y, cũng biết mình khéo quá hóa vụn. Khi ấy, y chỉ muốn Nguyên Tiểu Ngôn cảm thấy mình và cung phi của hắn có chuyện mập mờ, sau đó không thích bọn họ nữa. Nào ngờ, hắn lại cho rằng y sinh sinh lòng, còn hoài nghi con của hắn, thậm chí là cho y muốn mưu phản đoạt quyền nữa.

Khi đó, thấy Nguyên Tiểu Ngôn lạnh nhạt với mình, y còn nghĩ hắn ghen tuông. Thật không tưởng tượng nổi sự thật lại như vậy. May mà mọi chuyện đều đã được sửa lại cho đúng. Nếu không e rằng Nguyên Tiểu Ngôn sẽ hiểu lầm chồng chất càng lúc càng oán hận y mất. Thế thì bao nhiêu cảm tình y dày công tích lũy

từ lúc nhỏ đến giờ chẳng phải sẽ tan thành mây khói sao. Ý nghĩ này đã làm cho Nguyên Ân có chút kinh hồn bạt vía, phải trầm trồ khen ngợi là đáng sợ quá đi được.

Nhưng, cuối cùng thì mây mờ tan hết thấy trời xanh. Nguyên Tiểu Ngôn tuy không thổ lộ gì cùng y, nhưng đã có những hành động khiến y biết rằng sự vất vả nhằn nài của mình trong bao nhiêu năm qua đã có hồi báo.

Nhìn người đang ngủ say cạnh mình, Nguyên Ân lại không kiềm lòng được mà hôn lên đôi môi cánh hoa thoang thoang hương thơm của hắn.

Hạnh phúc thật đến nỗi có thể chậm vào. Khiến người ta từ mơ đến tỉnh đều có thể mỉm cười.

Nguyên Ân thật vui sướng mà giải tán bọn thiếp thất và nam sủng kia. Điều này khiến cho mâu thuẫn nhỏ xíu giữa hai người lập tức biến mất không còn dấu vết.

Lại nói, hôm nay Nguyên Tiểu Ngôn bỗng nhiên muốn gặp Nguyên Ân, liền hưng chí bừng bừng chạy đi tìm y. Cuối cùng từ miệng Tiểu Lục Tử biết được, Nguyên Ân đang ở Càn Chính điện tiếp kiến đại thần.

Vào những lúc như thế, Nguyên Tiểu Ngôn chắc chắn sẽ không bao giờ quấy rầy. Nhưng hắn rất muốn gặp Nguyên Ân, mãnh liệt đến độ chân mình không chịu nghe lời, cứ tự động chạy đi tìm y. Thế là vội lên đường đến Càn Chính điện. Hắn cũng biết y đang nghị sự mà. Hắn sẽ không làm phiền đâu, chỉ đứng bên ngoài lên nghe, rồi trộm nhìn hoàng thúc chút chút thôi.

Nguyên Ân bấy giờ đang bàn bạc cùng thừa tướng Chu Giang Niên về kế hoạch tổ chức lễ Trung Thu, chợt nghe tiếng lách cách truyền đến, sau đó thì thấy Nguyên Tiểu Ngôn đang cười hì hì tiến vào, nói muốn dự thính. Nguyên Ân đương nhiên không thể từ chối rồi, liền bảo hắn ngồi lại.

Nguyên Tiểu Ngôn vờ như mình đang chăm chú nghe lắm vậy. Hắn chống cằm nhìn mãi vào Nguyên Ân, say mê từng động tác, cử chỉ, ánh mắt, nghe âm thanh thuần hậu của hoàng thúc nữa. Nguyên Tiểu Ngôn cảm thấy hoàng thúc chính là người duy nhất trên thế gian này thân thiết với mình. Nhìn xem, ánh mắt của hoàng thúc kiên nghị sáng ngời thế kia, mà suy nghĩ sâu xa như thế thật có mị lực quá đi mất. Lại nhìn đôi môi có độ dày vừa phải nữa, ah, xúc động quá, thích nhất lúc hoàng thúc hôn mình nha....

Nguyên Tiểu Ngôn nhìn Nguyên Ân bằng ánh mắt vô cùng nóng bỏng, đến nỗi có thể thiêu cháy được y luôn. Thân là đương sự, Nguyên Ân không thể nào không phát hiện ra, thế là trấn y có hơi nổi lên vài đường gân xanh. Nghĩ thầm, tiểu quỷ này thật không biết nhìn xem là có người hay không. Cứ nhìn y chăm chăm như thế, nếu để các đại thần nhìn thấy, còn không làm dậy sóng một phen hay sao?

Đương nhiên, y luôn hy vọng cả thiên hạ này đều biết đến quan hệ của mình và Nguyên Tiểu Ngôn. Nhưng hoàng tướng mới thế, chứ thực tế nếu đem chuyện này mà tuyên cáo thì bọn Ngự Sử kia không bị phiền chết mới lạ.

Quan hệ của y và Nguyên Tiểu Ngôn, bọn đại thần kia không phải là một lũ ngốc mà không lơ mơ đoán được. Nhưng cũng chỉ là suy đoán thôi. Bọn cung nhân đồn đãi chuyện gì thì nghe chuyện đó vậy thôi. Tối nào y và Nguyên Tiểu Ngôn cũng dính lấy nhau trong chốn thâm cung, bọn đại thần kia chẳng cách nào có thể tận mắt chứng kiến mà đối phó y được. Nếu không có chứng cứ rõ ràng, chỉ dựa vào lời buong chuyện của bọn cung nhân, bọn họ đương nhiên cũng biết khôn mà không dám nói gì. Nếu chẳng may chộc y nổi giận, y đây còn không đánh từ trên đầu xuống, nói bọn chúng cài gian tặc vào cung. Tội này không phải nhỏ đâu. Bọn đại thần hắn là cũng đã cân nhắc lợi hại đi. Vì thế, y và Nguyên Tiểu Ngôn dù có làm gì, thì tất cả đều mắt mờ mắt nhắm vờ như không biết. Dù vậy cũng không cần phải cho bọn họ nhìn thấy hai người đang tình nồng ý mật như vậy chứ. Thế lực của y tuy mạnh thật đấy, nhưng bọn kia nhất là mấy tên đại thần cứ muốn giành phần để lưu danh sử sách gì đó cũng chẳng phải vừa đâu ah.

Nếu bọn triều thần cùng bắt tay nhau trong chuyện này, kia thật sự sẽ phiền phức to đấy. Nên dù Nguyên Ân có thương Nguyên Tiểu Ngôn cách mấy, cũng không dám lớn tiếng thông báo khắp thiên hạ, biểu thị tình cả của hai người bọn họ. Mà Nguyên Tiểu Ngôn thật nhiệt tình quá độ ..., dám chẳng kiêng kỵ gì như là đang công khai nói với mọi người là hắn đang thích y đến chết đi được.

Nguyên Ân thấy được ánh mắt nóng bỏng của Nguyên Tiểu Ngôn nhìn mình. Thì thừa tướng Chu Giang Niên cũng không phải là kẻ ngốc, đương nhiên cũng biết đó là ánh mắt khác thường rồi. Dù đã được định

sẵn, không được để quân cho phép, không thể tự ý nhìn lên. Nhưng Chu thừa tướng kia vốn là cự thần, nên cũng không cần tuân theo quy cũ nghiêm ngặt như vậy. Hơn hết, lão là nhìn lên mà, hoàng thượng cũng chẳng biết đâu. Bất quá, lão đã cộng sự nhiều năm cùng Nguyên Ân như thế. Lúc đầu còn lo hấn soán vị, muốn làm gì đó giúp nhi tử duy nhất của tiên đế bảo vệ ngai vàng kia. Nhưng hiện tại, lại bắt đầu đồng cảm với Nguyên Ân, nên cũng vờ như không phát hiện ra mà lơ đi cho xong.

Nói đến đồng cảm, thì tính ra mọi người ở đây đều có chung mối đồng cảm với Nguyên Ân. Đừng nghĩ là mình nắm quyền hành thì có thể coi trời bằng vung. Hoàng đế kia căn bản không cần tham dự vào chuyện của nhiếp chính vương làm gì. Bởi địa vị kia cũng gần như là hoàng đế rồi còn gì. Thế nên làm hoàng đế lại vô cùng nhàn nhã, còn nhiếp chính vương thì phải giải quyết mọi việc mệt đến độ thở không ra hơi. Kia cũng chẳng phải chức tước thoải mái gì cả. Nên, mặc kệ Nguyên Ân làm gì, nghĩ gì, muốn gì, chỉ cần y ta đỡ cho tiểu hoàng đế vui vẻ thì bọn triều thần đã cảm thấy y thật quá sức vất vả rồi. Đây là chưa kể đến con người như Nguyên Tiểu Ngôn chỉ chốc lát là thấy nhàm chán, nhiếp chính vương luôn phải ở trong cung tìm hết trò hay đến thức lạ để vờ về ngai ấy thôi. Bọn họ đương nhiên không biết Nguyên Ân vì Nguyên Tiểu Ngôn mà tiêu hao tinh lực quá độ nên mới thế, mà chỉ tưởng là Nguyên Ân đang hy sinh giúp Nguyên Tiểu Ngôn bớt nhàm chán thôi. Nhiếp chính vương cần mẫn như thế, còn không đáng để người ta đồng tình sao?

Nguyên Tiểu Ngôn cứ nhìn Nguyên Ân mãi miết bất kể trời trăng như vậy, bỗng phát hiện thấy dường như đang nháy mắt với mình. Mới đầu còn tưởng mình nhìn lâu bị hoa mắt, dùng tay xoa xoa xong mới biết đúng là y nháy mắt với mình thật. Chẳng những nháy mắt còn dùng tay ra hiệu nữa. Dùng hai ngón tay mô phỏng theo bộ dáng bước đi. Lại chỉ chỉ đến chiếc bàn của Chu Giang Niên nữa. Hành động này, Nguyên Tiểu Ngôn cũng có thể hiểu được, là ngầm bảo mình rời đi.

Dù có chút không rõ, tại sao Nguyên Ân lại muốn mình rời đi, nhưng Nguyên Tiểu Ngôn khẳng định hoàng thúc nhất định có lý do riêng của người. Nên vẫn cứ nghe lời mà rời khỏi, tránh quấy rầy hoàng thúc làm việc.

Thế là Nguyên Tiểu Ngôn liền nháy nháy mắt mấy cái với Nguyên Ân, tỏ vẻ là mình hiểu rồi. Xong liền khởi giá ra về. Về phía Nguyên Ân cũng nháy nháy mắt lại với hấn biểu thị hấn ngoan ngoãn khiến y thật hài lòng. Điều này làm Nguyên Tiểu Ngôn nhất thời thật vui vẻ yêu đời. Không ngờ là mình lại có bản lĩnh truyền đạt nội tâm như thế, hắc hắc....

Bất quá, sự vui vẻ này chỉ duy trì được quá trưa một chút thôi. Sau khi cùng bữa tối xong thì hai người cùng tắm. Hiện tại bọn họ luôn tắm cùng nhau, Nguyên Tiểu Ngôn cũng rất thích điều đó. Có thể giúp đỡ cho nhau, so với cung nhân hầu hạ thì có tình thú nhiều hơn. Lúc Nguyên Ân giúp hấn lau mình thì nói: “Tiểu Ngôn àh, sau này, không thể ở trước mặt mọi người, nhất là các đại thần, có biểu hiện thân thiết quá mức bình thường với hoàng thúc được đâu nha. Nếu không các đại thần sẽ phát hiện đó.”

49. Chương 49

CHƯƠNG 49

“Để bọn họ phát hiện thì có gì không được sao? Biết ta với thúc thân mật chẳng phải càng khiến họ vui vẻ hơn sao? Đây là chứng minh cho quan hệ của chúng ta rất tốt, không có tranh đấu gì hết nha.”

Nguyên Tiểu Ngôn đang lim dim hưởng thụ, nghe Nguyên Ân nói thế, liền mở to mắt, thắc mắc.

Nguyên Ân cọ cọ bả vai hấn, cười nói: “Theo lý thuyết thì chính xác là như thế. Nhưng Xạ Điều lại có quy định là nam nhân sẽ không được gần kết với nam nhân. Mà, người đừng quên, chúng ta là chú cháu. Tuy thúc chỉ hơn người tám tuổi. Mẫu thân thúc cũng không phải mẫu thân tổ mẫu (~ bà nội của Nguyên Tiểu Ngôn ấy mà), bất quá, thúc vẫn là chú của người. Điều này sẽ làm các đại thần để mắt đến đấy. Tiếp theo là lỗi nhại phiên hà quấy nhiễu mối quan hệ của đôi ta. Nếu không khéo, xung đột bùng phát, chúng ta có thể bị buộc phải chia lìa.”

Nguyên Tiểu Ngôn nghe Nguyên Ân nói nghiêm trọng như thế, từ chẳng để tâm đến bỗng chốc buồn lòng, hỏi đi hỏi lại: “Tại sao chú cháu lại không thể sống cùng với nhau? Có luật nào quy định là chú cháu thì không thể sống cùng với nhau?”

Đối với bản thân Nguyên Tiểu Ngôn mà nói, hiện tại hẳn đã coi Nguyên Ân là người vô cùng thân thiết rồi. Đương nhiên lúc đầu hẳn cũng cảm thấy, chắc có liên quan đến chuyện học hành của mình và Nguyên Ân. Học mãi thành quen, liền nhận ra rằng hai chú cháu ở cùng bên nhau chẳng có gì là không thích hợp. Nay cũng phải thôi vì trong đầu của Nguyên Tiểu Ngôn vốn dĩ không hề tồn tại khái niệm là chú không được kề cận cháu. Chính vì không hề nghĩ đến điều đó. Nên lúc này, khi nghe Nguyên Ân nói, hẳn mới cảm thấy kỳ quái như vậy.

Nguyên Ân nghe trăn trở của Nguyên Tiểu Ngôn xong liền cười nói: “Tuy chẳng có luật nào quy định chú cháu thì không được ở bên nhau. Nhưng trong đó lại viết là loạn luân đấy. Chỉ cần loạn luân là không được rồi. Chúng ta là chú cháu, thì cũng xem như là một loại loạn luân đi.”

“Ha?! Như thế àh...”

Nguyên Tiểu Ngôn gật gật đầu, ra vẻ đã hiểu, nói: “Được rồi, ta nghe lời hoàng thúc vậy, nếu thúc nói làm thế sẽ chuốc thêm phiền phức, kìa Tiểu Ngôn sẽ cố ngoan hiền đi! Nhưng mà, là nam nữ thì mới sợ loạn luân chứ. Sợ lúc sinh em bé ấy, họ hàng bị rối loạn, mà đứa trẻ cũng sẽ bị khiếm khuyết nên mới quy định như vậy, không phải sao? Chúng ta là nam nhân, ở mãi bên nhau cũng chẳng sinh được hài tử đâu. Nay vốn chẳng nên chia cắt làm gì. Vì vậy ta thấy luật này thật không hay rồi. Thúc có rảnh thì bàn với mọi người, sửa lại đi nha.”

Nguyên Ân lặng im, nghĩ thầm, luân lý xã hội chính là một loại luật pháp bất di bất dịch. Tính ra y thật không có khả năng bảo chúng đại thần sửa chữa được đâu. Thế là lập tức đáp cho có lệ: “Được rồi, để thúc thử xem. Bất quá, người cũng đừng để tâm đến nữa. Chỉ cần trong nội cung, người và hoàng thúc thân mật thì chẳng sao cả đâu. Quan trọng vẫn là ngoại cung, bọn đại thần hay tới lui nhiều lắm, phải chú ý một chút. Mà người cũng rất ít ra ngoài, thế cũng tốt nha.”

Nội cung chính là nơi để quân cùng bọn hậu phi sinh hoạt. Còn ngoại cung dùng để tiếp kiến đại thần, hay mở tiệc chiêu đãi quan viên địa phương. Tất cả đều đã được quy định rõ ràng. Ngoại trừ cung nhân, nếu không được để quân cho phép bất kể kẻ nào cũng không thể tiến vào nội cung được. Đương nhiên Nguyên Ân là ngoại lệ, y không cần lần nào tiếng cung cũng hưởng Nguyên Tiểu Ngôn thỉnh chỉ.

Nguyên Tiểu Ngôn gật gật đầu nghe theo lời Nguyên Ân nói. Y xem thái độ này một chút khác lạ cũng không có, liền trầm ngâm một chút, quan sát phản ứng của hẳn rồi lại hỏi: “Chuyện kia, Tiểu Ngôn nói thử xem sao. Thúc muốn nghe suy nghĩ của người ah...”

“Chuyện gì cơ?”

Nguyên Tiểu Ngôn vừa lau lau nước. Từ lúc tắm cùng Nguyên Ân, hẳn rất ít khi gọi cung nhân hầu hạ vừa mặc xiêm y, cùng Nguyên Ân trở về tắm điện.

“Tiểu Ngôn, người xem, chúng ta là chú cháu, lại là nam nhân, còn làm mấy chuyện giao hoan. Người có thấy chỗ nào không thích hợp không?”

“Có gì mà không thích hợp?” Nguyên Tiểu Ngôn hơi nhần nhần mày không rõ cho lắm nên hỏi lại. “Hoàng thúc không phải đã nói qua với Tiểu Ngôn rồi sao. Ngoài cung nam nhân và nam nhân là chuyện bình thường mà? Thế thì nam nhân cùng nhau có gì mà không ổn? Nếu nam nhân cùng với nam nhân có điều không ổn, thì chú cháu cùng mãi bên nhau cũng là thỏa đáng mà, phải không? Là sợ loạn luân sao? Mà Tiểu Ngôn không phải đã nói qua rồi sao? Nam nữ mới sợ loạn luân vì sẽ phải sinh ra hài tử không rõ thân phận, hoặc khiếm khuyết. Còn chúng ta là nam nhân. Nói là loạn luân thật chẳng hợp chút nào?”

Nguyên Ân lại im lặng.

Có đôi khi, không thể dựa vào lẽ thường mà đoán ra được vài suy nghĩ của Nguyên Tiểu Ngôn. Bất quá như vậy cũng tốt. Tốt nhất là một ngày nào đó hẳn hiểu chuyện, thì cũng không phải rơi vào tình huống rối ren, đối mặt với việc chú cháu yêu nhau.

“A, nói đến đây thì ta nhớ rồi. Ta cũng có việc muốn hỏi hoàng thúc đấy.”

“Chuyện gì?”

Thấy Nguyên Tiểu Ngôn cười ngọt ngào quá mức bình thường, Nguyên Ân cảnh giác.

Mỗi lần hắn cười nịnh nọt như thế, liền nhất định sẽ có việc cần nhờ cho xem. Hơn hết chuyện kia nhất định sẽ tỷ lệ thuận với vẻ mặt tươi cười đó. Thật sự là càng vui vẻ thì càng khó khăn sẽ càng nhiều.

“Này thì, lần trước đến Vân Châu tìm thức đó, ta phát hiện bên ngoài có nhiều điều thật thú vị. Nên nếu chúng ta rảnh rỗi có thể ra ngoài chơi 1 chút, được không? Dù thức bận xử lý chính vụ, không thể đi xa, ít nhất cũng dẫn ta dạo chơi trong kinh thành, nhìn thứ này thứ kia. Ta muốn.... đi ngao du quá đi.” Nguyên Tiểu Ngôn làm nũng, chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn Nguyên Ân. Bộ dáng kia ai nhìn vào cũng biết, hắn đang tha thiết van cầu Nguyên Ân đồng ý với nguyện vọng của mình.

Thì ra, trong chuyến đi Vân Châu lần trước, hắn đã đem những thứ cần nhớ ghi lại cẩn thận, muốn Nguyên Ân giúp mình mua vào cung. Bất quá, ở trong cung nhìn ngắm chán rồi, chẳng biết sao lại sinh ra ý muốn ra ngoài. Thế là, tuy mọi thứ đều mua đủ, nhưng một chút hứng thú cũng không có. Vì thế Nguyên Tiểu Ngôn vẫn lưu luyến muốn ra ngoài cung. Chỉ là trong thời gian ngắn, Nguyên Ân phải xử lý chuyện thiên tai lũ lụt, còn có cả Vân Châu vương nữa, nên hắn cũng chẳng có cơ hội nói ra. Giờ thì có rồi, đương nhiên muốn đề cập đến nha.

Nhưng mà điều thỉnh cầu này Nguyên Ân đương nhiên sẽ không đồng ý.

Đây đâu phải đùa chơi. Tuy chuyện của Vân Châu vương đã được giải quyết. Nhưng lòng người khó lường. Giả sử có kẻ phản tâm biết được Nguyên Tiểu Ngôn xuất cung, sẽ tóm ngay cơ hội này mà ra tay. Nếu thật sự xảy ra chuyện, thì y sao có thể ăn nói cùng phụ hoàng của Nguyên Tiểu Ngôn, hoàng huynh của mình ah.

Thế là Nguyên Ân phân tích lợi hại cùng hắn. Cuối cùng chỉ có thể kết luận: “Vì thế, người xem, ra ngoài không an toàn đâu. Dù sao thì Tiểu Ngôn cũng không phải người thường mà.”

Nguyên Tiểu Ngôn thấy nguyện vọng của mình đã không thành, nên có chút buồn bực. Nguyên Ân nhìn thấy bộ dáng tiếc nuối của hắn thì có chút không kiềm lòng được, nói: “Tiểu Ngôn, người sao lại thế? Người xem, hoàng tử lớn nhất của người cũng đã 4 tuổi rồi. Đợi hơn 10 năm nữa người nhường ngôi vị hoàng đế lại cho nó, lúc đó thức sẽ cùng người thiên nam địa bắc, ngày ngày ngao du. Thế nào?”

50. Chương 50

CHƯƠNG 50

“A? Những 10 năm! Thật dài quá đi mà.”

Tự định ra thời gian “10 năm sau” làm đích đến, nhưng vẫn làm người nào đấy không hài lòng. Hai hàng lông mày cứ dính vào nhau mãi.

“Đi dạo trong kinh thành một chút cũng không được nữa àh?!”

Dù Nguyên Tiểu Ngôn có nói chuyện nũng nịu đáng yêu đến đâu đi nữa, nhưng khi gặp phải mấy chuyện phép tắc, dù có làm nũng thế nào thì Nguyên Ân cũng sẽ không chịu theo hắn bao giờ. Y kiên quyết lắc đầu, dịu dàng vỗ về: “Ta biết Tiểu Ngôn luôn cận kề bên hoàng thúc mà. Chắc sẽ không làm hoàng thúc lo lắng đâu nhĩ. Hay vẫn cứ chờ 10 năm sau được không?”

Được đưa lên đến tận mây xanh, cũng hăng dễ chịu chút nào đâu. Nhất là phải đồng ý hoàn toàn không được ra khỏi cung.

Thế là Nguyên Tiểu Ngôn liền cười hắc hắc nói: “Nếu hoàng thúc sợ phiền không dẫn ta ra ngoài. Thì khi ngày nào đó ta lén trốn đi, chơi chán xong lại lén trở về. Hoàng thúc àh, bên ngoài cũng không nguy hiểm

như thế đâu. Tuy kẻ xấu nhiều thật nhưng cũng có nhiều người gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ mà. Nên cũng không có gì đáng lo ngại đâu.”

Lại nói tiếp, lần trước có vài người đã dẫn mình đến Vân Châu.... Mấy đại hiệp kia chẳng biết tên là gì, giờ cũng chẳng biết đang ở đâu, thuê bọn họ làm thị vệ bảo vệ cho mình là tốt lắm rồi. Công phu của bọn họ áh, thật không tồi đâu. Nếu như mình có đi ra ngoài chơi, dẫn theo bọn họ chắc sẽ chẳng xảy ra chuyện gì nha. Người đương nhiên là không có chuyện gì rồi, nhưng e rằng sẽ có người đứng tim đấy. Ở ngoài cung, bảo vệ Nguyên Tiểu Ngôn cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Mấy lời của Nguyên Tiểu Ngôn khiến cho Nguyên Ân phải chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Xem ra, không nói chuyện nghiêm túc với tiểu quỷ này là không được rồi. Thế là liền thần nhiên nói: “Người nói như vậy, chẳng phải muốn bảo hoàng thúc sau này không được để người ở một mình? Tránh cho người lại nghĩ cách chuồn ra khỏi cung, làm hoàng thúc phải lo sợ? Tiểu Ngôn nếu không muốn ở cạnh hoàng thúc, thì hoàng thúc cũng không miễn cưỡng nha. Tùy người thôi, muốn ra ngoài thì ra. Thúc đây không cản người nữa.”

Nguyên Ân ra vẻ thất vọng, khiến Nguyên Tiểu Ngôn không yên lòng, áp ứng: “Đã nói là không nguy hiểm rồi mà....”

“Đây chẳng qua là suy nghĩ đơn thuần của người thôi. Lỡ như gặp phải nguy hiểm, chắc gì sẽ có thứ gọi là đại hiệp cứu người? Hẳn là người không cảm thấy rằng đại hiệp trên giang hồ ngày ngày đều ở cạnh người đi? Tiểu Ngôn là muốn lần nào ra ngoài cũng khiến cho lòng thúc lo lắng không yên sao? Nếu thật như vậy, thì hoàng thúc chẳng được việc gì cả rồi.”

Nguyên Ân dùng ánh mắt càng ngày càng thất vọng nhìn Nguyên Tiểu Ngôn. Đây là loại áp lực lớn vô cùng. Cuối cùng thì hẳn vẫn phải đồng ý với đề nghị của y. Điều này khiến y thở ra nhẹ nhõm, nghĩ thầm, lần trước đi Vân Châu thật không nên cho người giả làm đại hiệp cứu hần ah. Giờ đã khiến hần mặc định là nơi nơi ngoài kia đều có đại hiệp chờ sẵn chuẩn bị cứu người. May mắn chiêu vừa đâm vừa xoa đã có kết quả, làm Nguyên Tiểu Ngôn mất đi suy nghĩ muốn ra ngoài dạo chơi. Nếu không y thật phiền phức rồi.

Nguyên Ân không nghĩ đến nữa, chỉ xoa xoa trán ra nhẹ nhõm, cuối cùng mọi chuyện đều tốt đẹp rồi. Chợt nhớ đến, nếu như ngày trước hần cứ mãi nghi ngờ mấy hài tử kia không phải là cốt nhục của mình, thì giờ đây có nhiệt tình thực tâm mong cho nhanh nhanh thoái vị một chút hay không. E rằng, nếu đó thật sự là con của Nguyên Ân thì Nguyên Tiểu Ngôn kia dù bị bán còn cao hứng đêm tiền giùm, thậm chí ước rằng sớm bị bán đi một chút nữa chứ.

May mắn, Nguyên Ân không phải là người như vậy.

Sợ tiểu quỷ kia lại nghĩ đến chuyện khó khăn gì, Nguyên Ân liền dùng môi dán chặt miệng hần lại. Cả người của Nguyên Tiểu Ngôn như nhũn ra, quả nhiên không hỏi lung tung nữa, chỉ lo cùng hoàng thúc vận động mà thôi.

Một ngày nào đó, người kế vị của Nguyên Tiểu Ngôn khoảng 15, 16 tuổi. Ngay lúc giữa xuân hoa nở. Khí trời sáng sớm mát mẻ, có hai bóng người lén lút rời khỏi cung. Hai người này không ai khác chính là Nguyên Ân và Nguyên Tiểu Ngôn.

Lại nói, khoảng thời gian 10 năm này Nguyên Tiểu Ngôn chờ đã không còn kiên nhẫn. Thật vất vả mới đợi được con mình 15 tuổi, thêm vào đó năng lực cũng không tồi lắm, liền nhanh chóng đem ngôi vị hoàng đế nhường ngay cho nó, rồi nắm tay Nguyên Ân cùng nhau du ngoạn.

“Một, năm, mười, mười lăm, hai mươi....”

Còn đang dạt dào cảm xúc nhìn lại hoàng cung, lòng hồi tưởng lại chuyện đã qua trong mười mấy năm, bỗng bị tiếng đếm của Nguyên Tiểu Ngôn cắt ngang hết thấy. Nhìn lại thì ra hần đang đếm một sắp dãy ngân phiếu, thêm vào đó là không biết bao nhiêu bạc nữa.

“Này là đi chơi.... Người muốn làm gì thế?” Nguyên Ân nheo mắt nhìn trân trân vào hần mà hỏi. Không phải nói đi thưởng ngoạn sao, còn vợ vệt của cái như cướp cạ thế làm gì?

Nguyên Tiểu Ngôn nghe Nguyên Ân hỏi, liền dừng ở tờ 50, cười nói: “Hoàng thúc, chúng ta ở bên ngoài nếu không có bạc sẽ không có chỗ tốt đâu. Nên 10 năm nay ta đã để dành không ít của riêng đó. Tính sơ qua cũng vài trăm vạn đấy, đủ cho chúng ta dạo chơi thoải mái bên ngoài! Hắc hắc, hoàng thúc, thấy ta nghĩ có chu đáo không nào?”

Thấy bộ dáng của Nguyên Tiểu Ngôn đang đắc ý tranh công như thế, đầu Nguyên Ân không khỏi nổi đầy hắc tuyến. Chả trách, mấy năm gần đây, hoàng đế luôn bảo dùng ngân lượng thay quà, nhưng chẳng thấy hẳn dùng đến cả. Thì ra, tất cả đều để chu toàn cho chuyến đi này. Tiểu quỷ này, lúc ngốc thì thật là ngốc, nhưng có vài khi cũng thông minh đấy chứ. Giờ đây, dù có dốc toàn bộ gia sản trong phủ y, sợ rằng cũng không hơn nổi của cải của Nguyên Tiểu Ngôn đi. Nếu bên ngoài khổ sở, e rằng Nguyên Tiểu Ngôn chỉ ở vài ba ngày đã vội vã hồi cung rồi. Hiện tại, nhìn vào số gia sản hàng trăm vạn của hắn, thì hai người chắc chắn sẽ khoái nhạc trọn đời nơi dân gian này rồi.

“Àh! Hoàng thúc, mấy năm nay ta có nghe qua không ít giang hồ cổ sự, cảm thấy có chút hứng thú. Trùng hợp, hoàng thúc lại có võ công, nên chúng ta gia nhập giang hồ chơi thử đi, được không?”

Giang hồ? Nguyên Ân chẳng biết nói gì hơn, chỉ có thể liếc mình bồi quân tử.

Giang hồ, ha, giang hồ!

Được rồi, đợi thử xem Nguyên Tiểu Ngôn sẽ biểu hiện ra sao ở giang hồ đi.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-thuc-tan-kho>